การสังเคราะห์งานวิจัยในชั้นเรียนสำหรับผู้เรียนที่มีความต้องการจำเป็นพิเศษ ในโรงเรียนศึกษาสงเคราะห์ สังกัดสำนักบริหารงานการศึกษาพิเศษ

โดย
สำนักบริหารงานการศึกษาพิเศษ

เสนอต่อ
กองทุนส่งเสริมและพัฒนาการศึกษาสำหรับคนพิการ

ประกาศคุณูปการ

การสังเคราะห์งานวิจัยฉบับนี้สำเร็จได้ด้วยความกรุณาและความช่วยเหลือเป็นอย่างดียิ่ง จากทีมวิทยากรมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร รองศาสตราจารย์ ดร.ดารณี ศักดิ์ศิริผล อาจารย์พัชรีวรรณ คุณชื่น อาจารย์บัณฑิตา ลิขสิทธิ์ และอาจารย์ ดร.อิทธิพัทธ์ สุวทันพรกูล ที่กรุณาแนะนำ และตรวจสอบแก้ไขข้อบกพร่องต่างๆ ด้วยความเอาใจใส่ตลอดมาตั้งแต่ต้นจนการสังเคราะห์งานวิจัยสำเร็จด้วยดี

ขอขอบคุณผู้ทรงคุณวุฒิ นายดำรง กรเกศกมล ที่กรุณาเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบและแก้ไขเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย และข้อคิดเห็นที่เป็นประโยชน์ต่อการวิจัยครั้งนี้

ขอขอบคุณคณะครูผู้วิจัย จากโรงเรียนในสังกัดสำนักบริหารงานการศึกษาพิเศษทุกท่านที่ให้ความร่วมมือในการทดลองใช้เครื่องมือและการเก็บข้อมูลในการวิจัยครั้งนี้

ขอขอบคุณกองทุนส่งเสริมและพัฒนาการศึกษาสำหรับคนพิการ ที่ได้กรุณามอบทุนอุดหนุนโครงการพัฒนาการจัดการเรียนร่วม (Inclusive Education) ในโรงเรียนศึกษาสงเคราะห์ในครั้งนี้

ทัศนีย์ สิงหวงค์ และคณะ

บทสรุปผู้บริหาร
(Executive Summary)

ปีงบประมาณ 2559 สำนักบริหารงานการศึกษา ได้รับงบประมาณสนับสนุนจากกองทุนส่งเสริมและพัฒนาการศึกษาสำหรับคนพิการ ตามโครงการพัฒนาการจัดการเรียนร่วม (Inclusive Education) ในโรงเรียนศึกษาสงเคราะห์ เป็นจำนวน เงิน จำนวน 2,448,510 บาทซึ่งประกอบด้วย กิจกรรมที่ 1 อบรมปฏิบัติการจัดทำเค้าโครงการวิจัยในชั้นเรียนทางการศึกษาพิเศษ ครู 153 คน เป็นเวลา 3 วัน กิจกรรมที่ 2 ปฏิบัติการวิจัยในโรงเรียนศึกษาสงเคราะห์ เป็นเวลา 1 ภาคเรียน ของคณะวิจัยทั้ง 153 คน กิจกรรมที่ 3 ประชุมนำเสนอผลงานของคณะวิจัยทั้ง 153 คน และวิพากษ์งานวิจัยโดยผู้เชี่ยวชาญ เป็นเวลา 2 วัน และกิจกรรมที่ 4 สังเคราะห์งานวิจัยทั้ง 153 เรื่อง โดยคณะทำงานและผู้เชี่ยวชาญ เป็นเวลา 3 วัน ซึ่งกิจกรรมที่ 4 การสังเคราะห์งานวิจัยในชั้นเรียนสำหรับผู้เรียนที่มีความต้องการจำเป็นพิเศษในโรงเรียนศึกษาสงเคราะห์ สังกัดสำนักบริหารงานการศึกษาพิเศษ มีวัตถุประสงค์เพื่อสังเคราะห์งานวิจัยในชั้นเรียนของครูที่เกี่ยวกับการใช้นวัตกรรมเพื่อพัฒนาการเรียนรู้ ที่พิมพ์เผยแพร่ในปี พ.ศ.2558 จำนวน 122 เรื่อง โดยมีวิธีการดำเนินการ 1) สำรวจรายชื่องานวิจัยในชั้นเรียนของครูในโรงเรียนศึกษาสงเคราะห์ที่เข้าร่วมโครงการ 2) เก็บรวบรวมงานวิจัยในชั้นเรียนของครูในโรงเรียนศึกษาสงเคราะห์ 3) ศึกษางานวิจัยในชั้นเรียนที่คัดเลือกมาได้ แล้วบันทึกข้อสรุปลงในแบบตรวจสอบรายการเพื่อสรุปงานวิจัย 4) นำแบบตรวจสอบรายการเพื่อสรุปงานวิจัยที่ทำการเก็บรวบรวมข้อมูล เสนอต่อผู้ทรงคุณวุฒิเพื่อความถูกต้อง 5) นำข้อมูลจากงานวิจัยที่ได้มาสังเคราะห์โดยใช้การสังเคราะห์เชิงปริมาณและเชิงคุณภาพ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นการเลือกแบบเจาะจง ได้แก่งานวิจัยในชั้นเรียนของครูในโรงเรียนศึกษาสงเคราะห์ที่เกี่ยวกับการใช้นวัตกรรมเพื่อพัฒนาการเรียนรู้ของผู้เรียนที่มีความต้องการจำเป็นพิเศษ สังกัดสำนักบริหารงานการศึกษาพิเศษ ที่พิมพ์เผยแพร่ในปี พ.ศ.2558 ที่มีองค์ประกอบครบถ้วนตามระเบียบวิธีวิจัยจำนวน 122 เรื่อง สรุปได้ดังนี้

1. ข้อมูลพื้นฐานการวิจัย พบว่า ครูนักวิจัยส่วนใหญ่ร้อยละ 88.52 เป็นเพศหญิง เป็นงานวิจัยที่จัดทำโดยครูมากที่สุด ร้อยละ 30.33 มีการทำวิจัยในสาระการเรียนรู้ ภาษาไทยมากที่สุด ร้อยละ 80.33

2. ระเบียบวิธีวิจัยพบว่า ส่วนใหญ่มีวัตถุประสงค์ในการพัฒนาผลสัมฤทธิ์ ร้อยละ 88.52ประเภทของกลุ่มเป้าหมายส่วนมากบกพร่องด้านการอ่าน ร้อยละ 48.37 กลุ่มเป้าหมายที่ใช้ในการทำวิจัยส่วนใหญ่ใช้ 1-5 คน คิดเป็นร้อยละ 82.79 และระดับชั้นที่มีการทำวิจัยสูงสุด

ได้แก่ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-3 ร้อยละ 43.44 งานวิจัยจำแนกตามนวัตกรรมที่ใช้ส่วนมากเป็นแบบฝึกทักษะ ร้อยละ 50.82 เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลส่วนมากเป็นแบบทดสอบร้อยละ 88.52 และงานวิจัยทุกเรื่องผ่านการทดสอบคุณภาพเครื่องมือ โดยรูปแบบงานวิจัยส่วนมากเป็นการศึกษากลุ่มเดียววัดก่อนและหลังการทดลอง ร้อยละ 85.25 และใช้สถิติพื้นฐานในการวิเคราะห์ข้อมูล ร้อยละ 91.80

3. ประเด็นที่ได้จากการสังเคราะห์งานวิจัยครั้งนี้ มีการสังเคราะห์ตามประเภทการบกพร่องของการเรียนรู้ของผู้เรียน ดังนี้

3.1.สื่อนวัตกรรมที่นำมาใช้ในการวิจัย

3.1.1 ด้านการคิดคำนวณ

งานวิจัยครั้งนี้ โดยภาพรวมสื่อที่ใช้ในการพัฒนาผู้เรียน ประกอบด้วย ชุดฝึกทักษะ ชุดกิจกรรม แบบฝึก เทคนิควิธีการสอน เพื่อพัฒนาการเรียนรู้ของเด็กที่มีความบกพร่อง เช่น เรื่องการบวก มีการใช้สื่อนิ้วมือ การใช้เบี้ยสอนบวก การเล่นเกม หรือเทคนิคตารางค่าประจำหลัก เป็นต้น เรื่องการคูณ มีการใช้แบบทดสอบสูตรคูณ เครื่องคำนวณ เทคนิคการท่องสูตรคูณ การสอนโดยใช้เกมคณิตศาสตร์ การคูณแบบตาข่าย เป็นต้น

3.1.2 ด้านการอ่าน

งานวิจัยครั้งนี้ โดยภาพรวมสื่อที่ใช้ในการพัฒนาผู้เรียน ประกอบด้วย แบบฝึกทักษะ ชุดการสอน CAI สื่อคาราโอเกะ บทเรียนการ์ตูน นิทาน เพลง เกม บัตรคำและบัตรภาพ

3.1.3 ด้านการเขียน

งานวิจัยครั้งนี้ โดยภาพรวมสื่อที่ใช้ในการพัฒนาผู้เรียน ประกอบด้วย ชุดการสอน แบบฝึกการเขียน บัตรคำ (ภาพ/ความหมาย) เทคนิควิธีการสอนกิจกรรม กิจกรรมเพื่อนช่วยเพื่อน กิจกรรมพัฒนากล้ามเนื้อ และกิจกรรมด้านศิลปะ

สรุปผลการพัฒนาตามสื่อนวัตกรรมที่กล่าวมาข้างต้น ส่งผลให้ผู้เรียนมีความสามารถ ด้านการคิดคำนวณ การอ่าน และการเขียน ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้และพัฒนาการด้านอื่นๆ ของผู้เรียนสูงขึ้น

3.2. ภูมิหลังของผู้เรียน

กลุ่มของผู้เรียนที่ทำการศึกษาวิจัยเป็นกลุ่มที่มีความบกพร่องทางด้านการอ่าน การเขียน ด้านการคิดคำนวณ โดยภูมิหลังของผู้เรียนมาจากแบบคัดกรอง โดยโรงเรียนจะมีการคัดกรองผู้เรียนจากแบบคัดกรองของสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน และ

มาจากการรับรองจากแพทย์ว่าเป็นเด็กที่มีความบกพร่องทางด้านการเรียนรู้ และมีกลุ่มผู้เรียน มีมาจากชนเผ่าซึ่งเด็กกลุ่มนี้จะมีปัญหาในเรื่องการอ่าน การเขียน ภาษาไทย

3.3. พฤติกรรมที่ส่งเสริมการเรียนรู้ของผู้เรียน

3.3.1 การจัดทำแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคล (IEP)

3.3.2 การสอนนักเรียนกลุ่มที่มีความบกพร่องควรสอนจากสิ่งที่ง่ายที่สุดก่อน การเริ่มต้นที่ดีควรเริ่มสอนในสิ่งที่ต่ำกว่าความสามารถของเด็กเล็กน้อย เพื่อให้เด็กมีกำลังใจ มั่นใจ และพร้อมจะเรียนในระดับยากต่อไปได้ให้เด็กมีความสุขในการเรียน เด็กที่มีความสุขในการเรียนจะมองคนในแง่ดี และสามารถสร้างความสัมพันธ์ที่ดีกับเพื่อนและครูได้

3.3.3 การเสริมแรงอย่างสม่ำเสมอ

3.3.4 ให้เด็กเรียนจากเพื่อน (เพื่อนช่วยเพื่อน)

3.3.5 จัดห้องเรียนให้เอื้อต่อการเรียน

3.3.6 สอนโดยการเน้นย้ำซ้ำ เช่น ให้เด็กทำกิจกรรมนั้นซ้ำบ่อยๆ ด้วยวิธีการรับรู้ที่หลากหลากจากการดู การฟังการสัมผัส ใช้คำสั่งที่สั้นและเข้าใจ พยายามให้ความ

3.3.7 ครูผู้สอนควรให้ความช่วยเหลือให้เวลามากขึ้นกว่าเด็กทั่วไป มอบงานให้เหมาะสม

3.3.8 การใช้อุปกรณ์ช่วย เช่น เครื่องคิดเลข สื่อต่างๆ มาช่วยอำนวยความสะดวกและการฝึกให้เด็กเรียนรู้จากการปฏิบัติ

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะสำหรับการนำผลการวิจัยไปใช้

สำหรับครู

1. ควรนำข้อค้นพบที่ได้จากการวิจัยในชั้นเรียนไปใช้ในการปรับปรุงและ พัฒนาการจัดการเรียนรู้ให้กับนักเรียนและต่อยอดงานวิจัยในชั้นเรียนเพื่อให้ได้ข้อสรุปที่ชัดเจน จนเป็นองค์ความรู้ที่สามารถนำไปใช้ได้อย่างกว้างขวางและพัฒนาผู้เรียนให้เหมาะสมกับความบกพร่องต่อไป

สำหรับหน่วยงาน/สถานศึกษา

1. ผลงานวิจัยในครั้งนี้ทำให้ได้ข้อสรุปเกี่ยวกับผลงานวิจัยในชั้นเรียนของครูสำหรับผู้เรียนที่มีความต้องการจำเป็นพิเศษ สังกัดสำนักบริหารงานการศึกษาพิเศษ ข้อค้นพบที่ได้จากการสังเคราะห์ทำให้เห็นภาพที่ชัดเจนเกี่ยวกับงานวิจัยในชั้นเรียน ซึ่งจะเป็นประโยชน์ต่อสำนัก

บริหารงานการศึกษาพิเศษ ในการวางแผนกิจกรรมการดำเนินงานเพื่อพัฒนาศักยภาพของครู ด้านการวิจัยต่อไป

2. ผลการวิจัยนี้ทำให้ได้ ข้อมูลเกี่ยวกับผลการวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการใช้นวัตกรรมในการจัดการเรียนการสอนสำหรับผู้เรียนที่มีความต้องการจำเป็นพิเศษ ซึ่งจะเป็นประโยชน์ต่อการนำไปใช้ในการพัฒนาการศึกษา เพื่อให้สอดคล้องกับเจตนารมณ์ของพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ ต่อไป

3. สถานศึกษาควรมีการพัฒนาครูให้มีความรู้ด้านการทำวิจัยในชั้นเรียนให้มากยิ่งขึ้น และควรมีการสร้างฐานข้อมูลงานวิจัยในชั้นเรียน เทคนิคการสอนเฉพาะสำหรับผู้เรียนที่มีความต้องการจำเป็นพิเศษ เพราะข้อมูลจากงานวิจัยในชั้นเรียน มีประโยชน์ หากมีการวางระบบที่ดีก็จะเป็นแหล่งความรู้ที่มีค่ามาก

4. หน่วยงานต้นสังกัดควรจัดให้มีระบบพี่เลี้ยงที่เข้มแข็งสำหรับการจัดทำงานวิจัยในชั้นเรียนสำหรับผู้เรียนที่มีความต้องการจำเป็นพิเศษ

5. หน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรให้ความสำคัญเกี่ยวกับการจัดทำวิจัยในชั้นเรียนสำหรับนักเรียนที่มีความต้องการจำเป็นพิเศษเป็นระยะและจัดระบบการนิเทศ ติดตามผลอย่างต่อเนื่อง

6. หน่วยงานที่เกี่ยวข้อง/สถานศึกษาควรมีการสร้างขวัญกำลังใจสำหรับผู้ที่ทำงานเกี่ยวข้องกับนักเรียนที่มีความต้องการจำเป็นพิเศษ

ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัยต่อไป

1. จากการสังเคราะห์งานวิจัยพบว่า การเลือกนวัตกรรมที่นำมาใช้ในการแก้ปัญหาผู้เรียนที่มีความต้องการจำเป็นพิเศษ บางงานวิจัย นวัตกรรมที่นำมาใช้ยังไม่สอดคล้องกับประเภทของความบกพร่อง ควรมีการศึกษาองค์ความรู้ เพื่อพัฒนานวัตกรรมให้มีความเหมาะสมและสอดคล้องกับปัญหาผู้เรียนเฉพาะบุคคลเพื่อการจัดทำงานวิจัยในชั้นเรียนที่มีความเหมาะสมต่อไป

2. จากการสังเคราะห์งานวิจัยในชั้นเรียนของครูครั้งนี้ พบว่า งานวิจัยในชั้นเรียนส่วนใหญ่มุ่งพัฒนาเพียงผลสัมฤทธิ์เท่านั้น ซึ่งไม่ครอบคลุมการพัฒนาแบบองค์รวม คือ ด้านพุทธิพิสัย ทักษะพิสัยและจิตพิสัยหรือกลุ่มเด็กที่มีความต้องการจำเป็นพิเศษ ดังนั้น หากครูจะทำวิจัยในชั้นเรียนควรให้ครอบคลุมเพื่อดูพัฒนาการหรือการศึกษารายกรณีและจัดทำงานวิจัยในเชิงคุณภาพ โดยมีการศึกษาผลที่เกิดขึ้นจากพัฒนาการของผู้เรียนมากยิ่งขึ้น

3. จากการสังเคราะห์งานวิจัยในครั้งนี้ พบว่า การนำเสนอผลงานวิจัยในรายงานวิจัย ในชั้นเรียนของครูยังมีการนำเสนอข้อมูลที่ผิดพลาด เลือกใช้สถิติอ้างอิงที่ไม่ถูกต้องตามหลักการ รวมทั้งมีการระบุชื่อจริงของนักเรียน หากมีการทำวิจัยในชั้นเรียนต่อไปครูควรมีการศึกษาความรู้ และปรึกษาผู้เชี่ยวชาญเกี่ยวกับระเบียบวิธีวิจัยในชั้นเรียน

4. ควรมีการสังเคราะห์งานวิจัยในชั้นเรียนของครูที่รับผิดชอบเกี่ยวกับนักเรียนที่มีความต้องการจำเป็นพิเศษในสังกัดอื่นๆ เพื่อให้ได้ข้อความรู้ ที่กว้างขึ้นและเป็นประโยชน์แก่หน่วยงานในการช่วยกันพัฒนาการศึกษาต่อไป

5. ควรมีการประเมินคุณภาพของงานวิจัยในชั้นเรียนสำหรับผู้เรียนที่มีความต้องการจำเป็นพิเศษ เพื่อให้เกิดการพัฒนาคุณภาพของงานวิจัย

6. ควรมีการศึกษาผลการสัมภาษณ์ครูที่ร่วมดำเนินการวิจัยเพื่อสะท้อนความคิด และแนวทางในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้เพื่อพัฒนากลุ่มผู้เรียนที่มีความต้องการจำเป็นพิเศษ

7. ควรมีการวิจัยและพัฒนากับกลุ่มผู้เรียนที่มีความต้องการจำเป็นพิเศษเพื่อให้เกิดความต่อเนื่องและจัดกลุ่มพี่เลี้ยง (Coaching Mentoring) เพื่อให้คำปรึกษาสำหรับครูที่สนใจเข้าร่วมในการพัฒนากลุ่มผู้เรียนที่มีความต้องการจำเป็นพิเศษ

8. ครูที่รับผิดชอบ/ผู้ที่เกี่ยวข้องงานเรียนรวมในสถานศึกษาต้องได้รับการพัฒนาด้านการจัดการเรียนรู้ สำหรับผู้เรียนที่มีความต้องการจำเป็นพิเศษอย่างสม่ำเสมอ

9. นอกจากการทำวิจัยในชั้นเรียนแล้วครู ควรมีการขยายผลการวิจัยต่อสาธารณชนเพื่อเป็นการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ ร่วมกันกับผู้มีส่วนเกี่ยวข้องในการจัดการศึกษาและพัฒนากลุ่มเด็กที่มีความต้องการจำเป็นพิเศษมากขึ้น

สารบัญ

บทที่		หน้า
1	บทนำ	1
	ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา.....	1
	วัตถุประสงค์ของการวิจัย	4
	ขอบเขตของการวิจัย	4
	นิยามศัพท์เฉพาะ	5
	ประโยชน์ที่จะได้รับ	6
2	เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	7
	การวิจัยในชั้นเรียน	7
	นวัตกรรมเพื่อพัฒนาการเรียนรู้	14
	การสังเคราะห์งานวิจัย	35
	ผู้เรียนที่มีความต้องการจำเป็นพิเศษ	36
	เด็กที่มีความบกพร่องการเรียนรู้.....	40
	ความเป็นมาของโครงการ	48
	งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	49
3	วิธีดำเนินงานวิจัย	54
	ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง.....	54
	เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	54
	การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	55
	วิธีการสังเคราะห์งานวิจัยในชั้นเรียน.....	55

สารบัญ (ต่อ)

บทที่		หน้า
4	ผลการสังเคราะห์งานวิจัย	57
	ตอนที่ 1 ผลการสังเคราะห์งานวิจัย	57
	ประเด็นที่ได้จากการสังเคราะห์งานวิจัย	70
	ตอนที่ 2 ผลการวิเคราะห์เนื้อหาของงานวิจัย	71
5	สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	127
	สรุปผลการวิจัย	127
	อภิปรายผลการวิจัย	129
	ข้อเสนอแนะ	133
	บรรณานุกรม	135
	ภาคผนวก	138
	ภาคผนวก ก รายชื่อผู้ทรงคุณวุฒิและวิทยากร ทั้ง 4 กิจกรรม ...	138
	ภาคผนวก ข รายชื่อครูนักวิจัย	140
	ภาคผนวก ค เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	155
	ภาคผนวก ง โครงการพัฒนาประสิทธิภาพการจัดการเรียนร่วม (Inclusive Education) ในโรงเรียนศึกษาสงเคราะห์	160
	ภาคผนวก จ รูปภาพกิจกรรม	167

บัญชีตาราง

ตาราง		หน้า
1	จำนวนผู้วิจัยจำแนกตามเพศ	58
2	จำนวนผู้วิจัยจำแนกตามตำแหน่ง	59
3	จำนวนงานวิจัยจำแนกตามสาระการเรียนรู้	60
4	จำนวนวัตถุประสงค์ในการวิจัย	61
5	จำนวนงานวิจัยจำแนกตามประเภทของกลุ่มเป้าหมาย	62
6	จำนวนงานวิจัยจำแนกตามจำนวนกลุ่มเป้าหมาย	63
7	จำนวนงานวิจัยจำแนกตามระดับชั้น	64
8	จำนวนงานวิจัยจำแนกตามนวัตกรรมที่ใช้	65
9	เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล	66
10	จำนวนงานวิจัยที่ผ่านการตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ	67
11	จำนวนงานวิจัยจำแนกตามรูปแบบการวิจัย	68
12	จำนวนงานวิจัยจำแนกตามสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	69
13	รายละเอียดงานวิจัยในชั้นเรียนพัฒนาการเรียนรู้ผู้เรียนที่มีความต้องการจำเป็นพิเศษ จำแนกตามความบกพร่องทางการเรียนรู้	71

บัญชีภาพประกอบ

ภาพประกอบ		หน้า
1	แผนภูมิแสดงจำนวนผู้วิจัยจำแนกตามเพศ	58
2	แผนภูมิแสดงจำนวนผู้วิจัยจำแนกตามตำแหน่ง	59
3	แผนภูมิแสดงจำนวนงานวิจัยจำแนกตามสาระการเรียนรู้	60
4	แผนภูมิแสดงจำนวนวัตถุประสงค์ในการวิจัย	61
5	จำนวนงานวิจัยจำแนกตามประเภทของกลุ่มเป้าหมาย	62
6	แผนภูมิแสดงจำนวนงานวิจัยจำแนกตามจำนวนกลุ่มเป้าหมาย	63
7	แผนภูมิแสดงจำนวนงานวิจัยจำแนกตามระดับชั้น	64
8	แสดงจำนวนงานวิจัยจำแนกตามเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	66
9	แผนภูมิแสดงเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล	67
11	แผนภูมิแสดงจำนวนงานวิจัยจำแนกตามรูปแบบการวิจัย	68
12	แผนภูมิแสดงจำนวนงานวิจัยจำแนกตามสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล...	69

บทที่ 1
บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การศึกษาเป็นปัจจัยสำคัญในการพัฒนาคุณภาพชีวิตของประชากร หากประชากรในประเทศได้รับการศึกษาอย่างทั่วถึง ย่อมส่งผลให้ประชากรมีศักยภาพเพียงพอต่อการขับเคลื่อนระบบเศรษฐกิจของประเทศให้อยู่ในระดับชั้นนำและมีบทบาทสำคัญต่อการเปลี่ยนแปลงของโลก ดังนั้นการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ให้ได้รับการศึกษาอย่างทั่วถึงจึงเป็นหัวใจสำคัญในการพัฒนาประเทศไปสู่ความเจริญรุ่งเรืองและความมั่นคง ด้วยพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2542 แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2545 ได้บัญญัติไว้ในหมวด 4 แนวทางในการจัดการศึกษา มาตรา 24 (5) ระบุว่า "ส่งเสริมสนับสนุนให้ผู้สอนสามารถจัดบรรยากาศ สภาพแวดล้อม สื่อการสอนและอำนวยความสะดวกให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้และมีความรู้ รวมทั้งสามารถใช้การวิจัยเป็นส่วนหนึ่งของกระบวนการเรียนรู้ ทั้งนี้ผู้สอนและผู้เรียนอาจเรียนรู้ไปพร้อมกันจากสื่อการเรียนการสอนและแหล่งวิทยาการต่าง ๆ" และมาตรา 30 ยังบัญญัติอีกว่า "ให้สถานศึกษาพัฒนากระบวนการเรียนการสอนที่มีประสิทธิภาพ รวมทั้งการส่งเสริมให้ผู้สอนสามารถทำวิจัยเพื่อพัฒนาการเรียนรู้ที่เหมาะสมกับผู้เรียนในแต่ระดับการศึกษา"รวมทั้งสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ ได้กำหนดมาตรฐานด้านการเรียนการสอน ไว้ในแนวทางการนำมาตรฐานการศึกษาขั้นพื้นฐานสู่การปฏิบัติในมาตรฐานที่ 10 ตัวบ่งชี้ที่ 10.7 ระบุว่า "มีการวิจัยเพื่อพัฒนาการเรียนรู้ของผู้เรียนและนำผลไปใช้พัฒนาผู้เรียน" โดยเกณฑ์มาตรฐานระบุว่า "ครูมีความรู้เกี่ยวกับการวิจัยในชั้นเรียน มีการวิจัยในชั้นเรียนเพื่อแก้ปัญหาหรือพัฒนาผู้เรียนอย่างน้อยปีละ 1 รายการในกลุ่มสาระการเรียนรู้ ที่ตนสอน ผลจากการวิจัยในชั้นเรียนช่วยแก้ปัญหาปรับพฤติกรรม หรือยกระดับผลสัมฤทธิ์ของผู้เรียนได้ งานวิจัยในชั้นเรียนได้รับการยอมรับและมีการขยายผล" (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน, 2550 : 89)

การศึกษาขั้นพื้นฐานตามพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2542 หมวด 2 สิทธิและหน้าที่การศึกษา มาตรา 10 ระบุว่า “การจัดการศึกษาต้องจัดให้บุคคลมีสิทธิและโอกาสเสมอกัน ในการรับการศึกษาขั้นพื้นฐานไม่น้อยกว่าสิบสองปีที่รัฐต้องจัดให้อย่างทั่วถึงและมีคุณภาพโดยไม่เก็บค่าใช้จ่าย”และ “การจัดการศึกษาสำหรับบุคคลซึ่งมีความบกพร่องทางร่างกาย จิตใจ สติปัญญา อารมณ์ สังคม การสื่อสารและการเรียนรู้ หรือมีร่างกายพิการ หรือทุพพลภาพหรือบุคคล

ซึ่งไม่สามารถพึ่งตนเองได้ หรือไม่มีผู้ดูแลหรือด้อยโอกาส ต้องจัดให้บุคคลดังกล่าวมีสิทธิและโอกาสได้รับการศึกษาขั้นพื้นฐานเป็นพิเศษ”(สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ, 2542 : 7)

นอกจากนี้การจัดการศึกษาสำหรับผู้พิการหรือผู้ที่มีลักษณะพิเศษในปัจจุบันมีหน่วยงานที่รับผิดชอบคือสำนักบริหารงานการศึกษาพิเศษ สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการเป็นหน่วยงานหนึ่งที่รับนักเรียนปกติและนักเรียนที่มีความพิการหรือความบกพร่องทางการเรียนรู้เข้าเรียน ซึ่งในการจัดการศึกษาสำหรับเด็กพิการได้มีการศึกษาและจำแนกประเภทของเด็กที่มีความต้องการพิเศษไว้และแบ่งประเภทความพิการหรือความบกพร่อง 9 ประเภท ดังนี้ คือบุคคลที่มีความบกพร่องทางการเห็น ทางการได้ยิน ทางสติปัญญา ทางร่างกายหรือสุขภาพ ทางการเรียนรู้ ทางการพูดและภาษา ทางพฤติกรรมหรืออารมณ์ บุคคลออทิสติก และบุคคลพิการซ้อน (กองการศึกษาเพื่อคนพิการ. 2542 : 17)

ความสำคัญในการจัดการศึกษาให้กับผู้ที่มีความบกพร่องทางด้านสติปัญญา อารมณ์ สังคม การเรียนรู้และร่างกายพิการ ซึ่งเด็กที่มีความต้องการพิเศษเหล่านี้มีความต้องการในการจัดการศึกษาแตกต่างกันออกไป ดังนั้นจากความบกพร่องทั้ง 9 ประเภทนี้ ผู้วิจัยสนใจศึกษาบุคคลที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ เพราะจากการค้นคว้าของผู้วิจัยพบว่า เด็กไทยทั่วประเทศ 1.2 ล้านคน บกพร่องทางการเรียนรู้ อ่านและเขียนไม่ได้ (ศูนย์ข้อมูลสุขภาพจิตเด็ก วัยรุ่นและครอบครัว , 2548) และจากการศึกษาของ กวี สุวรรณกิจ และคณะได้สำรวจเด็กประถมจำนวน 1,057 คน จากโรงเรียน 6 แห่งในกรุงเทพฯ พบเด็กที่มีปัญหาทางการศึกษาโดยรวมสูงถึงร้อยละ 21. 76 โดยมีเด็กที่มีปัญหาความบกพร่องทางการเรียนรู้หรือแอลดี ประมาณร้อยละ 6 (ศันสนีย์ ฉัตรคุปต์ , 2544) และข้อมูลของสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน (สพฐ.) ในปี 2550 ที่ผ่านมา ได้มีการประเมินนักเรียนระดับการศึกษาขั้นพื้นฐานด้วยแบบคัดกรองไปแล้ว 2,700 โรงเรียนทั่วประเทศ จากโรงเรียนในสังกัดทั้งหมดประมาณ 30,000 โรงเรียน และพบเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ (LD) แล้วจำนวน ประมาณ 50,000 คน ซึ่งเดิมเคยมีการสำรวจแบบคร่าวๆกับครูผู้สอนทั่วประเทศ ประมาณการว่าจะมีเด็ก LD อยู่ประมาณ 130,000 คน จึงเป็นไปได้ว่าจะมีเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ (LD)ทั่วประเทศมี มากกว่า 130,000 คน (ศูนย์สารสนเทศและการประชาสัมพันธ์ , 2551)

การพัฒนาการเรียนการสอนที่มีคุณภาพและมีระบบคือ การวิจัยเชิงปฏิบัติการในชั้นเรียน ซึ่งมีวัตถุประสงค์เพื่อมุ่งปรับปรุงหรือพัฒนาคุณภาพการเรียนการสอน เป็นการวิจัยที่ครูทำเพื่อปรับปรุงการสอนของตนหรือทำกับเพื่อนร่วมงาน หรือทำเพื่อทดสอบข้อตกลงเบื้องต้นของทฤษฎีทางการศึกษาโดยการลงมือปฏิบัติการวิจัยไปพร้อม ๆ กับการเรียนการสอนตามปกติ (กิตติพร ปัญญาภิญโญผล, 2549 : 5) ซึ่งสอดคล้องกับสุวิมล ว่องวานิช (2544 : 11) ที่กล่าวว่า การวิจัยในชั้นเรียนมีวัตถุประสงค์เพื่อการพัฒนาการเรียนการสอน การค้นหาแนวทางการแก้ไขปัญหาหรือครูเป็น

ผู้ดำเนินการพัฒนานวัตกรรมเพื่อแก้ปัญหา นั่นคือ ครูคิดและครูแก้ปัญหาให้กับนักเรียนในชั้นเรียน ซึ่งมีหน้าที่รับผิดชอบอยู่ด้วยตัวของครูเอง เปรียบเสมือนครูเป็นนักวิจัยนั่นเอง ฉะนั้นครูจะต้องให้ความสำคัญสำหรับการวิจัย เนื่องจากการวิจัยมีความสำคัญและมีความจำเป็นต่อการพัฒนาการเรียนรู้ของผู้เรียน ผู้เรียนจะต้องมีทักษะกระบวนการเรียนรู้ซึ่งเป็นกระบวนการเดียวกับการวิจัย เพื่อใช้เป็นเครื่องมือประกอบการดำเนินชีวิตอยู่ในสังคมที่มีการเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา และสอดคล้องกับงานวิจัย (สมบัติ ท้ายเรือคำ, 2546 :120) ครูหรือผู้สอนเป็นบุคคลที่มีความสำคัญมากที่สุดในกระบวนการจัดการศึกษา คือ กิจกรรมการสอนที่เกิดขึ้นระหว่างครูกับนักเรียน การที่ครูจะเป็นบุคคลที่สามารถพัฒนาผู้เรียนให้มีคุณภาพได้นั้น ครูจะต้องเรียนรู้และพัฒนาตนเองอย่างต่อเนื่อง โดยต้องปรับบทบาทใหม่เป็น 2 บทบาท คือ ครูในฐานะผู้ปฏิบัติการสอนเป็นหลัก และครูในฐานะนักวิจัยเชิงปฏิบัติการในชั้นเรียน ซึ่งเป็นบทบาทเสริม การสอนและการวิจัยไม่ใช่สิ่งที่แปลกแยกจากกันดังที่ครูเคยเป็น รวมทั้งจะต้องเป็นผู้พัฒนาตน พัฒนางาน และพัฒนาผู้เรียน การวิจัยเชิงปฏิบัติการในชั้นเรียน เป็นการวิจัยที่ดำเนินการโดยครูในฐานะเป็น "คนใน" ที่เข้าถึงปัญหาการเรียนการสอนได้อย่างลึกซึ้งและมีโอกาสตามปกติได้ เป็นส่วนหนึ่งของหน้าที่แก้ปัญหาที่เกิดขึ้นในชั้นเรียน เพราะการทำวิจัยเกี่ยวกับเรื่องใกล้ตัวจะทำให้เกิดความเชื่อมั่นในงานที่ทำมีความผูกพันธ์กับงานมากขึ้นและปลูกฝังการเป็นนักวิจัยที่ดี ดังนั้น ถ้าครูผู้สอนได้รับการพัฒนา และส่งเสริมให้ทำวิจัยเชิงปฏิบัติการในชั้นเรียนให้มากขึ้น ย่อมจะส่งผลโดยตรงต่อการพัฒนาคุณภาพของครู คุณภาพการเรียนการสอน รวมทั้งยังส่งผลต่อการพัฒนาคุณภาพการศึกษาของชาติด้วย

สำนักบริหารงานการศึกษาพิเศษ ซึ่งเป็นหน่วยงานหนึ่งที่กำกับดูแลและส่งเสริมสนับสนุนครูในสังกัดให้มีการพัฒนากระบวนการจัดการเรียนรู้อย่างมีประสิทธิภาพโดยจัดการอบรมและส่งเสริมให้ครูทำวิจัยในชั้นเรียน เพื่อใช้เป็นแนวทางในการพัฒนากระบวนการจัดการเรียนรู้อย่างต่อเนื่องมาตั้งแต่มีการประกาศใช้พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 จนถึงปัจจุบัน และกองทุนส่งเสริมและพัฒนาการศึกษาสำหรับคนพิการ ได้ให้งบประมาณสนับสนุน ส่งเสริมการพัฒนาผู้บริหารสถานศึกษาและครูในโรงเรียน สังกัดสำนักบริหารงานการศึกษาพิเศษ มาโดยตลอดซึ่งกลุ่มการจัดการศึกษาสงเคราะห์ สำนักบริหารงานการศึกษาพิเศษ จัดการศึกษาสงเคราะห์ โดยรับเด็กด้อยโอกาส 10 ประเภท ซึ่งเป็นเด็กปกติทั่วไปและจะมีผู้พิการทั้ง 9 ประเภท ส่วนใหญ่จะเป็นผู้เรียนที่มีความบกพร่องในการเรียนรู้โดยเฉพาะเรื่องการอ่าน การเขียน และการคิดคำนวณ ดังนั้นจึงมีการส่งเสริมสนับสนุนครูในโรงเรียนศึกษาสงเคราะห์ ให้สามารถพัฒนากระบวนการจัดการเรียนรู้และการจัดทำวิจัยในชั้นเรียน เพื่อปรับปรุงและพัฒนาคุณภาพการเรียนการสอน และพัฒนาผู้เรียนซึ่งเป็นผู้ที่มีความบกพร่องการเรียนรู้ให้สามารถอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข

จากรายงานการวิจัยในชั้นเรียนที่ผ่านมา ยังไม่มีการสรุปรวบรวมผลงานวิจัยในชั้นเรียนของครูอย่างเป็นระบบ ดังนั้นเพื่อจะทำให้เห็นถึงการพัฒนาการในด้านการวิจัยของครูและทราบถึงสภาพ

ปัญหาในการทำวิจัยของครู ผู้วิจัยในฐานะที่เป็นบุคลากรในสังกัดสำนักบริหารงานการศึกษาพิเศษ จึงมีความสนใจในการสังเคราะห์งานวิจัยในชั้นเรียนของครู สังกัดสำนักบริหารงานการศึกษาพิเศษ เพื่อศึกษาเกี่ยวกับระเบียบวิธีวิจัย ซึ่งได้แก่ ด้านการตั้งคำถามการวิจัยและการเลือกใช้นวัตกรรมเพื่อพัฒนาการเรียนรู้ของนักเรียนที่มีความจำเป็นพิเศษ การศึกษาเอกสารและผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้องการออกแบบการวิจัย การกำหนดกลุ่มเป้าหมาย เครื่องมือและนวัตกรรมที่ใช้เพื่อพัฒนาการเรียนรู้การเก็บรวบรวมข้อมูล การวิเคราะห์ข้อมูลและการสรุปผลการใช้นวัตกรรมรวมทั้งความตรงของการวิจัย ซึ่งผลการศึกษาที่ได้จากการวิจัยนี้นอกจากสามารถนำไปใช้เป็นข้อมูลเพื่อพัฒนางานวิจัยของครูต่อไป แล้วยังสามารถนำไปใช้เป็นแนวทางสำหรับครูที่ประสบปัญหาหรือต้องการพัฒนาการเรียนการสอนให้ดียิ่งขึ้น รวมทั้งเป็นข้อมูลพื้นฐานในการพัฒนาการทำวิจัยในชั้นเรียนให้มีประสิทธิภาพและพัฒนาการศึกษาของสำนักบริหารงานการศึกษาพิเศษ ต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

การวิจัยในครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ เพื่อสังเคราะห์งานวิจัยในชั้นเรียนของครูที่เกี่ยวกับการใช้นวัตกรรมเพื่อพัฒนาการเรียนรู้สำหรับผู้เรียนที่มีความต้องการจำเป็นพิเศษ สังกัดสำนักบริหารงานการศึกษาพิเศษ ที่พิมพ์เผยแพร่ในปี พ.ศ.2558 จำนวน 122 เรื่อง

ขอบเขตของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้กำหนดขอบเขตของการวิจัยไว้ ดังนี้

1. ประชากร ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นงานวิจัยในชั้นเรียนของครูที่เกี่ยวกับการใช้นวัตกรรมเพื่อพัฒนาการเรียนรู้ของผู้เรียนที่มีความต้องการจำเป็นพิเศษ สังกัดสำนักบริหารงานการศึกษาพิเศษ ที่พิมพ์เผยแพร่ในปี พ.ศ.2558 จำนวน 122 เรื่อง

2. กลุ่มตัวอย่าง กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้เป็นการเลือกแบบเจาะจง งานวิจัยในชั้นเรียนของครูที่เกี่ยวกับการใช้นวัตกรรมเพื่อพัฒนาการเรียนรู้ของผู้เรียนที่มีความต้องการจำเป็นพิเศษ สังกัดสำนักบริหารงานการศึกษาพิเศษ ที่พิมพ์เผยแพร่ในปี พ.ศ.2558 ที่มีองค์ประกอบครบถ้วนตามระเบียบวิธีวิจัยจำนวน 122 เรื่อง

3. ตัวแปร

ตัวแปรต้น คือ ข้อมูลพื้นฐานและระเบียบวิธีวิจัยของงานวิจัย

ตัวแปรตาม คือ ผลการวิจัยของงานวิจัย

4. เนื้อหาที่จะศึกษา

4.1 ข้อมูลเชิงปริมาณ ประกอบด้วย ข้อมูลพื้นฐาน ได้แก่ เพศ ตำแหน่ง สาระการเรียนรู้ ระดับชั้นที่ทำวิจัย ข้อมูลเกี่ยวกับระเบียบวิธีวิจัย ได้แก่ วัตถุประสงค์ในการวิจัย ประเภทของการบกพร่องทางการเรียนรู้ กลุ่มเป้าหมาย เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ นวัตกรรมที่ใช้ เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล และการตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ รูปแบบการวิจัย สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

4.2 ข้อมูลเชิงคุณภาพ ประกอบด้วย การวิเคราะห์เนื้อหาของงานวิจัยในชั้นเรียน โดยศึกษาประเด็นข้อค้นพบจากการวิจัย และข้อเสนอแนะในการทำวิจัย

5. ระยะเวลาที่ใช้ในการศึกษา งานวิจัยในชั้นเรียนของครูที่เกี่ยวกับการใช้นวัตกรรมเพื่อพัฒนาการเรียนรู้ของผู้เรียนที่มีความต้องการจำเป็นพิเศษ สังกัดสำนักบริหารงานการศึกษาพิเศษที่ดำเนินการในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2558

นิยามศัพท์เฉพาะ

ผู้วิจัยได้ให้คำนิยามศัพท์เฉพาะในการวิจัยนี้เพื่อให้เกิดความเข้าใจที่ตรงกัน ดังต่อไปนี้

1. งานวิจัยในชั้นเรียน หมายถึง งานวิจัยที่ครู ศึกษาค้นคว้าด้วยตนเองอย่างมีระเบียบแบบแผน มีการใช้นวัตกรรมเพื่อปรับปรุงและพัฒนาการเรียนการสอนในชั้นเรียนของตน ซึ่งได้แก่ ผลงานวิจัยของครูที่เข้าร่วมโครงการอบรมพัฒนาครูในโรงเรียนศึกษาสงเคราะห์ด้านการวิจัยและพัฒนาการจัดการศึกษาสำหรับผู้เรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ สำนักบริหารงานการศึกษาพิเศษ ดำเนินการในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2558

2. นวัตกรรมเพื่อพัฒนาการเรียนรู้ หมายถึง แนวคิด รูปแบบ วิธีการ กระบวนการ สื่อและเทคนิคต่างๆ ที่ครูพัฒนาหรือสร้างขึ้น และนำมาใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนเพื่อพัฒนาการเรียนรู้ของผู้เรียนที่มีความต้องการจำเป็นพิเศษ

3. การสังเคราะห์งานวิจัยในชั้นเรียน หมายถึง การวิเคราะห์ รวบรวม และสรุปเนื้อหาของงานวิจัยในชั้นเรียนของครูที่เกี่ยวกับการใช้นวัตกรรมเพื่อพัฒนาการเรียนรู้ทางด้านระเบียบวิธีวิจัย ซึ่งได้แก่วัตถุประสงค์ในการวิจัย ประเภทของการบกพร่องทางการเรียนรู้ กลุ่มเป้าหมาย เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ นวัตกรรมที่ใช้ เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล และการตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ รูปแบบการวิจัย สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล และการสังเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพการวิเคราะห์เนื้อหาของงานวิจัยในชั้นเรียน โดยศึกษาประเด็นข้อค้นพบจากการวิจัย และข้อเสนอแนะในการทำวิจัย

4. ผู้เรียนที่มีความต้องการจำเป็นพิเศษ หมายถึง เด็กที่มีความต้องการทางการศึกษาที่แตกต่างไปจากปกติทั่วไป ทั้งในด้านเนื้อหา วิธีการเรียนการสอน การประเมินผล และเครื่องมืออุปกรณ์การสอน ทั้งนี้มีสาเหตุมาจากสภาพความบกพร่องทางร่างกาย สติปัญญา อารมณ์ และสังคม จำเป็นต้องได้รับการกระตุ้นช่วยเหลือ การบำบัดฟื้นฟูและให้การเรียนการสอนที่เหมาะสมกับลักษณะและความต้องการของเด็ก กระทรวงศึกษาธิการได้แบ่งเด็กที่มีความต้องการพิเศษออกเป็น 10 ประเภท โดยเป็นเด็กพิการที่ต้องการการจัดการศึกษาพิเศษ 9 ประเภท และเป็นเด็กที่มีความสามารถพิเศษ 1 ประเภท

ประโยชน์ที่ได้รับจากการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ ทำให้ได้รับประโยชน์ ดังนี้

1. ทำให้ได้ข้อสรุปเกี่ยวกับผลงานวิจัยในชั้นเรียนของครู ข้อค้นพบที่ได้รับการสังเคราะห์จะทำให้เห็นภาพที่ชัดเจนเกี่ยวกับงานวิจัยในชั้นเรียน ซึ่งจะเป็นประโยชน์ต่อการวางแผนกิจกรรมการดำเนินงานเพื่อพัฒนาศักยภาพของครูในโรงเรียนด้านการวิจัยต่อไป

2. ทำให้ได้ข้อมูลความรู้เกี่ยวกับผลการวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการใช้นวัตกรรมเพื่อพัฒนาการเรียนรู้ของผู้เรียนที่มีความต้องการจำเป็นพิเศษ ในการจัดการเรียนการสอน ซึ่งจะเป็นประโยชน์ต่อการนำไปใช้ในการพัฒนาการศึกษา เพื่อให้สอดคล้องกับเจตนารมณ์ของพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติต่อไป

บทที่ 2
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวของ

การศึกษาวิจัยครั้งนี้เปนการสังเคราะห์งานวิจัยในชั้นเรียนสำหรับผู้เรียนที่มีความต้องการจำเป็นพิเศษ ในโรงเรียนศึกษาสงเคราะห์ สังกัดสำนักบริหารงานการศึกษาพิเศษ คณะผู้วิจัยได้นำเสนอเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวของตามหัวขอ ดังนี้

1. การวิจัยในชั้นเรียน
2. นวัตกรรมเพื่อพัฒนาการเรียนรู้
3. การสังเคราะห์งานวิจัย
4. ผู้เรียนที่มีความต้องการจำเป็นพิเศษ
5. เด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้
6. ความเป็นมาของโครงการ
7. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสังเคราะห์งานวิจัย

การวิจัยในชั้นเรียน

พระราชบัญญัติการศึกษาแหงชาติ พ.ศ. 2542 แกไขเพิ่มเติม(ฉบับที่2) พ.ศ. 2545 ไดระบุถึงแนวทางในการสงเสริมการวิจัยในชั้นเรียน ไวในมาตรา 24(5) วาใหมีการสนับสนุนใหผู้สอนสามารถจัดบรรยากาศสภาพแวดลอม จัดหาสื่อการเรียนรูและอำนวยความสะดวกเพื่อใหผู้เรียนเกิดการเรียนรู ทั้งนี้ผูสอนและผูเรียนอาจเรียนรูไปพรอมกับสื่อการเรียนการสอนและแหลงวิทยาการประเภทตางๆ และมาตรา30 ไดระบุไววา ใหสถานศึกษาพัฒนากระบวนการเรียนการสอนที่มีประสิทธิภาพรวมทั้ง การสงเสริมใหผู้สอนสามารถวิจัยเพื่อพัฒนาการเรียนรูที่เหมาะสมกับผู้เรียนในแตละระดับการศึกษา กองการวิจัยทางการศึกษา (2546 : บทนำ) ไดให้ความเห็นวารัฐบาลได้เล็งเห็นถึงความสำคัญและความจำเปนในการวิจัยทางการศึกษา ดังนั้นสถานศึกษาตองสงเสริมการวิจัยใหกับครูเพื่อพัฒนาคุณภาพการศึกษา

1. ความหมายของการวิจัยในชั้นเรียน

เอลเลียด (Elliot. 1991 : 4) ไดให้ความหมายของการวิจัยในชั้นเรียน หรือแนวคิดในเรื่องการวิจัยในชั้นเรียนหรือการวิจัยเชิงปฏิบัติการ (Action research) วาหมายถึง การวิจัยของครูที่ใชกระบวนการของการคิดเชิงสะทอนในการทบทวนทฤษฎีและแนวปฏิบัติทางการศึกษาไปใชจริงในโรงเรียน

ฮอบกินส (Hopkins.1994 : 49) ไดใหความหมายของการวิจัยในชั้นเรียน วาหมายถึง การทำการวิจัยที่ดำเนินการโดยครูในระหวางการสอนนั้นยอมไมใชการวิจัยในระดับหลักการและทฤษฎีแตเปนการวิจัยเชิงปฏิบัติการ (Action Research) ซึ่งนิยมเรียนในความหมายใกลเคียงกันวา การวิจัยในชั้นเรียนหรือการวิจัยในหองเรียน (Classroom Research) การวิจัยเชิงปฏิบัติการในชั้นเรียน (Classroom Action Research, CAR) การวิจัยของครู (Teacher research, teacher – based research)

นิวแมน (Newman, 2000: 29) อธิบายการวิจัยของครูว่าเป็นการวิจัยปฏิบัติที่เน้นการตีความและบรรยายชีวิตการทำงานปกติ โดยการปฏิบัติงานเป็นกระบวนการที่เหมือนการสืบค้นวิธีแก้ปัญหาไปในตัวขณะปฏิบัติ

มนสิช สิทธิสมบูรณ (2546 : 2) ไดใหความหมายของการวิจัยในชั้นเรียน วาหมายถึง การดำเนินการของครูอยางเปนระบบในการเก็บรวบรวมขอมูลเพื่อสะทอนผลและหาวิธีแกปญหาตามสภาพที่เกิดขึ้นจริงในชั้นเรียนดวยกระบวนการที่เชื่อถือได เพื่อการแกไข ปรับปรุง เปลี่ยนแปลง พัฒนาและเพิ่มพูนความรูเพื่อใหเกิดประโยชนสูงสุดกับผูเรียน การพัฒนาหลักสูตรและการบริหารจัดการเรียนการสอน

ราชบัณฑิตยสถาน(2546 : 1072) ไดให้คำจำกัดความการวิจัยไววา หมายถึง การคนควาเพื่อหาขอมูลอยางถี่ถวนตามหลักวิชา ซึ่งตรงกับคำภาษาอังกฤษวา“research” ซึ่งเปนที่ยอมรับกันในปจจุบัน คือ ความหมายของคำวา “วิจัย” “research” ซึ่งเปนที่ยอมรับกันในปจจุบัน คือ การศึกษาคนควาอยางระมัดระวังดวยวิธีการอันเปนที่ยอมรับ (ซึ่งมักจะไดแกวิธีการทางวิทยาศาสตร) เพื่อใหไดมาซึ่งขอเท็จจริง ขอสรุป หรือทฤษฎีตาง ๆ

วาโร เพ็งสวัสดิ์ (2546 : 1) ใหความหมายของการวิจัยในชั้นเรียน หมายถึง วิธีการหรือกระบวนการที่ไดมาซึ่งความรูหรือคำตอบที่ครูเปนผูจัดทำขึ้นโดยมีจุดมุงหมายที่จะนำผลการวิจัยไปใชในการแกปญหาการเรียนการสอนในชั้นเรียนของตน

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแหงชาติ(2546 : 2) ไดใหความหมายของการวิจัยในชั้นเรียน วาหมายถึง การวิจัยในชั้นเรียนที่เปนการทำวิจัยที่มุงนำผลการวิจัยมาแกปญหาการเรียนการสอนที่เกิดขึ้นในชั้นเรียนหรือมุงนำผลวิจัยมาพัฒนาการเรียนการสอน

สุวิมล วองวาณิช(2550 : 3) ไดใหความหมายของการวิจัยในชั้นเรียน วาหมายถึง การวิจัยที่ทำโดยครูผูสอนในหองเรียนเพื่อแกปญหาที่เกิดขึ้นในหองเรียนและนำผลมาใชในการปรับปรุงการเรียนการสอนเพื่อใหเกิดประโยชนสูงสุดกับผูเรียนเปนการวิจัยที่ตองทำอยางรวดเร็ว นำผลมาใชทันทีและสะทอนขอมูลเกี่ยวกับการปฏิบัติงานตางๆ ของตนใหทั้งตนเองและกลุมเพื่อนรวมงานในโรงเรียนไดมีโอกาสไดอภิปราย แลกเปลี่ยนความคิดเห็นในแนวทางที่ไดปฏิบัติและผลที่เกิดขึ้นเพื่อพัฒนาการเรียนการสอน

จากความหมายของการวิจัยในชั้นเรียนที่กล่าวมาข้างตน สรุปได้ว่า การวิจัยในชั้นเรียน คือกระบวนการที่ครูผู้สอนใช้ในการแก้ไขปัญหาหรือพัฒนาผู้เรียนโดยใช้กระบวนการหรือวิธีการที่เชื่อถือได้ เพื่อพัฒนาผู้เรียนและช่วยในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนให้บรรลุวัตถุประสงค์ และผู้เรียนได้รับประโยชน์สูงสุด

2. ความสำคัญและจุดมุงหมายของการวิจัยในชั้นเรียน

ครูถือวาเปนบุคลากรที่สำคัญยิ่งในการจัดการศึกษา ครูจะตองไดรับการพัฒนาให เปนครูที่ดี เปนผูที่มีความรูความสามารถในการกระตุนยั่วยุใหนักเรียนรูจักแสวงหาความรู ครูตอง เปนทียอมรับนับถือในฐานะเปนปูชนียบุคคลและเปนที่ไววางใจของผูปกครองเปนผูรวมงานที่ดีใน สถานศึกษาเปนสมาชิกที่ดีของสังคมและเปนบุคคลแหงการเรียนรู พัฒนาตนเองและทำการศึกษา การวิจัยเพื่อพัฒนาการเรียนการสอนอยางมีคุณภาพ ดังนั้นการสงเสริมใหครูมีความรูเกี่ยวกับการทำ การวิจัยในชั้นเรียน ถือวาเปนหัวใจสำคัญที่สุดของผูบริหาร การใหความรูที่ถูกตองจะทำใหเกิดความ เขาใจที่ดี มีเจตคติที่ดี เปนแรงเสริมที่จะทำใหเกิดความตองการในการดำเนินการทำการวิจัยในชั้น เรียน ซึ่งนักวิชาการหลายท่านกลาวถึงความสำคัญและจุดมุงหมายของการวิจัยในชั้นเรียนไว ดังนี้

การวิจัยในชั้นเรียนถือวาเปนเครื่องมือในการพัฒนาการเรียนการสอน การนำการวิจัย เขาไปใชในการเรียนการสอนและนำผูเรียนไปสูความสำเร็จตามเปาหมายของโรงเรียนนั้น ครูผูใช หลักสูตรตองสามารถวิจัยไดและมีผลกระทบตอการพัฒนาวิชาชีพครูควบคูกันไปซึ่งจำเปนตอง สงเสริมและปรับปรุงดานวิชาชีพ ครูทุกคนจะตองศึกษาและทดลองวิจัยกันอยางจริงจังเพื่อความ กาวหนาในการสอน ทั้งภาคทฤษฎีและปฏิบัติโดยการทำอยางตอเนื่องเพื่อใหเกิดความรูความคิดสร่าง สรรคสิ่งใหม ๆ โดยการสนับสนุนใหครูทำการทดลองวิจัยทำการสอนที่ใชเนื้อหาวัสดุอุปกรณและวิธี สอน วิธีจัดชั้นเรียนใหม ๆ ใหครูไดพบปะแลกเปลี่ยนความรู ความคิดเห็นและประสบการณกับครูอื่น ซึ่งกำลังทดลองหรือทำงานเกี่ยวกับเรื่องเดียวกัน ฝกใหเปนผูบรรยายปาฐกถาในกิจกรรมตางๆ ทั้งใน ระดับโรงเรียนและทองถิ่น สนับสนุนใหเขียนบทความหรือหนังสือเผยแพรความรูและประสบการณ สำหรับการกระตุนและสงเสริมใหครูมีการเปลี่ยนแปลงทักษะ ความรู ความคิดและทัศนคติ ควรจัด กิจรรมตอไปนี้เปนประจำตอเนื่องกันคือ การประชุมครูกอนปดภาคเรียน การประชุมปฏิบัติงานใน ระหวางปดภาคเรียนภาคฤดูรอนเพื่อสนองความตองการของครูและสนับสนุนดานการเงินสำหรับ คาใชจายของครูที่มาประชุม จัดใหมีการสาธิตการสอนภายในโรงเรียน มีกลุมศึกษาตามความสนใจ นำเอาปญหาหรือหัวขอเกี่ยวกับการประชุมปฏิบัติการของครูภายในโรงเรียน กลุมสาธิตการสอนไป ประกอบเปนเนื้อหาวิชาของรายวิชาที่ครูศึกษาในวิทยาลัยหรือมหาวิทยาลัยระหวางปดภาคฤดูรอน โดยมีเจาหนาที่ใหคำปรึกษา แนะนำโดยไมมีการวัดผลการทำงานของครูแตเปนการรวมกันกับครู ในการวางแผนเพื่อจัดประสบการณและกิจกรรมนักเรียน ซึ่งมีผลตอการปรับปรุงการเรียนการสอน

สัมฤทธิ์ กางเพ็ง (2545 :75-79) ไดกลาววา การวิจัยในชั้นเรียนเปนกระบวนการวิจัยเพื่อพัฒนาการเรียนรู เปนกระบวนการทาทายครูใหแสดงความสามารถและศักยภาพในการกระตุนนักเรียนดวยการจัดการเรียนรู ที่เริ่มตนจากการอยากรูและหากลวิธีในการหาคำตอบแลวสรุปลงอยางมีเหตุผลที่นาเชื่อถือโดยเกิดจากความตองการของครูที่จะปรับปรุงเปลี่ยนแปลงกิจกรรมการเรียนรูและพัฒนาสื่อการเรียนรูหรือนวัตกรรมการศึกษาเพื่อแกปญหาที่เกิดขึ้นจากกระบวนการเรียนรูในชั้นเรียน โดยคำนึงถึงความสามารถของผู่เรียนที่แตกตางกันเปนสำคัญ รวมทั้งเนนผลใหเกิดการเปลี่ยนแปลงการเรียนรูของผูเรียนอยางเปนระบบมีเปาหมายมีเหตุมีผลและเมื่อครูผูสอนสามารถรวบรวมผลที่เกิดขึ้นในระหวางจัดกิจกรรมการเรียนรูรวมทั้งนวัตกรรมกิจกรรมหรือวิธีการจัดการเรียนการสอนแบบตางๆ มาไวเพื่อเลือกใชตามความเหมาะสมแลว จะชวยใหนักเรียนเกิดการเรียนรูอยางมีความสุขและสนุกกับการเรียนอันจะกอใหเกิดประโยชนตอการพัฒนาคุณภาพการศึกษา ดังนั้นการจัดการเรียนรูโดยกระบวนการวิจัยจึงจำเปนที่ครูจะตองศึกษาเรียนรูและทำความเขาใจใหเกิดขึ้นในจิตวิญญาณของความเปนครู

สุวิมล วองวาณิช(2550 : 15) การวิจัยปฏิบัติการในชั้นเรียนเปนเครื่องมือสำคัญที่ชวยในการพัฒนาวิชาชีพเนื่องจากใหขอคนพบที่ไดมาจากกระบวนการสืบคนที่เปนระบบและเชื่อถือได ทำใหการเรียนเกิดการพัฒนาการเรียนและครูเกิดการพัฒนาการจัดการเรียนการสอน นอกจากนี้ยังพัฒนาผูที่มีสวนรวมนำไปสูการพัฒนาชุมชนแหงการเรียนรูและดวยหลักการสำคัญของการวิจัยปฏิบัติที่เนนสะทอนผล ทำใหการวิจัยแบบนี้สงเสริมบรรยากาศของการทำงานแบบประชาธิปไตยที่ทุกฝายเกิดการแลกเปลี่ยนประสบการณและยอมรับในขอคนพบรวมกัน

สรุปไดวา ความสำคัญและจุดมุงหมายของการวิจัยในชั้นเรียน ถือวาเปนหัวใจที่สำคัญที่สุดของการบริหารที่ชวยในการกระตุนใหครูใชกระบวนการในการแกปญหาของนักเรียน ใหครูเขาที่ดี ปรับเปลี่ยนพฤติกรรมเพื่อพัฒนาการเรียนรูและเปนการพัฒนาวิชาชีพครูใหมีความกาวหนา

3. ลักษณะของการวิจัยในชั้นเรียน

การวิจัยในชั้นเรียนจะแตกตางกับการวิจัยทางการศึกษา การวิจัยในชั้นเรียนเป็นการศึกษาเรื่องที่เกี่ยวกับครูและนักเรียนเปนสวนใหญ วิจัยจากการปฏิบัติงานของครูที่มุงศึกษาเฉพาะในหองเรียนหรือในโรงเรียนเทานั้น

ผองพรรณ ตรัยมงคลกูล (2544 :34-36) ไดอธิบายลักษณะของการวิจัยในชั้นเรียนวาการวิจัยในชั้นเรียนโดยมากเปนการวิจัยเชิงปฏิบัติการซึ่งอาจจะเปนเชิงปฏิบัติการเต็มรูปแบบหรือเฉพาะสวนก็ตาม วิธีการวิจัยในชั้นเรียนเปนการวิจัยที่มีความเฉพาะเจาะจงและตางจากการวิจัยทางการศึกษาทั่วไปดังนี้

จุดเริ่มตนของการวิจัย มีจุดกำเนิดจากสภาพปญหาหรือขอของใจในชั้นเรียนการสอนของครูที่ครูพบครูตองปรับปรุงหรือแกปญหานั้น ดวยวิธีการวิจัยปญหาการวิจัยจึงเริ่มจาก

ความคิดของครูมากกวาความตองการของผูอื่นและไมไดนำหลักการ ทฤษฎีโดยตรง ทั้งนี้หลักการทฤษฎีทางการศึกษาจะนำมาใชสนับสนุนในภายหลัง เชน ในการเลือกวิธีแกปญหาที่สมเหตุสมผลตามหลักจิตวิทยาเปนตน

ขอบเขตของการวิจัยในชั้นเรียนจะแคบและเฉพาะเจาะจงในประเด็นตอไปนี้ 1) ปญหาการวิจัยเปนเรื่องที่วิจัยอาจจะเปนประเด็นเล็ก ๆ แตสำหรับครูแลวมีความหมายสำหรับการเรียนการสอนโดยตรง 2) ประชากรมุงเนนการศึกษาเกี่ยวกับผูเรียน ผูสอน กระบวนการเรียนการสอนตลอดจนสภาพแวดลอมภายในหองเรียนหรือสภาวะการเรียนหนึ่ง ๆ ในการศึกษาอาจมุงเนนนักเรียนเฉพาะราย นักเรียนหองเรียนหนึ่ง หรือหลายหองเรียน ที่ครูผูทำการวิจัยมีสวนรับผิดชอบในการเรียนการสอน 3) การนำผลการวิจัยไปใชพัฒนาการเรียนการสอนของครูในสภาพแวดลอมนั้น ๆ โดยตรง ครูผูสอนเปนศูนยกลางกระบวนการวิจัยทั้งหมด ทั้งนี้อาจเปนการวิจัยที่ดำเนินการโดยครูคนเดียวหรือโดยครูรวมกันในการดำเนินการวิจัยไปพรอม ๆ กับการเรียนการสอนตามปกติใหเปนสวนหนึ่งของการเรียนการสอน ผูเรียนไมรูสึกวาอยูใตสภาวะการวิจัย ผลการวิจัยจึงอยูบนพื้นฐานประสบการณทางธรรมชาติของหองเรียนที่เปนปกติวิสัย ทำใหกระบวนการวิจัยเปนการเชื่อมโยงระหวางการคิดเชิงสะทอน (Reflective thinking) และการปฏิบัติ (Action) อยางชัดเจนกลาวคือมีการพินิจพิเคราะหทบทวนทั้งกอนระหวางและหลังการทดลองปฏิบัติ

วิธีการวิจัยในชั้นเรียนมีคงความยืดหยุน ปรับใหเหมาะสมกับสภาพการเรียนการสอนและใชสถิติที่ไมซับซอนมากนักในการวิเคราะหขอมูล ขอสรุปที่ไดจากการวิจัยจะขาดน้ำหนักไปบางในดานความเที่ยงตรงเมื่อเปรียบเทียบกับการวิจัยทั่วไปที่อิงทฤษฎีและหลักการที่เขมงวดแต่เปนการวิจัยที่ใหประโยชน

กรมวิชาการ (2545 : 8-9) ไดทำการสังเคราะหคุณลักษณะและพฤติกรรมการบริหารงานของผูบริหารโรงเรียน พบวา คุณลักษณะที่สำคัญของผูบริหารโรงเรียน มีดังนี้ ดานความเปนผูนำ คือ มีวิสัยทัศนกวางไกล สามารถแกปญหามีมนุษยสัมพันธ เฉลียวฉลาด มีเหตุมีผลดานวิชาการ มีความคิดริเริ่มสรางสรรคสิ่งใหม สามารถยืดหยุนวิธีการเพื่อความสำเร็จของงาน มีไหวพริบในการทำงาน กาวทันวิทยาการและเทคโนโลยี ดานบุคลิกภาพ คือ มีกิริยาทาทาง แสดงออก มีความเขมแข็ง ทาทางกระฉับกระเฉง จิตใจหนักแนน มีมนุษยสัมพันธ กระตือรือรนดานความสามารถในการบริหาร คือ มีความสามารถในการจัดการ รักการทำงาน มีความยืดหยุนสรุปลักษณะของการวิจัยในชั้นเรียนไดวา ตองทำการวิจัยในชั้นเรียนตองเปนปญหาที่ผูวิจัยเห็นความสำคัญและมีประโยชน การทำการวิจัยตองทำการวิจัยไปพรอมกับการแกปญหาในหองเรียนไปพรอมกันและใหผูเรียนเหมือนการเรียนปกติ

สุวิมล วองวาณิช (2550 :22-23) ไดอธิบายลักษณะของการวิจัยในชั้นเรียนวา ตองมีการดำเนินงานที่เปนวงจรตอเนื่อง มีกระบวนการทำงานแบบมีสวนรวมและเปนกระบวรการที่เปน

สวนหนึ่งของการทำงานปกติให้ไดขอคนพบเกี่ยวกับการแกปญหาในชั้นเรียนที่สามารถปฏิบัติไดจริง

สรุปไดวา คุณลักษณะของการวิจัยในชั้นเรียนเปนการวิจัยเชิงปฏิบัติการของครูที่ไม่เนนระเบียบการวิจัยมากนัก ซึ่งจุดเริ่มตนของการวิจัยเกิดจากสภาพปญหาและขอของใจ ที่มุงศึกษาเฉพาะในหองเรียนหรือในโรงเรียนเพื่อแกปญหาการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนในชั้นเรียนโดยใชระยะเวลาสั้น ๆ

4. จุดมุงหมายของการวิจัยในชั้นเรียน

สำนักนิเทศและพัฒนามาตรฐานการศึกษา (2546 : 54) ไดใหจุดมุงหมายของการวิจัยในชั้นเรียนไววาการวิจัยในชั้นเรียนสามารถที่จะทำไดดวยครูผูสอนเพียงคนเดียวทำรวมกับครูที่มีความสนใจในเรื่องเดียวกันหรือการทำรวมกันของครูทั้งโรงเรียน การทำงานโดยใช่กระบวนการวิจัยยอมเปนวิธีการที่นาเชื่อถือไดมากกวาวิธีอื่นๆ และในบริบททางการศึกษาไมไดมีความแตกตางไปจากที่กลาวมา คือ

4.1 การทำการสอนของครูเปนการสอนโดยครูมืออาชีพ

4.2 เปนการเสริมแรงจูงใจใหครูมั่นใจวามีประสิทธิภาพการทำงานสูงขึ้น

4.3 ทำใหไดขอคนพบดวยวิธีการที่นาเชื่อถือไดมากขึ้น

4.4 ทำใหการปฏิรูปการศึกษาบรรลุผลสำเร็จ

ครุรักษ ภิรมญรักษ (2543 : 5) ไดใหวัตถุประสงคของการวิจัยในชั้นเรียนไววาเพื่อแกขอสงสัยหรือแกไขปญหาที่ เกิดขึ้นกับนักเรียนในชั้นเรียนดวยตัวครูเอง โดยการคิดคนแสวงหาวิธีการหรือนวัตกรรมตางๆ มาใชในการพัฒนาการเรียนการสอนใหมากที่สุด

สรุปไดวา จุดประสงคของการวิจัยในชั้นเรียน คือเพื่อแกปญหาที่เกิดขึ้นกับนักเรียนในชั้นเรียนโดยตัวครูเองในการนำนวัตกรรมหรือเทคนิควิธีการมาใชเพื่อใหการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

5. ประโยชนของการวิจัยในชั้นเรียน

ครุรักษ ภิรมยรักษ (2543 : 7) ไดกลาวไววา การวิจัยในชั้นเรียนมีประโยชน ดังนี้

1. ชวยใหครูมีพลังอำนาจในการแกไขปญหาในชั้นเรียนเพิ่มมากขึ้น สามารถแกปญหาในชั้นเรียนไดทันทวงทีและมีประสิทธิภาพ

2. ชวยใหครูมีความมั่นใจในการจัดการเรียนการสอนมากขึ้นและจัดกิจกรรมการเรียนการสอนไดอยางมีประสิทธิภาพ

3. ชวยใหครูทำงานอยางมีระบบประสบความสำเร็จในการทำงาน มีความรูสึกเปนเจาของและภาคภูมิใจในวิธีการที่นำมาใช่

4. ชวยใหโรงเรียนกำหนดนโยบายหรือมาตรการตาง ๆ เกี่ยวกับการพัฒนา

หลักสูตรและการเรียนการสอนไดอยางเหมาะสมโดยมีผลการวิจัยรองรับ

5. ชวยใหผูเรียนไดรับการแกไขปญหาและพัฒนาอยางสมบูรณเต็มศักยภาพทั้งในดานความรู ความสามารถ ทักษะและคุณลักษณะที่พึงประสงค

ประวิต เอราวรรณ (2545 : 7) ไดกลาวไววา การวิจัยในชั้นเรียนมีขอดี ดังนี้

1. การทำวิจัยในชั้นเรียนจะชวยใหครูทำงานอยางเปนระบบเห็นภาพของงานตลอดแนวและมีการวางแผนในการทำงาน

2. ชวยใหครูจัดการเรียนการสอนไดอยางมีประสิทธิภาพ โดยใชวิธีการที่มีประสิทธิภาพและมีผลการวิจัยรองรับ ซึ่งเปลี่ยนแปลงไปจากเดิมที่ ครูจัดการเรียนการสอนที่ยึดประสบการณเดิม ความรูเดิมและความสนใจสวนตัวเปนหลัก ทำใหเขาไมถึงปญหาของผูเรียน

3. ครูสามารถสรางทางเลือกและวิเคราะหทางเลือกอยางหลากหลายและตัดสินใจทางเลือกอยางมีคุณภาพ มีเหตุผลและสรางสรรค เพราะมองทางเลือกไดกวางขวางและลึกซึ้ง

4. ครูที่ใชกระบวนการวิจัยเพื่อพัฒนาการเรียนการสอน จะสามารถควบคุม กำกับและพัฒนาการปฏิบัติงานของตนเองไดดี และจากผลการวิจัยที่เปนรูปธรรม หรือเปนรองรอยของผลสำเร็จในการปฏิบัติงานของครู

5. นำผลการวิจัยไปกำหนดนโยบายหรือมาตรการตาง ๆ ของโรงเรียนได

6. ผูเรียนมีการเรียนรูที่มีคุณภาพและมีประสิทธิภาพมากขึ้น จะเห็นวาการวิจัยในชั้นเรียนมีประโยชนกับตัวครู คือทำใหครูไดรับการพัฒนาตรงกับความตองการและปญหาที่นักเรียนกำลังประสบอยู และเกิดประโยชนตอหนวยงานในสวนของการวางนโยบายในการพัฒนาคุณภาพการจัดการเรียนการสอนใหเกิดขึ้นกับหนวยงาน

6. รูปแบบของการวิจัย

จากการศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้องกับการทำวิจัยในชั้นเรียน พบว่า มีนักวิชาการหลายท่านที่กล่าวถึงรูปแบบของการวิจัยในชั้นเรียน เช่น สำนักนิเทศและพัฒนามาตรฐานการศึกษา (2544, หน้า8 -10) ได้แบ่งรูปแบบของการวิจัยเชิงปฏิบัติการในชั้นเรียนออกเป็น 3 รูปแบบคือ

6.1 การวิจัยของครูนักวิจัย (Teacher Research) เป็นการวิจัยที่ครูทำคนเดียวเมื่อครูพบปัญหาในการจัดการเรียนรู้แล้ว ครูต้องการที่จะแก้ปัญหาที่เกิดขึ้น การวิจัยมุ่งไปที่การเปลี่ยนแปลงของห้องเรียนใดห้องเรียนหนึ่ง เป้าหมายการทำวิจัยก้เพื่อพัฒนาการเรียนการสอนในชั้นเรียนของตนเอง ไม่ว่าจะเป็นการจัดการเรียนรู้ วิธีการสอนหรือสื่อการเรียนรู้รวมทั้งการเรียนรู้และพฤติกรรมของนักเรียนโดยครูจะต้องพยายามค้นหาเทคนิคหรือวิธีแก้ไขปัญหา ให้ผู้เรียนมีความสามารถพัฒนาตนเองได้เต็มศักยภาพที่มีอยู่โดยอาจต้องอาศัยข้อมูลจากหลายๆแหล่ง ทั้งข้อมูลส่วนตัวของนักเรียนหรือผู้ปกครอง ในขั้นตอนการทำงานทั้งหมดเป็นความสามารถที่จะใช้ข้อมูลและการแปรผลข้อมูลของครูเพียงคนเดียว

6.2 การวิจัยปฏิบัติการแบบร่วมมือ (Collaborative Research) เป็นการทำวิจัยร่วมกันระหว่าง 2 คนหรือเป็นกลุ่ม ซึ่งพบปัญหาในการจัดการเรียนรู้ที่เหมือนกันหรือคล้ายคลึงกัน จากนั้นจึงวางแผนทำวิจัยร่วมกัน จุดมุ่งหมายเน้นไปที่การเปลี่ยนแปลงของห้องเรียนใดห้องเรียนหนึ่ง ระดับใดระดับหนึ่งหรือแผนกใดแผนกหนึ่ง นักวิจัยแต่ละคนหรือทีมวิจัยต้องเรียนรู้วิธีการเก็บข้อมูล จัดกระทำและวิเคราะห์ข้อมูลของนักเรียนและสภาพการณ์แวดล้อมนักเรียนสำหรับการพบปะของทีมผู้วิจัยอาจจะพบกันทุกๆ 2 สัปดาห์ โดยใช้เวลาครั้งละ 2 ชั่วโมงหรือเดือนละครั้ง ครั้งละ 2-3 ชั่วโมง การวิจัยในลักษณะนี้จะมีประโยชน์ที่จะช่วยพัฒนาทักษะการวิจัยและเทคนิคการดำเนินงานของครูผู้สอนด้วย เนื่องจากทีมวิจัยประกอบด้วยบุคคลที่มีความรู้ความสามารถและมุมมองต่างกัน เป็นประโยชน์ในการแลกเปลี่ยนประสบการณ์

6.3 การวิจัยปฏิบัติการแบบทำทั้งโรงเรียน (Schoolwide Action Research)เป็นการทำวิจัยที่ร่วมกันทำทั้งคณะทำงานในโรงเรียนหรือประมาณ 6-10 คนซึ่งควรจะมีผู้บริหาร ครู นักแนะแนว ผู้เชี่ยวชาญทางด้านโสตทัศนศึกษา มีจุดมุ่งหมายที่เน้นการปรับปรุงหรือพัฒนาโรงเรียน ใน 3 ด้าน คือ การปรับปรุงหรือพัฒนาโรงเรียน การพัฒนานักเรียนและการเพิ่มพูนความรู้ของบุคลากรฝ่ายต่างๆ โดยมุ่งหวังให้บุคลากรทุกคนของโรงเรียนมีส่วนร่วมในการทำวิจัยมีโอกาสแลกเปลี่ยนเรียนรู้ซึ่งกันและกันทำให้บุคลากรรับรู้ปัญหาของโรงเรียน อันจะนำไปสู่การร่วมกันปฏิบัติงานเพื่อประโยชน์และความสำเร็จของโรงเรียนต่อไป

สุวิมล ว่องวาณิช (2544, หน้า 15) ได้แบ่งรูปแบบของการวิจัยปฏิบัติการออกเป็น 2 ประเภท คือ

1. การวิจัยแบบเป็นทางการ (Formal Research) เป็นงานวิจัยที่มีแบบแผนเคร่งครัด มีลักษณะการดำเนินงานและการนำเสนอผลงานเหมือนงานวิจัยเชิงวิชาการของนักวิจัยมืออาชีพ

2. การวิจัยไม่เป็นทางการ (Infomal Research) เป็นงานวิจัยที่ไม่ยึดแบบแผนการวิจัยอย่างเคร่งครัด มุ่งเน้นที่การตอบคำถามการวิจัยมากกว่าข้อมูลที่ใช้ในการวิจัย พยายามใช้ข้อมูลที่มีอยู่ตามปกติ การนำเสนอผลงานจะเสนอเพียงประเด็นสำคัญเท่านั้น

จากข้างต้นที่ได้มีนักวิชาการศึกษาหลายท่านได้จำแนกรูปแบบของการวิจัยในชั้นเรียนไว้หลายรูปแบบขึ้นอยู่กับว่าจะใช้เกณฑ์อะไรเป็นเกณฑ์ในการจำแนก

นวัตกรรมเพื่อพัฒนาการเรียนรู้

นวัตกรรม หรือ นวกรรม วงการศึกษานำคำนี้มาใช้ในความหมายของ “การทำขึ้นใหม่” หรือ “สิ่งที่ทำขึ้นใหม่” ทิศนา แขมมณี (2545, หน้า 416) ได้ให้ความหมายของนวัตกรรมไว้ว่า

นวัตกรรมเป็นแนวคิด ระบบ รูปแบบ วิธีการ กระบวนการ สื่อและเทคนิคต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับการศึกษา ซึ่งได้รับการคิดค้นและจัดทำใหม่ เพื่อช่วยแก้ปัญหาต่างๆ ทางการศึกษาสอดคล้องกับ ชัยยงค์ พรหมวงค์ (2532, หน้า 38) ที่ได้ให้ความหมายของนวัตกรรมว่า นวัตกรรมเป็นความคิดวิธีปฏิบัติหรือสิ่งซึ่งรู้ว่าเป็นของใหม่โดยบุคคลหรือผู้อื่นยอมรับ

นวัตกรรมเป็นสิ่งใหม่ที่ทำขึ้น ซึ่งอาจจะอยู่ในรูปของความคิดหรือการกระทำ หรือสิ่งประดิษฐ์ต่างๆ ดังนั้น นวัตกรรมการศึกษาจึงอาจมีลักษณะเป็นแนวคิด หรือวิธีการ หรือสิ่งประดิษฐ์ใหม่ๆ ที่สามารถนำมาใช้ในการจัดการเรียนการสอน อย่างไรก็ตาม “ความใหม่”มิใช่เป็นคุณสมบัติประการเดียวของนวัตกรรม ถ้าเช่นนั้น ของทุกอย่างที่เข้ามาใหม่ๆ ก็จะเป็นนวัตกรรมทั้งสิ้น นวัตกรรมไม่ว่าจะเป็นด้านใด จำเป็นต้องมีคุณสมบัติที่สำคัญดังนี้

1. เป็นสิ่งใหม่ ซึ่งมีความหมายในหลายลักษณะด้วยกัน ได้แก่เป็นสิ่งใหม่ทั้งหมดหรือใหม่เพียงบางส่วน

2. เป็นสิ่งใหม่ที่ยังไม่เคยมีการนำมาใช้ในที่นั้น กล่าวคือเป็นสิ่งใหม่ในบริบทหนึ่ง แต่อาจเป็นของเก่าในอีกบริบทหนึ่ง ได้แก่ การนำสิ่งที่ใช้หรือ ปฏิบัติกันในสังคมหนึ่งมาปรับใช้ ในอีกสังคมหนึ่ง นับเป็นนวัตกรรมในสังคมนั้น

3. เป็นสิ่งใหม่ในช่วงเวลาหนึ่ง แต่อาจเป็นของเก่าในอีกช่วงเวลาหนึ่ง เช่น อาจเป็นสิ่งที่เคยปฏิบัติมาแล้ว แต่ไม่ได้ผล เนื่องจากขาดปัจจัยสนับสนุน ต่อมาเมื่อปัจจัยและสถานการณ์อำนวย จึงนำมาเผยแพร่และทดลองใช้ใหม่ ถือว่าเป็นนวัตกรรมได้

4. เป็นสิ่งใหม่ที่กำลังอยู่ในกระบวนการพิสูจน์ทดสอบว่าจะใช้ได้ผลมากน้อยเพียงใดในบริบทนั้น

5. เป็นสิ่งใหม่ที่ได้รับการยอมรับนำไปใช้แต่ยังไม่เป็นส่วนหนึ่งของระบบงานปกติ หากการยอมรับนำไปใช้นั้นได้กลายเป็นการใช้อย่างเป็นปกติในระบบงานของที่นั้นแล้ว ก็ไม่ถือว่าเป็นนวัตกรรมอีกต่อไป

6. เป็นสิ่งใหม่ที่ได้รับการยอมรับนำไปใช้บ้างแล้ว แต่ยังไม่แพร่หลาย คือยังไม่เป็นที่รู้จักกันอย่างกว้างขวาง

นวัตกรรมการศึกษาที่ครูใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้เพื่อพัฒนาการเรียนรู้ของนักเรียน มีอย่างหลากหลาย ผู้วิจัยขอนำเสนอรายละเอียดนวัตกรรมแต่ละประเภท ดังต่อไปนี้

1. ชุดการสอน

ความหมายของชุดการสอน

ชุดการสอนมีชื่อเรียกต่างๆ กันหลายชื่อ เช่น Learmimg Package, Learmimg Activity Package, Instructional หรืออาจเรียก Self-Instructional unit สาเหตุหนึ่งที่ทำให้ชุดการสอนมีชื่อแตกต่างกันออกไปเนื่องจากชุดการสอนเกิดขึ้นในหลายๆ แห่ง การสอนมีลักษณะไม่แน่นอน

ตายตัว แต่โดยภาพรวมแล้ว ชุดการสอนเป็นวิธีการหนึ่งขอวการจัดการเรียนการสอนที่ได้แนวคิดหลายๆ แนวมาใช้ร่วมกัน ได้แก่ แนวคิดใช้สื่อประสม (Multi Media) แนวคิดของการสอนแบบหน่วย (Unit Teaching) แนวคิดการใช้วิธีระบบ (System Approach) และแนวความคิดการให้การศึกษาเป็นรายบุคคล (Individualized Instruction) ทั้งนี้เพื่อให้การเรียนรู้ของนักเรียนเกิดขึ้นอย่างมีประสิทธิภาพมากที่สุด (วีณา วโรตมะวิชญ, 2535, หน้า 45)

ชัยยงค์ พรหมวงศ์ (2532, หน้า 35) ได้ให้ความหมายของชุดการสอนว่าเป็นสื่อแบบประสมประเภทหนึ่งมีจุดมุ่งหมายพาะเรื่องที่สอน และเป็นสื่อประสมที่ได้จากระบบการผลิตและการนำสื่อที่สอดคล้องกับวิชา หน่วย หัวเรื่อง และวัตถุประสงค์เพื่อช่วยให้เปลี่ยนพฤติกรรมการเรียนรู้ของเด็กให้บรรลุจุดมุ่งหมาย

กล่าวโดยสรุปได้ว่าชุดการสอนเป็นสื่อประสมที่มีจุดมุ่งหมายพาะเรื่องโดยจัดเป็นชุดให้การศึกษาเป้นรายบุคคล เพื่อสร้างประสบการณ์การเรียนรู้อย่างเป็นระบบและสอดคล้องกับวิชา หน่วย หัวเรื่อง และวัตถุประสงค์ ทำให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้อย่างมีประสิทธิภาพมากที่สุด

1.1 ประเภทของชุดการสอน

จากบทเรียนออนไลน์ของ ภาควิชาเทคโนโลยีการศึกษา มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ (2546) ได้แบ่งประเภทของชุดการสอนออกเป็น 4 ประเภทใหญ่ๆ คือ

1.1.1 ชุดการสอนประเภทการบรรยาย เป้นชุดการสอนที่มุ่งช่วยขยายเนื้อหาสาระการสอนแบบบรรยายให้ชัดเจนขึ้น ช่วยให้ผู้สอนพูดน้อยลง และให้สื่อการสอนทำหน้าที่แทน ชุดการสอนแบบบรรยายนี้นิยมใช้กับการฝึกอบรมและการสอนในระดับอุดมศึกษาที่ยังถือว่าการสอนแบบบรรยายยังมีบทบาทสำคัญในการถ่ายทอดความรู้แก่ผู้เรียน

1.1.2 ชุดการสอนแลลกลุ่มกิจกรรม เป็นชุดการสอนที่มุ่งให้ผู้เรียนได้ประกอบกิจกรรมกลุ่ม เช่น ในการสอบแบบศูนย์การเรียน การอสอนแบบกลุ่มสัมพันธ์ เป็นต้น

1.1.3 ชุดการสอนตามเอกัตภาพหรือชุดการสอนรายบุคคล เป็นชุดการสอนที่มุ่งให้ผู้เรียนสามารถศึกษาหาความรู้ด้วยตนเอง ความแตกต่างระหว่างบุคคลอาจเป็นการเรียนในโรงเรียนหรือที่บ้านก็ได้ เพื่อให้ผู้เรียนก้าวไปข้างหน้าตามความสามารถ ความสนใจและความพร้อมของผู้เรียนชุดการสอนรายบุคคลอาจออกมาในรูปของหน่วยการสอนย่อยหรือ “โมดูล”

1.1.4 ชุดการสอนทางไกล เป็นชุดการสอนที่ผุ้สอนกับผูเรียนอยู่ต่างถิ่นต่างเวลากันมุ่งสอนให้ผู้เรียนศึกษาได้ด้วยตนเองโดยไม่ต้องมาเข้าชั้นเรียน ประกอบด้วยสื่อประเภทสิ่งพิมพ์ รายการวิทยุกระจายเสียง วิทยุโทรทัศน์ ภาพยนตร์ และการสอนเสริมตามศูนย์บริการการศึกษา นอกจากนี้แล้วยังอาจมีชุดการฝึกอบรม ชุดการสอนของผู้ปกครอง ชุดการสอนทางไปรษณีย์

กล่าวสรุปได้ว่าชุดการเรียนสำหรับกลุ่มและรายบุคคล เป็นชุดการเรียนการสอนที่นักเรียนเป้นผู้ใช้เพื่อการเรียนรู้ในชั้นเรียน ชุดการสอนทางไกลเป็นชุดการสอนที่ครูผู้สอนกับนักเรียน

อยู่ต่างถิ่นต่างเวลากัน มุ่งสอนให้นักเรียนศึกษาได้ด้วยตนเอง โดยไม่ต้องเข้าชั้นเรียนซึ่งเป็นการให้เนื้อหาและประสบการณ์ที่ครูผู้สอนต้องการวางพื้นฐานให้นักเรียนได้รับพร้อมกันการเรียนรู้ของนักเรียนมีมาตรฐานเดียวกัน เรียนรู้ในขอบข่ายและความลึกซึ้งทัดเทียมกัน

2. บทเรียนสำเร็จรูป

ความหมายของบทเรียนสำเร็จรูป

วุฒิชัย ประสารสอย (2534, หน้า 6) กล่าวว่า บทเรียนสำเร็จรูป เป็นบทเรียนที่สร้างขึ้นโดยนำเนื้อหาและบทเรียนมาแบ่งเป็นหน่วยย่อยๆ เรียกว่า เฟรม หรือ กรอบ มีลักษณะจากง่ายไปหายากและการที่นักเรียนจะเรียนต่อเนื่องกันไปเรื่อยๆ โดยไม่รู้ตัวเฟรมต่างๆ เหล่านี้จะรวมกันเรียกว่า โปรแกรมสอน แต่ละโปรแกรมจะมีการอธิบายบทเรียนและการใช้แรงจูงใจเข้ามาประกอบทุกตอนไป ต่อจากนั้นจะต่อด้วยคำถามให้นักเรียนตอบและมีการตรวจเช็ตคำตอบทันทีให้นักเรียนได้เรียนมากที่สุด ไม่มีการเก็บความสงสัยไว้แต่อย่างใด นักเรียนจะต้องเรียนรู้ด้วยตนเอง เมื่อรู้ขั้นตอนแล้วก็จะรู้ขั้นตอนต่อไปจนจบ

จากความหมายของบทเรียนสำเร็จรูปดังกล่าว สรุปได้ว่า บทเรียนสำเร็จรูปก็คือเครื่องมือการศึกษาอย่างหนึ่งที่เป็นกระบวนการถ่ายทอดความรู้ให้แก่นักเรียน โดยมีการเตรียมการล่วงหน้าเพื่อที่จะให้นักเรียนเรียนรู้ทักษะ เนื้อหา ตลอดจนทัศนคติของตนเอง บทเรียนที่สร้างให้นำเนื้อหามาแบ่งเป็นหน่วยย่อยๆ เรียงลำดับจากง่ายไปหายาก นักเรียนจะได้เรียนอย่างต่อเนื่อง

2.1 ประเภทและลักษณะของบทเรียนสำเร็จรูป

บทเรียนสำเร็จรูปแบ่งออกได้เป็น 3 ประเภท คือ (มหาวิทยาลัยสุโขทันธรรมาธิราช,2523, หน้า 4-31)

2.1.1 บทเรียนสำเร็จรูปแบบเส้นตรง Linear Programming เป็นบทเรียนที่เสนอเนื้อหาทีละน้อยในรูปกรอบหรือเฟรมต่อเนื่องกันตามลำดับแนวคิดหรือความคิดรวบยอดแต่ละเฟรมจะมีเนื้อหา คำถามให้ตอบ และบางเฟรมก็มีที่ว่างไว้ให้ตอบ ส่วนแลยคำตอบมักจะอยู่ในเฟรมถัดไป เมื่อนักเรียนตอบคำถามแล้วก็จะเรียนในเฟรมถัดไปได้ แต่ถ้าตอบผิดต้องกลับมาศึกษาเฟรมเดิมจนกว่าจะเข้าใจ

บทเรียนแบบเส้นตรงเหมาะสมสำหรับสอนวิชาที่เป็นเนื้อหาสาระหรือเน้นความรู้ ความจำความเข้าใจ แต่ไม่เหมาะที่จะสอนเนื้อหาที่เป็นความคิดเห็น ในบทเรียนสำเร็จรูปแบบเส้นตรงนี้มีเทคนิควิธีการเขียน 5 เทคนิค คือ

1. เทคนิคการเขียนกรอบแบบสร้างคำตอบ
2. เทคนิคการเขียนกรอบแบบจำแนก
3. เทคนิคการเขียนกรอบแบบบาบูน

4. เทคนิคการเขียนกรอบแบบย้อนเส้น

5. เทคนิคการเขียนกรอบแบบเชื่อมโยง

2.1.2 บทเรียนสำเร็จรูปแบบสาขาหรือแตกกิ่ง

การเขยนบทเรียนสำเร็จรูปแบบสาขาประกอบด้วยกรอบยืน ซึ่งเป็นลำดับที่แท้จริงของบทเรียน ในแต่ละกรอบยืนจะบรรจุเนื้อหาที่เป็นหลักของเรื่องที่จะสอนอย่างสั้นๆ ประมาณ 1-2 ย่อหน้าแล้วให้นักเรียนตอบสนองโดยการเลือกคำตอบแบบเลือกตอบ แบบ2 หรือ 3 ตัวเลือกถ้านักเรียนตอบถูกนักเรียนจะเรียนไปตลอดกรอบยืนโดยไม่แวะออกนอกทาง ส่วนกรอบสาขานั้นใช้สำหรับนักเรียนที่เลือกคำตอบไม่ถูก เพื่อสอนหรือให้คำนะนำเสียก่อนแล้วค่อยให้ผู้เรียนกลับไปยังกรอบยืนเพื่อเลือกคำตอบใหม่อีกครั้ง

การใช้บทเรียนแบบสาขาเปิดโอกาสให้นักเรียนเลือกคำตอบได้หลายทางและทางที่นักเรียนแต่ละคนเดินขึ้นอยู่กับผลการตอบสนองของเขาที่กระทำต่อบทเรียนแต่ละกรอบนั่นเอง

2.1.3 บทเรียนสำเร็จรูปแบบไม่แยกกรอบ

บทเรียนสำเร็จรูปแบบไม่แยกกรอบเป็นบทเรียนที่เสนอเนื้อหาทีละน้อยตามลำดับขั้นและมีเฉลยหรือแนวตอบไว้ให้ตรวจสอบคำตอบทันท่วงที แต่ไม่เสนอเนื้อหาในลักษณะของกรอบ หรือเฟรม แต่เสนอเนื้อหาเป็นลำดับต่อเนื่องกัน เช่นเดียวกับการเขียนบทความหรือตำราแตกต่างกัน แต่เพียงว่าบทเรียนประเภทนี้จะต้องมีเฉลยหรือแนวคำตอบไว้ให้นักเรียนเพื่อเป็นข้อมูลป้อนกลับแก่นักเรียนว่าคำตอบของตนถูกหรือผิด เป็นการให้การเสริมแรงแก่นักเรียนเมื่อนักเรียนตอบถูกต้อง เช่น การเขียนเอกสารการสอนชุดวิชาต่างๆ ของมหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช ซึ่งมีลักษณะเป็นบทเรียนสำเร็จรูปแบบไม่แยกกรอบและเสนอบทเรียนตามหัวข้อต่างๆ ดังนี้

1. ชื่อหน่วยการเรียน
2. ชื่อหัวเรื่อง
3. แนวคิดหรือแนวคิดหลัก (Concept)
4. วัตถุประสงค์
5. เนื้อหา
6. กิจกรรม / คำถาม
7. แนวตอบ / เฉลย

3. แบบฝึกทักษะ

แบบฝึกหรืออแบบฝึกทักษะ เป็นสื่อการเรียนการสอนประเภทหนึ่งซึ่งเป็นส่วนเสริมสำหรับให้นักเรียนได้ฝึกปฏิบัติ เพื่อให้เกิดทักษะความรู้ ความเข้าใจ ซึ่งในหนังสือส่วนใหญ่จะมี

แบบฝึกท้ายบทเรียน และในบางวิชาแบบฝึกหัดจะเป็นแบบฝึกปฏิบัติ หรือเป็นแบบฝึกหัดที่ครูสร้างขึ้นมาเพื่อพัฒนาทักษะการเรียนรู้ของนักเรียน

3.1 ความหมายของแบบฝึก ได้มีผู้กล่าวถึงความหมายของแบบฝึกทักษะ ดังนี้

อัจฉรา ชีวพันธ์ (2530: 74 – 79) กล่าวว่า แบบฝึกหัดหมายถึง สิ่งที่สร้างขึ้นเพิ่มเสริมความเข้าใจ และเสริมเพิ่มเติมเนื้อหาบางส่วน ที่ช่วยให้นักเรียน ได้ปฏิบัติและนำเอาความรู้ไปใช้ได้อย่างแม่นยำ ถูกต้องคล่องแคล่ว

สมศักดิ์ สินธุระเวชญ์ (2531 : 106) กล่าวว่า แบบฝึก (Drill and Approach) คือการจัดประสบการณ์การฝึกหัด เพื่อให้เกิดความจำ จนกระทั่งสามารถปฏิบัติได้โดยอัตโนมัติขั้นตอนในการสอนก็มักจะเริ่มด้วยการบอก หรือทำให้ดูเป็นตัวอย่างแล้วให้ผู้เรียนทำตามและฝึกหัดเรื่อยไปจนกระทั่งจำ และทำได้โดยอัตโนมัติ

สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ (2541 : 147) กล่าวว่า แบบฝึกเสริมทักษะว่า แบบฝึกหรือแบบฝึกหัด หรือแบบฝึกเสริมทักษะ เป็นสื่อการเรียนการสอนประเภทหนึ่ง สำหรับนักเรียนฝึกปฏิบัติเพื่อให้เกิดความรู้ ความเข้าใจ และทักษะเพิ่มขึ้น ส่วนใหญ่หนังสือเรียนจะมีแบบฝึกอยู่ท้ายบทเรียน ในบางวิชาแบบฝึกหัดอาจจะมีบางลักษณะเป็นแบบฝึกปฏิบัติ

ประภาพร อันสงคราม (2545 : 47) กล่าวว่า แบบฝึก หมายถึง งานกิจกรรมหรือประสบการณ์ที่ครูจัดให้นักเรียน ได้ฝึกหัดกระทำเพื่อทบทวน ฝึกฝน เนื้อหาความรู้ต่างๆ ที่ได้เรียนไปแล้วให้เกิดความจำ จนสามารถปฏิบัติได้ด้วยความชำนาญ ให้ผู้เรียนสามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้สรุปได้ว่า แบบฝึกทักษะ หมายถึง สื่อ สิ่งพิมพ์ที่สร้างขึ้นเพื่อใช้ฝึกทักษะและทบทวนเนื้อหา เรื่องราวที่เรียนผ่านมา โดยทำตามขั้นตอนตอนการฝึกฝนจนชำนาญ เพื่อสร้างความเข้าใจความแม่นยำ ถูกต้อง และนำไปใช้ได้

3.2 ความสำคัญของแบบฝึก ได้มีผู้กล่าวถึงความสำคัญของแบบฝึกทักษะ ดังนี้

ขันธชัย มหาโพธิ์ (2535 : 25) กล่าวว่า แบบฝึกสะกดคำประโยชน์ช่วย ในการฝึกหรือเสริมทักษะทางภาษา และการใช้ภาษาของผู้เรียน สามารถนำมาฝึกซ้ำ ทบทวนบทเรียน นอกจากนี้ผู้เรียนสามารถนำไปทบทวนด้วยตนเองได้ ทำให้จดจำเนื้อหาได้อย่างคงทน มีเจตคติที่ดี ต่อทักษะภาษาไทย ทำให้ผู้เรียนรู้คำศัพท์ ความหมายของคำศัพท์ได้กว้างขวางยิ่งขึ้น ยังสามารถนำไปใช้แก้ปัญหาการอ่าน การเขียนเป็นรายบุคคลและกลุ่มได้ดี สามารถนำมาทดสอบความรู้วัดผลการเรียนรู้ได้เป็นอย่างดี ทำให้ครูทราบปัญหาข้อบกพร่องของผู้เรียนได้ถูกจุด ผู้เรียนทราบความก้าวหน้าของตนเอง ครูประหยัดเวลา ค่าใช้จ่าย ละลดภาระได้มาก

อนงค์ศิริ วิชาลัย (2536 : 27) ได้กล่าวถึง ความสำคัญของแบบฝึกว่าเป็นวิธีการสอนที่สนุกอีกวิธีหนึ่ง คือการให้นักเรียนได้ทำแบบฝึกมากๆ สิ่งที่ช่วยให้นักเรียนมีพัฒนาการทางภาษาดีขึ้น เพราะนักเรียนมีโอกาสที่จะนำความรู้ที่เรียนมาแล้วมาฝึกให้เกิดความเข้าใจดียิ่งขึ้น

วิมลรัตน์ สุนทรโรจน์ (2545 : 131) ได้กล่าวถึงความสำคัญของแบบฝึกว่า แบบฝึกเป็นเทคนิคการสอนที่สนุกอีกวิธีหนึ่ง คือการให้นักเรียนทำแบบฝึกมากๆ สิ่งที่จะช่วยให้นักเรียนมีพัฒนาการทางการเรียนรู้ในเนื้อหาวิชาได้ดีขึ้น คือ แบบฝึกเพราะนักเรียน นำความรู้ที่เรียนมาแล้วมาฝึกให้เกิดความเข้าใจกว้างยิ่งขึ้น

สรุปได้ว่า แบบฝึกทักษะ เป็นส่วนสำคัญในการเรียนการสอน เพราะถ้าขาดแบบฝึกทักษะเพื่อใช้ในการฝึกฝนทักษะความรู้ต่างๆ หลังจากเรียนไปแล้วเด็กอาจจะลืมเลือน ความรู้ที่เรียนไปได้ อันจะส่งผลให้การเรียนการสอนไม่มีประสิทธิภาพเท่าที่ควร

3.3. ลักษณะของแบบฝึกที่ดี ในการจัดทำแบบฝึกเพื่อฝึกทักษะให้บรรลุตามวัตถุประสงค์นั้น จำเป็นจะต้องอาศัยลักษณะและรูปแบบของแบบฝึกที่หลากหลายแตกต่างกัน ซึ่งขึ้นอยู่กับทักษะที่เราจะฝึก ได้มีผู้กล่าวถึงลักษณะแบบฝึกที่ดีไว้ ดังนี้

สมชัย ไชยกุล (2526 : 14-15) กล่าวว่า ลักษณะของแบบฝึกที่ดี ดังนี้ เพื่อฝึกสิ่งที่จะสอนมิใช่ทดสอบว่านักเรียนรู้อะไรบ้าง ควรเกี่ยวกับโครงสร้างเฉพาะสิ่งที่จะสอนเพียงอย่างเดียว สิ่งที่ฝึกเป็นสิ่งที่นักเรียนพบเห็นอยู่แล้ว ควรเป็นข้อความสั้นๆ ไม่ควรใช้คำศัพท์มากเกินไป ต้องออกเสียงทุกแบบฝึกก่อนนำไปอ่านหรือเขียน ควรเป็นแบบฝึกที่กระตุ้นให้เกิดการสนองตอบสิ่งที่พึงปรารถนา แต่ละแบบฝึกควรออกเสียงให้มากที่สุด และควรใช้สัมผัสคล้องจอง

ขันธชัย มหาโพธิ์ (2535 : 20) กล่าวว่า แบบฝึกที่ดีควรมีเนื้อหาที่ตรงกับจุดประสงค์ กิจกรรมที่เหมาะสมกับระดับวัย หรือความสามารถของนักเรียน ภาพประกอบมีการวางฟอร์มที่ดี ใช้เวลาที่เหมาะสมสำหรับฝึกฝน ท้าทายความสามารถของผู้เรียนและสามารถนำไปฝึกด้วยตนเอง และเป็นสิ่งที่น่าสนใจและท้าทายให้แสดงความสามารถ

กรมวิชาการ (2540 : 146) กล่าวว่า แบบฝึกที่ดีควรเกี่ยวกับเรื่องที่เรียนมาแล้วเหมาะสมกับระดับวัยหรือความสามารถของนักเรียน มีคำชี้แจงสั้นๆ ที่ช่วยให้นักเรียนเข้าใจวิธีทำได้ง่าย ใช้เวลาที่เหมาะสม มีสิ่งน่าสนใจและท้าทายให้แสดงความสามารถ ควรมีข้อเสนอแนะในการใช้ มีให้เลือกทั้งแบบตอบอย่างจำกัดและแบบตอบอย่างเสรี ถ้าเป็นแบบฝึกที่ต้องการให้ผู้เรียนทำศึกษาค้นคว้าด้วยตนเองแบบฝึกนั้นควรมีหลายรูปแบบ และให้ความหมาย แก่ผู้ฝึกทำด้วย ควรใช้สำนวนภาษาง่ายๆ ฝึกให้คิดเร็วและสนุก และปลุกความสนใจและใช้หลักจิตวิทยา

สกุณา เลิกนอก (2545 : 24-25) กล่าวถึงลักษณะของแบบฝึกที่ดีไว้ ดังนี้

1. ควรมีคำชี้แจงหรือตัวอย่างที่ใช้ภาษาง่ายๆ สั้นๆ นักเรียนสามารถทำตามได้ประโยคและคำศัพท์ควรใกล้เคียงกับที่ใช้ในชีวิตประจำวันและเหมาะสมกับวัยของนักเรียน

2. เนื้อหาควรเชื่อมโยงสิ่งที่เรียนรู้แล้วกับสิ่งที่ต้องการให้เรียนรู้ใหม่ และควรมีโครงสร้างหรือรูปแบบหลายๆ ลักษณะในเรื่องเดียวกัน ควรใช้คำถามในเนื้อหาที่กำลังเรียนอยู่หรือที่เรียนมาแล้ว หรือที่ใช้ในชีวิตประจำวัน

3. ตั้งจุดมุ่งหมายในเรื่องที่จะฝึกให้ชัดเจนและฝึกเป็นเรื่องๆ ไป จัดเนื้อหาที่จะฝึกให้สอดคล้องกับจุดมุ่งหมายและมีจำนวนพอเหมาะที่จะทำการฝึกนั้นเกิดทักษะตามที่ต้องการ

4. แบบฝึกควรสอดคล้องกับจิตวิทยา พัฒนาการและลำดับขั้นการเรียนรู้ของนักเรียนในระดับประถมศึกษาแบบฝึกควรมีรูปภาพ สีสวย จูงใจ กระตุ้นให้นักเรียนสนใจ

5. สางที่จะฝึกแต่ละครั้งควรเป็นบทฝึกสั้นๆ ใช้เวลาน้อย เพราะความสนใจของนักเรียนระดับประถมศึกษามีเพียง 15-20 นาที และแบบฝึกควรมีความยากง่ายพอเหมาะ

6. แบบฝึกที่ดีควรแนะวิธีสอนของครูและมีวิธีทำให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ได้ ส่งเสริมให้นักเรียนได้ฝึกความจำ วิเคราะห์ สังเคราะห์ การนำไปใช้ ฝึกความคิดสร้างสรรค์ ส่งเสริมให้นักเรียนมีนิสัยรักการอ่านและรู้จักค้นคว้าด้วยตนเอง

สรุปได้ว่า ลักษณะของแบบฝึกทักษะที่ดี คือ แบบฝึกที่เรียงลำดับจากง่ายไปหายาก มีรูปภาพประกอบ มีรูปแบบน่าสนใจ หลากหลายรูปแบบ โดยอาศัยหลักจิตวิทยาในการจัดกิจกรรมหรือจัดแบบฝึกให้สนุก ใช้ภาษาเหมาะสมกับวัยและระดับชั้นของนักเรียน มีคำสั่ง คำชี้แจงชัดเจน เข้าใจง่าย มีตัวประกอบ มีการจัดกิจกรรมการฝึกที่เร้าความสนใจ และแบบฝึกนั้นควรทันสมัยอยู่เสมอ

3.4 หลักจิตวิทยาที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาแบบฝึก

การศึกษาในเรื่องจิตวิทยาการเรียนรู้ เป็นสิ่งที่ผู้สร้างแบบฝึกไม่ควรละเลย เพราะการเรียนรู้จะเกิดขึ้นได้ต้องขึ้นอยู่กับปรากฏการณ์ของจิต และพฤติกรรมการตอบสนองนานาประการโดยอาศัยกระบวนการที่เหมาะสมและ เป็นวิธีที่ดีที่สุด การศึกษาทฤษฎีการเรียนรู้จากข้อมูลที่นักจิตวิทยาได้ทำการค้นพบและทดลองไว้แล้ว นอกจากนี้ครูผู้สอนควรมีหลักจิตวิทยาในการสอน และนำมาใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนการเขียนสะกดคำ เพื่อส่งเสริมการเรียนของนักเรียน สำหรับการสร้างชุดฝึก ทักษะการสะกดคำ เพื่อส่งเสริมการเรียนรู้ของนักเรียน ได้มีผู้กล่าวถึงหลักจิตวิทยาที่เกี่ยวข้องกับการสร้างแบบฝึกทักษะ ดังนี้

สุจริต เพียรชอบ และสายใจ อินทรัมทรรย์ (2536 : 52-62) กล่าวว่าในการสร้างแบบฝึกทักษะอย่างมีประสิทธ์ภาพนั้น ต้องใช้หลักการทางจิตวิทยาประกอบเพื่อให้แบบฝึกนั้นมีความสมบูรณ์ เหมาะสมที่จะนำไปใช้กับนักเรียนให้เหมาะสมกับวัย ความสามารถ ความสนใจ ซึ่งหลักจิตวิทยาที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอนสามารถนำมาสร้างแบบฝึก ได้แก่ ความแตกต่างระหว่างบุคคล (Individual Difference) ต้องคำนึงถึงอยู่เสมอว่านักเรียนแต่ละคนมีความรู้ ความถนัด ความสามารถ ความสนใจแตกต่างกัน ในการสร้างแบบฝึกจึงควรพิจารณาให้เหมาะสม ไม่ง่าย

เกินไปสำหรับเด็กเก่ง และไม่ยากเกินไปสำหรับเด็กอ่อน ในการฝึกแบบฝึกควรมีทั้งที่ฝึกเป็นรายบุคคล และฝึกเป็นกลุ่ม การฝึกเป็นกลุ่มควรให้เด็กเก่งคละกับเด็กอ่อน เพื่อให้เด็กเก่งช่วยเหลือเด็กอ่อน การเรียนรู้โดยฝึกฝน (Law of Exercise) ธอร์นไดด์ (Thorndike) ได้กล่าวว่า การเรียนรู้จะเกิดขึ้นได้ดีก็ต่อเมื่อได้มีการฝึกฝนหรือกระทำซ้ำๆ ฉะนั้นในการสร้างแบบฝึกจึงควรสร้างแบบฝึก เพื่อให้นักเรียนได้ฝึกฝนในเรื่องหนึ่งๆ ซ้ำๆ กันหลายครั้ง โดยแบบฝึกมีลักษณะหลายรูปแบบเพื่อไม่ให้นักเรียนเกิดความเบื่อหน่าย อันจะส่งผลทำให้เข้าใจการฝึกลดลง นักเรียนย่อมต้องการทราบผลการเรียนของตนว่าเป็นอย่างไร เมื่อนักเรียนทำแบบฝึกหรือให้ทำงานใดๆ จึงควรเฉลยหรือตรวจเพื่อให้นักเรียนทราบผลโดยเร็ว หรือนักเรียนสามารถตรวจคำตอบได้เอง เพื่อจะให้รู้ข้อบกพร่องของตัวเอง และแรงจูงใจ (Motivation) ในการสร้างแบบฝึกที่น่าสนใจเป็นการสร้างแรงจูงใจให้เด็กอยากทำ จึงควรจัดแบบฝึกจากง่ายไปหายาก เพื่อเปิดโอกาสให้นักเรียนพบกับความสำเร็จและอยากที่จะทำแบบฝึกหัดต่อไป นอกจากนี้แบบฝึกควรเป็นแบบสั้นๆ เพื่อไม่ให้นักเรียนเบื่อหน่าย ควรมีแบบฝึกหลายรูปแบบไม่ซ้ำซาก เช่น อาจจัดแบบฝึกหัดในลักษณะของเกม กิจกรรมในสถานการณ์ต่างๆ ที่แปลกใหม่ น่าสนใจและสนุกสนานเหมาะสมกับวัยและความต้องการของเด็ก

พรรณี ชูชัย (2522: 192-195) ได้เสนอการนำหลักจิตวิทยาการศึกษามาใช้ในการสร้างแบบฝึก คือ การสาธิตการอธิบายแนะนำ เริ่มแรกควรบอกให้นักเรียนทราบว่าจะทำอย่างไร ชี้แจงให้เห็นความสำคัญของสิ่งที่จะเรียนนั้น ให้เด็กได้มีโอกาสฝึกทันทีหลังจากการสาธิต และสิ่งที่ต้องคำนึงก็คือการทำซ้ำ และการเสริมแรง ในขณะที่ฝึกหัดควรมีการให้คำแนะนำเพื่อเด็กฝึกทักษะให้ด้วยตนเอง ให้คำแนะนำที่อยู่ในบรรยากาศที่สบายๆ ครูผู้สอนต้องใจเย็น ไม่ดุ บรรยากาศไม่ตึงเครียด และสิ่งที่จะทำให้ผู้เรียนพบปัญหายุ่งยากในการฝึกทักษะใหม่ คือ การที่ทักษะเก่าของผู้เรียนจะรบกวนการเรียนทักษะใหม่ ซึ่งควรแก้ไขด้วยการอธิบายให้ผู้เรียนเข้าใจทักษะใหม่ที่จะฝึกฝนนั้นจะมีวิธีการของมันเอง

กล่าวโดยสรุป หลักจิตวิทยาที่เกี่ยวข้องกับการสร้างแบบฝึกทักษะ ครูจะต้องหาโอกาสหรือพยายามเปิดโอกาสที่จะให้นักเรียนได้ใช้ความรู้ โดยนักเรียนได้พบปัญหา หรือสถานการณ์ใหม่ๆ หรือกิจกรรมใหม่ๆ อยู่เสมอ เพื่อเปิดโอกาสให้เขาได้ใช้ความรู้ ความสามารถอย่างเต็มที่ในการจัดการเรียนการสอนและการสร้างแบบฝึกครู จึงจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องศึกษาทฤษฎีทางจิตวิทยาต่างๆ เพื่อใช้เป็นแนวทางในการจัดกิจกรรมให้เหมาะสมกับวัยความสนใจ ระดับวุฒิภาวะความต้องการของผู้เรียน เพื่อให้การเรียนการสอนเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ

3.5 ประโยชน์ของแบบฝึก

แบบฝึกเป็นเครื่องมือที่ช่วยในการเสริมทักษะและ พัฒนาการเรียนการสอนให้บรรลุจุดประสงค์ของหลักสูตร โดยเฉพาะวิชาภาษาไทยซึ่งเป็นวิชาทักษะ หากได้มีการปฏิบัตรอย่าง

ถูกวิธีจะทำให้การเรียนการสอนประสบความสำเร็จมากขึ้น ดังนั้นแบบฝึกจึงถือว่าเป็นเครื่องมือที่มีประโยชน์อีกชนิดหนึ่ง ได้มีผู้กล่าวถึงประโยชน์ของแบบฝึก ดังนี้

ประโยชน์ของแบบฝึก มี 3 ข้อ ดังนี้ (จรรยา ศรีพัธบุตร. 2533 : 62-63)

1. ทำให้นักเรียนได้ฝึกทักษะจากแบบฝึกหัดที่ครูสร้างขึ้นมาตรงกับเนื้อหาที่ครูทำการสอน
2. นักเรียนสามารถนำความรู้ที่ได้จากการเรียนการสอนมาทดสอบความรู้ตัวเองว่าเกิดการเรียนรู้หรือมีทักษะมากน้อยแค่ไหนในเรื่องที่เรียน
3. ใช้สำหรับการประเมินผลการสอนเป็นรายบุคคล หลังได้ร่วมกิจกรรมการเรียนการสอนแล้ว โดยผลงานจากแบบฝึกหัดที่ทำมาส่งครู ทำให้ทราบว่านักเรียนเข้าใจมากน้อยเพียงไร

ประโยชน์ของแบบฝึก มี 8 ข้อ ดังนี้ (อดุลย์ ภูปลื้ม. 2539: 24-25)

1. ช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจบทเรียนได้ดีขึ้น
2. ช่วยให้จดจำเนื้อหาและคำศัพท์ต่างๆ ได้คงทน
3. ช่วยให้ความสนุกสนานในขณะเรียน
4. ทำให้ทราบความก้าวหน้าของตนเอง
5. สามารถนำแบบฝึกหัดมาทบทวนเนื้อหาเดิมของตนเองได้
6. ทำให้ทราบข้อบกพร่องของผู้เรียน
7. ทำให้ครูประหยัดเวลา
8. ทำให้ผู้เรียนสามารถนำภาษาไปใช้สื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ประโยชน์ของแบบฝึก มี 8 ข้อ ดังนี้ (วิมลรัตน์ สุนทรโรจน์. 2545 : 131)

1. ทำให้นักเรียนเข้าใจบทเรียนได้ดียิ่งขึ้น
2. ทำให้ครูทราบความเข้าใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียน
3. ครูได้แนวทางการพัฒนาการเรียนการสอนเพื่อช่วยให้นักเรียนได้ดีที่สุดตามความสามารถของตนเอง
4. ฝึกให้นักเรียนมีความเชื่อมั่นและสามารถประเมินความสามารถของตนเองได้
5. ฝึกให้นักเรียนได้ทำงานด้วยตนเอง
6. ฝึกให้นักเรียนได้รับผิดชอบต่องานที่ได้รับมอบหมาย
7. คำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคล โดยเปิดโอกาสให้นักเรียนได้ฝึกทักษะของตนเองโดยไม่ต้องคำนึงถึงเวลาและความกดดันอื่นๆ

8. แบบฝึกช่วยเสริมให้ทักษะทางภาษาคงทน ลักษณะการฝึกที่จะช่วยให้เกิดผลดังกล่าว ได้แก่ ฝึกทันทีหลังจากเรียนเนื้อหา ฝึกซ้ำๆ ในเรื่องที่เรียนกล่าวโดยสรุป แบบฝึกทักษะที่ดีและมีคุณภาพ ช่วยทำให้ผู้เรียนประสบผลสำเร็จในการฝึกทักษะได้เป็นอย่างดี แบบฝึกทักษะที่ดีเปรียบเสมือนผู้ช่วยสำคัญของครูทำให้ลดภาวการณ์สอนลงได้ ทำให้ผู้เรียนพัฒนาตนเองตามความสามารถของตน เพื่อความมั่นใจในการเรียนได้เป็นอย่างดี

3.6 ขั้นตอนในการสร้างแบบฝึก ได้มีผู้กล่าวถึงขั้นตอนการสร้างแบบฝึก ดังนี้

สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ (2538: 145: 146) ได้กล่าวถึง ขั้นตอนในการสร้างแบบฝึกเสริมทักษะ ดังนี้

3.6.1 วิเคราะห์เนื้อหาหรือทักษะที่เป็นปัญหาออกเป็นเนื้อหาหรือทักษะย่อยๆ เพื่อใช้ในการสร้างแบบทดสอบและบัตรฝึกหัด

3..6.2 พิจารณาวัตถุประสงค์ รูปแบบและขั้นตอนการใช้แบบฝึก เช่น การนำแบบฝึกไปชิอย่างไรและในแต่ละชุดประกอบด้วยอะไรบ้าง

3.6.3 สร้างแบบทดสอบ ซึ่งอาจมีแบบทดาอบเชิงสำรวจแบบทดสอบเพื่อวินิจฉัยข้อบกพร่องแบบทดสอบความก้าวหน้าเฉพาะเรื่อง เฉพาะตอบแบบทดสอบที่สร้างขึ้นต้องสอดคล้องกับเนื้อหาหรือทักษะที่สิเคราะห์ไว้ในตอนที่ 2

3.6.4 สร้างบัตรฝึกหัด เพื่อใช้พัฒนาทักษะย่อยและทักษะ ในแต่ละบัตรจะมีคำถามให้นักเรียนตอบ การกำหนดรูปแบบขนาดของบัตร พิจารณาตามความเหมาะสม

3.6.5 สร้างบัตรอ้างอิง เพื่อใช้อธิบายคำตอบหรือแนวทางการตอบแต่ละเรื่อง การสร้างบัตรอ้างอิงนี้อาจทำเพิ่มเติม ได้เมื่อนำแบบฝึกหัดไปทดลองใช้แล้ว

3.6.6 สร้างแบบบันทึกความก้าวหน้าเพื่อใช้บันทึกผลการทดสอบหรือลดการเรียน โดยจัดทำเป็นตอน เป็นเรื่อง เพื่อให้เห็นความก้าวหน้าเป็นระยะๆ สอดคล้องกับแบบทดสอบความก้าวหน้า

3.6.7 นำแบบทดสอบไปทดลองใช้ เพื่อหาข้อบกพร่อง คุณภาพของแบบฝึกและคุณภาพของแบบทดสอบ

3.6.8 ปรับปรุงแก้ไข

3.6.9 รวบรวมเป็นชุดจัดทำคำชี้แจง คู่มือการใช้ สารบัญเพื่อใช้ประโยชน์ต่อไป สรุปได้ว่า ขั้นตอนการสร้างแบบฝึก ควรคำนึงถึงจุดหมายว่าจะฝึกด้านใด มีรูปแบบที่หลากหลายหน้าสนใจ ใช้แบบฝึกสั้นๆเนื้อหาจากง่ายไปหายาก เหมาะสมกับคงวามสามารถของนักเรียน และกำหนดเวลาในการทำให้เหมาะสม เพื่อเป็นการเสริมทักษะและให้กำลังใจของนักเรียน

3.7 หลักในการฝึกทักษะ ได้มีผู้กล่าวถึงขั้นตอนการสร้างแบบฝึก ดังนี้

สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ (2541 ก : 167) ได้สรุปถึงหลักในการสร้างแบบฝึกทักษะ ได้แก่ ก่อนการฝึกควรสอนให้ผู้เรียนเจ้าใจเยก่อน เพราะจะช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจ ทรายเหตุผลที่ต้องฝึก การฝึกควรสอนให้ผู้เรียนได้รับการฝึกตามขั้นตอนที่ถูกต้องภายใต้การแนะนำที่ดี ถ้าฝึกทักษะผิดๆ จะทำให้เสียเวลาเป็นอย่างมากในการแก้ไขช่วงเวลาการฝึกสั้นๆ บ่อยๆ ด้วยแบบฝึกที่คัดเลือก แล้วเป็นอย่างดีจะมีประสิทธิภาพกว่าการฝึกช่วงยาวๆ ซึ่งผู้เรียนจะเบื่อหน่ายไม่สนใจ กิจกรรมการฝึกฝนควรจะหลากหลาย นอกจากแบบฝึกหัดต่างๆ อาจใช้เกมปัญหา หรือกิจกรรมอันอื่นบ้าง การฝึกอย่างมีความมุ่งหมาย จะเกิดประโยชน์มาก ถ้าผู้เรียนเห็นคุณค่าและความจำเป็นของสิ่งที่เรียนหรือฝึก โดยอาจใช้การทดสอบ หรือวิธีอื่นๆ เพื่อให้เห็นผลที่จะเกิดขึ้นภายหลังการฝึก และการฝึกควรสัมพันธ์กับความมีเหตุผล ขณะฝึกผู้เรียนใช้ความคิดหาเหตุผลควบคู่ไปด้วย

พรรณี ชูชัย (2522 : 39) กล่าวว่า การสร้างแบบฝึกที่ดินอกจากจำคำนึงถึงหลักการสร้าง และหลักการฝึกแล้ว จะต้องอาศัยหลักสำคัญตามทฤษฎีการเรียนรู้ประกอบด้วยความใกล้ชิด คือ ถ้าใช้สิ่งเร้าละการตอบสนองเกิดขึ้นในเวลาใกล้เคียงกันจะสร้างความพอใจให้แก่ผู้เรียน การฝึกหัด คือ ถ้าให้ผู้เรียนได้เรียนซ้ำๆ กัน เพื่อช่วยสร้างความรู้ ความสนใจ ที่แม่นยำ กฎแห่งผล คือ การเรียนรู้ได้ทราบถึงผลการทำงานของตนเองการเฉลยคำตอบให้ จะช่วยให้ผู้เรียนทราบความบกพร่อง เพื่อปรับปรุงแก้ไขและเป็นการสร้างความพอใจให้แก่ผู้เรียนและการจูงใจ คือ การจัดแบบฝึกหัดให้เรียงลำดับจากแบบฝึกง่าย และสั้นไปสู่เรื่องยากและยาวขึ้น ควรมีภาพประกอบและมีหลากหลายรูปแบบ

กรมวิชาการ (2542 : 40) ได้เสนอแนวคิดเพื่อกำหนดกิจกรรมในแบบฝึกทักษะเรื่องคำ ได้แก่ เรียนรู้จากประสบการณ์เดิม ไปสู่จุดประสงค์ที่กำหนด นักเรียนอ่านคำตอบและรู้ความหมายของคำพร้อมกัน นักเรียนรู้ด้วยตนเองจากการปฏิบัติด้วยตนเอง และนักเรียนพบคำ ซ้ำๆ ในรูปแบบต่างๆ

สรุปได้ว่า ในการฝึกนอกจากมีแบบฝึกที่ดีแล้ว ครูยังจำเป็นต้องศึกษาเทคนิควิธีการขั้นตอนในการฝึก เพื่อให้การใช้แบบฝึกทักษะต่างๆ มีประสิทธิภาพที่สุดอันจะส่งผลให้ผู้เรียนได้มีการพัฒนาทักษะต่างๆ ได้อย่างดี

4. การเล่านิทาน

นิทานเป็นสิ่งที่มีคุณค่าและมีความสำคัญต่อเด็กปฐมวัย เด็กปฐมวัยเรียนรู้ได้ด้วยการฟังนิทาน การฟังนิทานเป็นสิ่งที่เด็กชื่นชอบและตอบสนองความต้องการตามธรรมชาติของเด็ก ช่วยเสริมสร้างการเรียนรู้ทางภาษา ช่วยให้เด็กปรับตัวและแก้ไขพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ การเลือก

นิทานที่เหมาะสมกับเด็ก จะช่วยให้เด็กได้ปรับตัวรับกับสถานการณ์ต่างๆ ในชีวิตประจำวันสามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีความสุข และเป็นการปลูกฝังจิตสำนึกในการมีส่วนร่วมต่อสังคมและสิ่งแวดล้อม

4.1 ความหมายของนิทาน

จากการศึกษาหนังสือและงานวิจัยเกี่ยวกับนิทาน มีผู้ให้ความหมายของนิทานไว้หลายท่านดังนี้

ฉวีวรรณ กินาวงศ์ (2556 : 124) ได้ให้ความหมายนิทานไว้ว่า นิทานหมายถึง นิทานที่เล่าต่อๆ กันมาเป็นเวลานาแล้วแต่ไม่ทราบแน่ชัดว่าเริ่มตั้งแต่เมื่อไรการเล่านิทานก็เพื่อความสนุกสนามเพลิดเพลินและให้ความรู้เพื่อคนดีของสังคม

จันทร์เพ็ญ สุภาผล (2536 : 26) กล่าวว่า นิทาน หมายถึง เรื่องราวที่เล่าสืบต่อกันมาโดยอิงความจริงหรือจินตนาการ มีวัตถุประสงค์ให้ความสนุกสนาน แฝงความคิดสอนใจเพ่อให้เกิดการเรียนรู้เนื้อหาจากนิทาน

เกริก ยุ้นพันธ์ (2539 : 8) และ ทัศนีย์ อินทรบำรุง (2539 : 14) กล่าวว่า นิทาน หมายถึงเรื่องราวที่เล่าสืบต่อกันมาตั้งแต่สมัยโบราณ เป็นการผูกเรื่องขึ้นเพื่อให้ผู้ฟังเกิดความสนุกสนานเพลิดเพลินและสอดแทรกคติสอนใจลงไป

ครุรักษ์ ภิรมย์รักษ์ (2540 : 45) กล่าวว่า นิทานเป็นเรื่องเล่าสืบต่อกันมาโดยมีวัตถุประสงค์เพื่อสืบทอดประสบการณ์ ความรู้ความคิด หรือค่านิยมบางอย่างให้ผู้ฟัง พร้อมทั้งสอดแทรกความสนุกสนานเพลิดเพลินไปพร้อมๆ กัน

สมศักดิ์ ปริปุรณะ (2542 : 48) สรุปความหมายของนิทานไว้ดังนี้

1. เป็นเรื่องที่ผูกขึ้น
2. เป็นเรื่องที่เล่าใช้วาจาเป็นสื่อถ่ายทอด หรือเขียนทำนองการเล่าด้วยปากเปล่า
3. เป็นบทประพันธ์ที่มีลีลาการเล่าแบบเป็นกันเอง ทำนองการเล่าด้วยวาจา
4. เป็นเรื่องเล่าที่มีจุดประสงค์หลักเพื่อความบันเทิง มีสิ่งสอนใจเป็นจุดประสงค์รอง

สรุปได้ว่า นิทาน คือ เรื่องที่เล่าสืบต่อกันมาเพื่อให้เด็กเกิดความสนุกสนานและความบันเทิง ซึ่งนิทานอาจเป็นเรื่องจริงหรือเรื่องที่สมมติขึ้น ทำให้เด็กเกิดจิตนาการจากเรื่อง ได้แง่คิดคติสอนใจ เด็กสามารถนำไปเป็นตนแบบต่อการปฏิบัติตนในชีวิตประจำวันและใช้อนาคตได้

4.2 ความสำคัญของการเล่านิทาน

นิทานมีอิทธิพลและคุณค่าต่อเด็กปฐมวัยมาก การที่พ่อแม่และครูได้ใกล้ชิดกับเด็กโดยการเล่านิทาน จะเป็นเครื่องช่วยให้เด็กเข้าใจสิ่งที่เป็นรูปธรรมมากยิ่งขึ้น เพราะการเล่านิทาน

จะช่วยสร้างเสริมพัฒนาการทางภาษา ความคิด จินตนาการเกิดความสนุกสนานเพลิดเพลินมีความรู้สึกอบอุ่นและใกล้ชิด

ศิริกาญจน์ โกสุมภ์ (2520 : 39-37) และฉวีวรรณ กินาวงศ์ (2526 : 125-126) ได้กล่าวว่า คุณค่าทานนิทาน จะช่วยส่งเสริมพัฒนาการทางด้านอารมณ์ จะช่วยให้เด็กเกิดความอบอุ่นมีที่พึ่งทางใจรู้สึกเป็นส่วนหนึ่งของสังคม เพราะขณะที่ฟังนิทานเด็กจะมีโอกาสปฏิสัมพันธ์กับพ่อแม่พี่น้องหรือครูและเพื่อนๆ การเล่านิทานจึงเป็นพฤติกรรมอีกอย่างหนึ่งที่แสดงซึ่งความรักความเอาใจใส่ที่ผู้ใหญ่มีต่อเด็ก

ทัศนีย์ อินทรบำรุง (2539 : 21-22) ได้กล่าวถึงคุณค่าทางการเล่านิทาน ไว้ดังนี้

1. ช่วยปูพื้นฐานทางด้านจิตใจของเด็ก คุณค่าทางสังคม และจริยธรรมต่างๆ ที่เราต้องการปลูกฝังให้แก่เด็ก
2. เสริมสร้างบุคลิกภาพ นิทานบางเรื่องมีเด็กได้ฝัง จะสามารถให้เด็กเกิดความมั่นใจ และกล้าแสดงออก
3. ให้ความรู้ในเรื่องต่างๆ เช่น เรื่องเกี่ยวกับการดำเนินชีวิตตามธรรมชาติ
4. การเลือกนิทานที่ดีเหมาะสมกับวัย และความสนใจของเด็กช่วยปลูกฝัค่านิยมที่ดีในการฟัง และสามารถใช้ภาษาได้ถูกต้องเหมาะสม
5. ช่วยฝึกการสำรวมใจให้จดจ่ออยู่กับเรื่องที่ฟัง เป็นช่วงที่ยืดความสนใจของเด็กให้นานยิ่งขึ้น
6. เนื้อหาสาระของนิทานบางเรื่องอาจช่วยแก้ไขพฤติกรรมที่ไม่พึงปรารถนา
7. ส่งเสริมหรือกระตุ้นพฤติกรรมที่ต้องการให้เด็กได้ประพฤติปฏิบัติได้ดียิ่งขึ้น

รวีวรรณ รังสิยาพันธ์ (2533 : 9) และวรรณี ศิริสุนทร (2539ก : 30) ได้กล่าวถึงความสำคัญของการเล่านิทานไว้ดังนี้

1. เป็นการเร้าทางสื่อภาษา การเล่านิทานทำให้เด็กได้เข้าใจรูปแบบของภาษา ในการเล่า เรื่อง การสนทนาต่างๆ และเป็นการเพิ่มความรู้ในคำศัพท์ใหม่ๆ ซึ่งเมื่อเห็นคำศัพท์นั้นๆ ในหนังสือก็จะเข้าใจมากยิ่งขึ้น
2. เกิดการเร้าทางการฟังเสียงและสำเนียง การเล่านิทานที่มีบทบรรยายบทสนทนาที่มีเสียง มีจังหวะที่แปรเปลี่ยนไป จะจูงใจให้เด็กตั้งใจฟัง และสามารถจับความหมายในน้ำเสียงได้
3. เป็นการเร้าทางสายตา จากรายการนิทานที่ใช้สื่อประกอบ เช่น หุ่น

หนังสือ รูปภาพอีกทั้งตัวผู้เล่นเอง โดยมองเห็นสีหน้าท่าทางกิริยาที่แสดงออกเป็นสิ่งเร้าที่เกิดการรับรู้ อันส่งผลให้ผู้ฟังเกิดความรู้สึกกลัว รัก หรือเกลียด เปลี่ยนไปตามท้องเรื่อง

4. เกิดการรับรู้เกี่ยวกับสังคม นิทานทำให้เด็กได้รับรู้และเข้าใจเกี่ยวกับขนมธรรมเนียมประเพณีของชนแต่ละหมู่ ศีลธรรมจรรยา รูปแบบการดำเนินชีวิตและพฤติกรรมต่างๆ ของคนในสังคม

5. ช่วยปลูกฝัง คุณธรรมความดี ความเป็นสุภาพชน ความละเอียดอ่อนขึ้นใจจิตใจของเด็ก

6. การเล่านิทานเป็นการโน้มน้าวให้รู้จักหนังสือดีๆ และมีนิสัยรักการอ่านไปด้วย

7. เน้นการสร้างเสริมความคิดริเริ่ม และการเลียนแบบที่ดีให้เด็กกระทำ

8. ฝึกให้เด็กเป็นผู้รู้จักฟัง มีสมาธิ รู้จักสำรวมอิริยาบถของตนเอง

9. ทำให้เด็กได้ผ่อนคลายอารมณ์ ได้รับความสนุกสนานเพลิดเพลินและเพิ่มพูนความรู้จากการฟัง

10. ช่วยเพิ่มพูนความรู้ทางภาษา เด็กรู้จักคำมากขึ้น รู้จักเก็บใจความและเนื้อหา

11. ช่วยให้เด็กเกิดความรู้สึกอบอุ่น มีที่พึ่งทางใจ รู้สึกว่าตัวเองเป็นส่วนหนึ่งของสังคมทำให้เด็กเกิดจินตนาการจากเรื่องราวที่ได้ฟัง เช่น เรื่องราวเกี่ยวกับนางฟ้า เรื่องสัตว์ต่างๆ และเรื่องเกี่ยวกับธรรมชาติง่ายๆ ช่วยให้เด็กได้รู้จักโลกจากแง่มุมเล็กๆ น้อยๆ จากนิทานที่ได้ฟัง

12. ทำให้สามารถตัดสินใจในด้านการแสดงออกและสนองตอบต่อเหตุการณ์ต่างๆ ได้ถูกต้อง

จากความสำคัญขอนิทานที่มีต่อเด็กนั้นจึงสรุปได้ว่า นิทานช่วยในการพัฒนาทักษะภาษา ทักษะการฟัง รู้จักฟังอย่างมีสมาธิ ช่วยให้เกิดความรู้ด้านภาษาและการใช้สายตาสื่อความหมายนิทานยังช่วยให้เด็กได้เรียนรู้เกี่ยวกับขนมธรรมเนียมประเพณีของการดำเนินชีวิตของบุคคลที่อยู่ในสังคม ในด้านของการมีคุณธรรมความดีงาม ซึ่งเป็นเรื่องละเอียดอ่อนที่จะซึมซับลงไปในจิตใจของเด็กทีละเล็กทีละน้อย และค่อยฝังแน่นอยู่ในจิตใจของเด็กจนเป็นลักษณะบุคลิกภาพประจำตัวของบุคคลนั้น

4.3 รูปแบบ และประเภทของนิทาน

รูปแบบของการเล่านิทานมีหลายวิธี ครูผู้เล่าสามารถพิจารณาเลือกใช้ตามความสามารถเหมาะสมกับเนื้อเรื่องและผู้ฟังให้มากที่สุด

ฉวีวรรณ กินาวศ์ (2526 : 132-132) และวิไล เวียงวีระ (2526 : 70-71) ได้เสนอแนะรูปแบบของการเล่านิทาน ไว้ดังนี้

1. การอ่านจากหนังสือนิทาน
2. การเล่าโดยใส่หน้ากาหรือหุ่นสวมหัว
3. การแสดงบทบาทสมมติ
4. การเล่าโดยใช้เสียงเพลง หรือเสียงดนตรีประกอบ
5. การเล่าโดยใช้เทปนิทาน
6. การเล่าโดยฉายสไลด์ประกอบ
7. การเล่าโดยใช้มือประกอบ ใช้สำหรับเล่านิทานเรื่องสั้นๆ หรือกลอนสั้นๆ
8. การเล่านิทานประกอบภาพบนแผ่นป้ายสำลี
9. การเล่านิทานประกอบหุ่นชนิดต่างๆ เช่น หุ่นนิ้วมือ หุ่นเชิด หุ่นชัก เป็นต้น

ศรีรัตน์ เจิ่งกลิ่นจันทร์ (2532 : 72) ได้แบ่งรูปแบบการเล่านิทาน ไว้ดังนี้

1. การเล่าปากเปล่าเลียนแบบธรรมชาติ ผู้เล่าจะต้องมีความสามารถในการทำเสียง ให้เกิดความแตกต่างกันได้ เช่น สามารถเลียนเสียงของสัตว์ได้ เลียนเสียงปรากฏการณ์ธรรมชาติได้หรือทำเสียงพูดของคนและสัตว์ที่ปรากฏในเรื่องได้

2. การเล่าโดยใช้กิริยาท่าทางประกอบ วิธีผู้เล่าจะต้องมีความสามารถในการแสดงท่าทางให้เหมาะสมกับเนื้อเรื่อง และกำหนดใช้วิธีการเล่าปากเปล่าเลียนเสียงธรรมชาติเข้าด้วยจะยิ่งทำให้ผู้ฟังเกิดความสนุกสนานมากยิ่งขึ้น

3. การเล่าโดยใช้มือประกอบ วิธีนี้ผู้เล่าจะต้องมีความสามารถในการใช้มือเป็น เครื่องประกอบการเล่านิทานให้สนุกสนาน ไม่แพ้อุปกรณ์อย่างอื่น ผู้เล่าสามารถใช้มือทำท่าทางแทนความหมายในคำพูดโดยอาศัยท่าทางที่ใช้กับคนหูหนวก ฉะนั้นผู้เล่าจำเป็นต้องศึกษาภาษามือที่ใช้กับหูหนวกเป็นหลัก และอาจดัดแปลงได้บ้างหากไม่ทำให้ความหมายเปลี่ยนไป

4. การเล่าใช้ภาพประกอบ วิธีนี้ผู้เล่าสามารถใช้แผนภาพ ภาพพลิก หนังสือภาพ หรืออื่นๆ ที่เป็นภาพ แต่ภาพนั้นต้องชัดเจน มีสีสัน และน่าสนใจในขณะเล่าใช้ภาพเหล้านี้ประกอบไปด้วย

5. การเล่าโดยใช้เชือกประกอบ วิธีที่ผู้เล่าจะใช้เชือกประกอบ ไปกับการเล่าให้เป็นรูปร่างต่างๆ ให้สอดคล้องกับเนื้อเรื่อง และหลังจากจบก็สามารถนำเชือกมาให้เด็กเล่นเพื่อช่วยส่งเสริมความคิดสร้างสรรค์และจินตนาการ

6. การเล่าโดยการพับกระดาษเป็นรูปต่างๆ วิธีนี้ผู้เล่าจะพับกระดาษเป็นตัวละครนั้นๆ ในขณะที่เล่าเมื่อกล่าวถึงตัวละครนั้นๆ ผู้เล่าจะใช้กระดาษแผ่นเดียวกันหรือกระดาษหลายแผ่นก็ได้ขึ้นอยู่กับเรื่องและความถนัดของผู้เล่า

7. การเล่าโดยการใช้เพลงประกอบ วิธีนี้ผู้เล่าใช้เพลงเป็นสื่อร่วมในกิจกรรมการฟังนิทานทำให้เกิดความสนุกสนานและมีส่วนร่วมมาก

8. การเล่าโดยใช้ผู้ฟังประกอบ การเล่าวิธีนี้เป็นการเปิดโอกาสให้ผู้ฟังมีส่วนร่วมในการเล่า ซึ่งสามารถทำได้หลายวิธี เช่นการตอบคำถามหลังจากการเล่านิทาน ตั้งชื่อนิทาน วาดภาพประกอบเรื่อง ทำท่าทางประกอบเรื่อง เล่นบทบาทสมมติ ตลอดจนการแสดงละคร เป็นต้น

9. การเล่าโดยใช้วัสดุตามท้องเรื่องประกอบ การเล่าวิธีนี้ผู้เล่าจะใช้วัสดุต่างๆ ประกอบ เช่น กระดาษ วัสดุจากพืชมาฉีกหรือตัดกระดาษ ให้ปรากฏตามท้องเรื่อง ประกอบการเล่านิทานจะสร้างความสนใจใคร่ติดตามเรื่องอย่างดี แต่ควรใช้กิริยาท่าทางประกอบการเล่านิทานด้วย

รูปแบบการเล่านิทาน จึงขึ้นอยู่กับตัวครูเป็นสำคัญที่จะเป็นผู้ตัดสินใจว่าจะนำรูปแบบใดมาเล่าให้เด็กฟังโดยพิจารณาทั้งนี้ต้องคำนึงถึงความเหมาะสมกับเนื้อหาในนิทาน สถานการณ์ในขณะนั้น และความพร้อมของครูในขณะนั้นด้วย ดังนั้นในการเล่านิทานครั้งนี้ผู้วิจัยได้ใช้การเล่านิทานประกอบภาพ ที่มีเนื้อเรื่องเกี่ยวกับพฤติกรรมทางสังคมเพื่อช่วยให้เด็กสนใจเกิดการเรียนรู้พฤติกรรมทางสังคมที่เหมาะสม

4.4 ประเภทของนิทาน

จิระประภา บุณยนิตย์ (2526 : 15-16) แบ่งนิทานตามรูปแบบของนิทาน ได้กล่าวไว้ดังนี้

1. นิทานปรัมปรา เป็นนิทานที่มีลักษณะเรื่องค่อนข้างยาว เป็นเรื่องที่มักสมมติขึ้น ณ ที่ใดที่หนึ่ง ไม่กำหนดชัดเจนว่าที่ไหน ตัวเอกของเรื่องจะเป็นผู้ที่มีคุณสมบัติที่พิเศษประการใดกระการหนึ่ง เช่น เป็นผู้มีอำนาจมีฤทธิ์เดช ทำให้ศัตรูพ่ายแพ้ได้ ถ้าเป็นหญิงมักได้แต่งงานกับชายผู้สูงศักดิ์ เช่น เรื่องปลาบู่ทอง สโนไวท์ และซินเดอเรลล่า

2. นิทานท้องถิ่น เป็นนิทานที่มีเรื่องสั้นกว่านิทานปรัมปรา มักเน้นเรื่องราว

เกี่ยวกับความเชื่อ ขนมธรรมเนียมประเพณี โชคลาง หรือคตินิยม แต่เชื่อว่าเป็นเรื่องที่เกิดขึ้นจริงหรือมีเค้าความจริง มีบุคคลจริงๆ มีสถานที่จริงที่กำหนดแน่นอนกว่านิทานปรัมปรา

3. เทพนิยาย เป็นนิทานที่มีเทวดา นางฟ้า เป็นตัวเองของเรื่อง เช่น เมขลารามสูรท้าวมหากานต์

4. นิทานเรื่องสัตว์ มีนิทานที่มีตัวเอกเป็นสัตว์ และมีความคิดและการกระทำต่างๆ ตลอดจนการพูดอย่างคนหรืออาจมีคนเกี่ยวข้องอยู่ด้วย ทั้งคนและสัตว์สามารถพูดโต้ตอบและปฏิบัติต่อกัน นิทานประเภทนี้อาจแบ่งได้ 2 ประเภท

4.1 นิทานเรื่องสัตว์ประเภทคติธรรม ได้แก่ นิทานอิสป และชาดกต่างๆ

4.2 นิทานเรื่องสัตว์ประเภทเล่าซ้ำ หรือเล่าไม่รู้จักจบ เช่น เรื่องยายกับตาอาจเป็นเรื่องเกี่ยวกับความโง่ กลโกง การแก้เผ็ด การแสดงปฏิภาณไหวพริบ ตลอดจนการเดินทางการผจญภัยที่ก่อเรื่องผิดปกติในแง่ขบขันต่างๆ

นอกจากนี้ วิไล เวียงวีระ (2526 : 68-69) ได้แบ่งประเภทนิทานที่แตกต่างจากที่กล่าวมาซึ่งเป็นประเภทนิทานที่เหมาะสมสำหรับเด็กปฐมวัยไว้ดังนี้

1. เรื่องจริงเกี่ยวกับสิ่งแวดล้อมใกล้ตัวเด็ก
2. เทพนิยายต่างๆ
3. ตำนานที่เล่าสืบต่อกันมา
4. ปัญหาเกี่ยวกับศาสนา, กลอน
5. นิทานแต่งเป็นโคลงกลอน
6. นิทานประเภทส่งเสริมจินตนาการ
7. นิทานให้ความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับสิ่งที่เด็กจะเรียนรู้

จากประเภทของนิทานที่นิยมนำมาใช้ในการเล่านิทานให้เด็กปฐมวัยฟังพอสรุปได้ว่าเป็นนิทานเกี่ยวกับ เรื่องของผู้มีอิทธิฤทธิ์ปาฏิหาริย์ เทพนิยาย เรื่องราวที่เกี่ยวข้องกับสัตว์ และเรื่องรางที่เกี่ยวข้องกับชีวิตประจำวันที่สอดแทรกคุณธรรมต่างๆ ให้เด็กได้คิดและจินตนาการเพื่อนำมาเป็นแนวทางปฏิบัติในการดำเนินชีวิตประจำวัน

4.5 เทคนิคการเล่านิทาน

ในกาจัดกิจกรรมการเล่านิทานมีเทคนิค และข้อเสนอแนะที่น่าสนใจผู้วิจัยทำการศึกษามาดังต่อไปนี้

รัชนี ศรีไพรวรรณ (2516 : 37-41) ได้เสนอแนะวิธีการเล่านิทาน ไว้ดังนี้

1. การเริ่มต้น ควรหาวิธีจูงใจให้เด็กด้วยวิธีที่น่าสนใจ เช่น อาจจะเอ่ยถึงตัวละครที่สนใจในนิทานให้เด็กอยากรู้หรืออสนทนาเกี่ยวกับเรื่องนิทาน ทายปริศนาให้เด็กสนใจ นึกสนุกหรือได้ดูรูปภาพเดี่ยวกับนิทานให้เด็กพร้อมที่จะฟังแล้วจึงเล่า
2. ขณะเล่าให้เด็กนั่งฟังตามสบาย
3. ผู้เล่าต้องสร้างอารมณ์และความรู้สึกสนุกกับเรื่องที่เล่าการเล่าจึงออกรส
4. ใช้เสียงดังพอเหมาะให้เด็กได้ยินชัดเจน ออกเสียงให้ชัดเจน พูดไม่ช้าหรือเร็วเกินไปมีจังหวะเป็นไปตามบทบาทของเรื่องที่เล่า

5. ทำท่าทางประกอบให้เห็นจริงจัง และสนุกสนานตามท้องเรื่อง ถ้ามีภาพประกอบด้วยยิ่งดี เพราะจะทำให้เด็กสนุก และจำเรื่องได้

6. มองเด็กทุกคนขณะที่เล่า อย่าให้สายตาจับอยู่ที่เด็กคนใดคนหนึ่งนานเกินควร

7. ลำดับเรื่องเล่าให้เด็กเข้าใจง่าย

8. ใช้ภาษาง่ายๆ ให้เหมาะกับเด็ก

9. แสดงจุดสำคัญของนิทานตามแนวที่ผู้เล่าต้องการเล่า อย่าเน้นหรือเสนอจนเด็กหมดสนุก

10. ตอนจบก็สำคัญเหมือนตอนเริ่มต้นให้เด็กรู้สึกว่า นิทานสนุกและเสียดายอยากมีโอกาสฟังอีก

อาจอง ชุมสาย ณ อยุธยา (2546 : 30) ได้ให้ข้อเสนอแนะที่จะช่วยให้การเล่านิทานมีประสิทธิภาพได้แบ่งออกเป็น 3 ขั้นตอน คือ ขั้นเตรียม ขั้นปฏิบัติ และขั้นติดตาม

1. ขั้นเตรียม

1.1 การเลือกนิทานจะต้องพิจารณาให้รอบคอบว่านิทานเรื่องใดเหมาะกับเด็กวัยใดสำหรับเด็กเล็กควรเป็นนิทานง่ายๆ แต่น่าสนใจ และสนุกสนานเต็มไปด้วยจินตนาการความฝัน

1.2 การเตรียม สิ่งที่ต้องเตรียมพร้อมเป็นอันดับแรก คือตัวครูผู้สอนเพราะความมั่นคงของครูเป็นสำคัญ

2. ขั้นปฏิบัติการ

2.1 บุคลิกภาพของครู บุคลิกภาพของครูผู้สอนเป็นปัจจัยสำคัญอย่างหนึ่ง ในการเล่านิทานถ้าครูเล่านิทานแบบไม่น่าสนใจ และน่าเบื่อเด็กก็จะขาดความสนใจ แต่ในขณะเดียวกันถ้าครูเล่านิทานด้วยความกระตือรือร้น สนุกสนาน และเล่าด้วยความเข้าใจ นิทานนั้นก็จะจับใจเด็กได้เป็นอย่างดี

2.2 น้ำเสียงของครู การใช้น้ำมันเสียงระดับต่างๆ กัน เป็นส่วนประกอบอย่างหนึ่งในการเล่านิทานที่ดี ถ้ามีน้ำเสียงเท่าตลอด ไม่มีระดับสูงต่ำจะไม่ช่วยให้เด็กเกิดจินตนาการ วิธีการก็คือครูควรจะฝึกใช้เสียงพูดแบบให้อารมณ์และความรู้สึกก็จะทำให้นิทานนั้นน่าสนใจ

2.3 การแสดงท่าทางประกอบการเล่านิทาน ครูควรใช้ร่างกายตัวเองเพราะร่างกายของเรามีอุปกรณ์ช่วยสอนมากมาย เช่น ควงตา ใบหน้า และมือควรจะใช้ประกอบเพื่อให้นิทานน่าสนใจยิ่งขึ้น

3. ขั้นติดตามผล

3.1 ครูควรตั้งคำถาม และร่วมกันอภิปรายความหมายที่แฝงอยู่ในนิทานร่วมกับเด็ก

3.2 ให้เด็กเล่านิทานหลังจากที่ครูเล่าจบแล้ว และอาจให้เด็กแสดงละครบทบาทสมมติ วาดภาพจากเรื่องราว ระบายสีจากเรื่องราว เป็นต้น

วิลเลียม วิมุกตายน (2540 : 31) กล่าวถึงกลวิธีในการเล่านิทาน มีขั้นตอนตามลำดับคือ

1. ตกลงกับเด็กว่าเวลาฟังนิทานเด็กต้องตั้งใจฟัง
2. ครูสำรวจตำแหน่งที่ครูอยู่นั้น เด็กสามารถมองเห็นภาพในนิทานได้ชัดเจน
3. เรื่องที่นิยมเล่านิทาน วิธีการเล่าของครู แต่ละคนไม่เหมือนกัน วิธีการเล่าปากเปล่าเป็นวิธีการหนึ่งที่ครูจะต้องเล่าโดยพยายามใช้คำพูดเป็นของตนเองให้เหมือนที่เรากำลังคุยพยายามให้เด็กมีอารมณ์ร่วมในการเล่านิทานแสดงท่าทางประกอบก็จะทำให้นิทานนั้นมีชีวิตชีวาได้สมความตั้งใจ
4. เมื่อเล่านิทานจบลง ครูจะต้องดึงดูดความสนใจและจุดสำคัญในนิทานเพื่อให้เด็กแสดงความคิดเห็นแลกเปลี่ยนกัน จะเป็นการย้ำและเน้นให้นักเรียนเข้าใจ และส่งเสริมทัศนคติของเด็ก ครูอาจให้เด็กช่วยกันเล่าเรื่องใหม่อีกครั้งหนึ่งมีกิจกรรมหลายอย่าง ที่ครูอาจทำได้หลังจากเล่านิทานจบลงแล้ว เช่น การตอบสนองคำถามของครู เพื่อเป็นการทบทวนเรื่องหรือสิ่งที่ครูต้องให้เด็กจำและลำดับเหตุการณ์ในเรื่องว่าตอนใดมาก่อนและหลัง

อาภรณ์ ใจเที่ยง (2540 : 190) ได้ให้หลักการของการเตรียมตัวครูในการเล่านิทานไว้ดังนี้

1. วิธีเริ่มต้นเล่านิทาน
   1.1 ควรสร้างความสนใจให้แก่เด็ก
   1.2 กำหนดเวลาให้เหมาะสม ไม่น้อยเกินไปไม่มากเกินไป
   1.3 เมื่อเริ่มต้นเล่าและเล่าต่อไป ควรมีความต่อเนื่องสัมพันธ์กัน
   1.4 บทนำเรื่องไม่ควรยาวเกินไป
2. วิธีการเล่านิทาน
   2.1 ลำดับของการเล่าเรื่อง ไม่ข้ามไปข้ามมา จนทำให้เกิดความสับสน
   2.2 เน้นความสำคัญของเรื่องให้ชัดเจน ไม่ยาว จนทำให้ผู้ฟังเบื่อหน่าย
   2.3 อย่าอธิบายตอนใดตอนหนึ่งมากเกินไป จนทำให้เนื้อเรื่องขาดความสนุกสนาน

2.4 ควรเน้นตัวสำคัญของเรื่อง ส่วนตัวประกอบไม่ควรเน้นมาก เพราะจะทำให้ตัวเอกหมดความหมาย

2.5 ใช้สื่อประกอบให้น่าสนใจ เช่น ภาพ หนังสือนิทาน หุ่นถุงกระดาษ หุ่นมือ หน้ากาก ฯลฯ

3. การใช้ถ้อยคำสำเนียง

3.1 ใช้ถ้อยคำ สำนวนที่สุภาพ ไม่หยาบหรือให้ความหมายหลายแง่หลายมุม

3.2 ใช้ภาษาที่เหมาะสมกับเด็ก ไม่ใช้ศัพท์หรือสำนวนที่สูงเกินไปจนยากแก่การเข้าใจ

3.3 มีเสียงดังฟังชัด ได้ยินเสียงทั่วถึง

3.4 ใช้เสียงสูงต่ำหรือเสียงเหมาะสมกับบรรยากาศของเรื่อง เช่น เสียงแสดง ความเศร้าโศก ดีใจหรืออื่นๆ

3.5 เน้นเสียงหนักเบา ตามโอกาส ไม่เป็นเสียงระดับเดียวกันหมด

4. บุคลิกภาพของผู้เล่านิทาน

4.1 แสดงท่าทางประกอบการเล่านิทานอย่างเหมาะสม

4.2 แสดงสีหน้า ดวงตา เพื่อแสดงออกทางอารมณ์ได้ดี

4.3 อย่าพูดไป หัวเราะไป

5. สรุป

5.1 บทสรุปได้เฉลยปัญหาต่างๆ ที่ผูกมาในเรื่องตอนต้นจนกระทั่งจบ

5.2 ใช้เวลาได้เหมาะสมไม่มากหรือน้อยเกินไป

5.3 สรุปโดยเรียกจุดสนใจของนักเรียนได้ดี เช่น อาจใช้คำพังเพย คำคมสุภาษิต

5.4 ชี้ให้เห็นถึงคุณและโทษของการกระทำ ตามท้องเรื่อง

สัณหพัฒน์ อรุณธารี (2542 : 30-31) ได้กล่าวว่า การจัดกิจกรรมเล่านิทานมีคุณค่าและจำเป็นต่อการเรียนรู้เป็นกิจกรรมที่สำคัญและใช้มากในระดับปฐมวัย หากวางแผนจัดกิจกรรม เป็นขั้นตอน เด็กจะเรียนรู้ได้ดี ช่วยส่งเสริมความคิด จินตนาการ และการใช้ภาษาของเด็กได้ดี จึงสรุปเทคนิควิธีในการเล่านิทานว่ามีองค์ประกอบอยู่ 3 ประการ คือ

1. ขั้นการเตรียม หรือขั้นการวางแผนเล่านิทาน
2. ขั้นปฏิบัติการเล่านิทาน
3. ขั้นกิจกรรมต่อเนื่องจากการเล่านิทาน เพื่อให้เด็กได้มีส่วนร่วม เกิดการเรียนรู้เนื้อหา หรือแนวคิดจากนิทานนั้น

การจัดกิจกรรมต่อเนื่องจากการเล่านิทานมีหลายวิธี เช่น อาจให้เด็กร่วมกิจกรรมโดยใช้การตอบคำถาม อภิปราย หรือให้เด็กร่วมแสดงบทบาทของตัวละครในเรื่อง ซึ่งกิจกรรมเหล้านี้เป็นการช่วยเปลี่ยนบรรยากาศให้เด็กได้มีการแสดงออกทั้งการพูดและการกระทำ เด็กได้เปลี่ยนอิริยาบถซึ่งเอื้อต่อธรรมชาติการเรียนรู้ตามความเหมาะสมของเด็กปฐมวัย ผู้วิจัยจึงเลือกกิจกรรมที่จัดต่อเนื่องจากการเล่านิทานประกอบภาพด้วยการตอบคำถาม และด้วยการแสดงบทบาทสมมติเพื่อสังเกตและพิจารณาว่ารเล่านิทานได้ผลตามความมุ่งหมายที่ตั้งไว้หรือไม่

การสังเคราะหงานวิจัย (Synthesis of Research)

1. ความหมายของการสังเคราะห์งานวิจัย

ปัจจุบันมีการศึกษาค้นคว้าและสร้างสรรค์งานวิจัยจำนวนมาก บางครั้งงานวิจัยที่มากมายนั้นมักจะศึกษาในปัญหาเดียวกัน หรือคล้ายคลึงกัน แต่ผลการวิจัยอาจจะขัดแย้งกันอยู่ดังนั้นจึงเป็นปัญหาต่อผู้ที่ต้องการนำผลการวิจัยไปใช้ เพื่อให้ได้ข้อสรุปที่แน่นอน การสังเคราะห์งานวิจัยจึงได้รับความนิยมมากขึ้น มีนักวิชาการหลายท่านได้ให้ความหมายของการสังเคราะห์งานวิจัยไว้ดังนี้

นงลักษณ วิรัชชัย และสุวิมล วองวาณิช (2542) ไดใหความหมายของการสังเคราะหงานวิจัยไววาการสังเคราะหงานวิจัยเปนระเบียบวิธี การศึกษาหาขอเท็จจริงเพื่อตอบปญหาวิจัยเรื่องใดเรื่องหนึ่ง โดยการรวบรวมงานวิจัยที่เกี่ยวกับปญหานั้นๆ มาศึกษาวิเคราะหดวยวิธีการทางสถิติและนำเสนอขอสรุปอยางมีระบบใหไดคำตอบปญหาที่เปนขอยุติ

ปริวัตร เขื่อนแกว (2551) ไดใหความหมายของการสังเคราะหงานวิจัยวาเปนการศึกษารายงานวิจัยจำนวนมากที่ศึกษาปญหาวิจัยเดียวกัน โดยใชวิธีการทางสถิติหรือวิธีการวิเคราะหขอมูลเชิงคุณภาพเพื่อสรุปผลการวิจัย สรุปความคลายคลึงและความแตกตางระหวางงานวิจัยแตละเรื่องรวมทั้งการอธิบายถึงสาเหตุที่มาของความแตกตางเหลานั้นใหไดองคความรูใหมที่จะสามารถนำไปใชเปนประโยชนไดอยางกวางขวาง

สรุปไดวาการสังเคราะหงานวิจัยหมายถึงระเบียบวิธีการศึกษาขอเท็จจริงโดยใชวิธีการทางสถิติ หรือวิธีการวิเคราะหขอมูลเชิงคุณภาพเพื่อตอบปญหาใดปญหาหนึ่ งโดยการรวบรวมงานวิจัยที่เกี่ยวของในเรื่องนั้นๆ หลาย ๆ เรื่องมาศึกษาวิเคราะหและนำสวนยอยมาประกอบเขาดวยกันจนเกิดเปนขอสรุป

อุทุมพร จามรมาน (2531 : 1) ไดแบงระดับการสังเคราะหงานวิจัยออกเปน 3 ระดับ คือ ระดับที่นำงานวิจัยที่ เกี่ยวของการสังเคราะหจนเกิดองคความรู ใหมในหัวขอนั้นๆ เรียกวาMeta Analysis ระดับที่นำงานวิจัยที่เกี่ยวของมาสังเคราะหจนเกิดเปนสาขาใหมเรียกวา Mega Analysis และระดับที่สาขาที่เกี่ยวของมาสังเคราะห เรียกวา Super Analysis การสังเคราะหงานวิจัยแบงออกเปน 2 ประเภทตามลักษณะการวิเคราะหขอมูล ไดแก

1.1 การสังเคราะหเชิงคุณลักษณะ(Qualitative Synthesis) เปนการเขียนบรรยายสรุปเขาดวยกัน โดยการบรรยายใหเห็นความสัมพันธและความขัดแยงระหวางผลการวิจัยในเรื่องนั้นๆสำหรับนักวิจัยทั่วๆ ไปจะพบในรายงานเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวของ

1.2 การสังเคราะหเชิงปริมาณ (Quantitative Synthesis) เปนวิธีการที่มีระบบใช่ความรู หลักการและระเบียบวิธีทางสถิติ มาวิเคราะหผลการวิจัยงานวิจัยที่นำมาสังเคราะหตองเปนงานวิจัยเชิงปริมาณที่ใหขอมูลเปนตัวเลขหรือคาสถิติที่เพียงพอตอการสังเคราะห โดยทั่วไปแบงยอยออกเปน 3 ประเภท คือ

2.1 วิธีการนับคะแนนเสียงแบบเดิม(Conventional Vote-Counting Method) เปนวิธีที่พัฒนาขึ้นโดย ไลท และสมิท (Light and Smith. 1971) การสังเคราะหวิธีนี้ทำไดโดยการนับจำนวนงานวิจัยจำแนกตามผลการทดสอบสมมุติฐานซึ่งแบงออกเปน 3 กลุม คือ กลุมที่มีนัยสำคัญทางบวกกลุมที่มีนัยสำคัญทางลบและกลุมที่ไมมีนัยสำคัญจากนั้นจึงสรุปและแปลผลการสังเคราะหตามลักษณะของกลุมที่มีความถี่สูงสุด

2.2 วิธีการทดสอบนัยสำคัญทางสถิติ ของผลการสังเคราะห(Test for Statistical Significance of Combined Resule) เปนวิธีการรวมคาความนาจะเปนหรือคาของงานวิจัยแตละเรื่องโดยนำคาดังกลาวมาหาคา (คาเฉลี่ยของคาความนาจะเปน) ของงานวิจัยทั้งหมดแลวทดสอบนัยสำคัญทางสถิติของผลการสังเคราะห (นงลักษณ วิรัชชัย . 2530 ; อางอิงมาจากHedges and Olkin. 1985)

2.3 วิธีสังเคราะหคาประมาณดัชนีมาตรฐาน (Synthesis of Estimated Standardize Indices) หรือการวิเคราะหอภิ มาน (Meta Analysis) ซึ่งกลาส(Glass. 1976) เปนผูริเริ่มการวิเคราะหงานวิจัยในลักษณะนี้ โดยการหาดัชนีมาตรฐานจากงานวิจัยแตละเรื่องถาเปนงานวิจั ยเชิงทดลองจะทำการประมาณคาขนาดอิทธิพล (Effect size) โดยหาจากอัตราสวนของผลตางระหวางคาเฉลี่ยของกลุมทดลองและกลุมควบคุมกับสวนเบี่ยงเบนมาตรฐาน หากงานวิจัยนั้นใช แบบแผนการทดลองและสถิติวิเคราะหที่แตกตางกันสามารถคำนวณได จากสูตรการคำนวณคาขนาดอิทธิพลตามแบบแผนการทดลองที่แตกตางกันไดสวนงานวิจัยเชิงสัมพันธจะใช่คาสัมประสิทธิ์สหสัมพันธจากงานวิจัยแตละเรื่องเปนดัชนีมาตรฐานไดทันที

ผู้เรียนที่มีความต้องการจำเป็นพิเศษ

ตามพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2545 หมวด 2 สิทธิและหน้าที่ทางการศึกษา มาตรา 10 กำหนดว่า การจัดการศึกษา ต้องจัดให้บุคคลมีสิทธิและโอกาสเสมอกันในการรับการศึกษา ขั้นพื้นฐานไม่น้อยกว่าสิบสองปี ที่รัฐต้องจัดให้อย่างทั่วถึงและมีคุณภาพโดยไม่เก็บค่าใช้จ่าย และวรรคสอง การจัดการศึกษาสำหรับบุคคลซึ่งมีความ

บกพร่องทางร่างกาย จิตใจ สติปัญญา อารมณ์ สังคม การสื่อสารและการเรียนรู้ หรือมีร่างกายพิการหรือทุพพลภาพหรือบุคคลซึ่งไม่สามารถพึ่งตนเองได้ หรือไม่มีผู้ดูแลหรือด้อยโอกาส ต้องจัดให้บุคคลดังกล่าวมีสิทธิและโอกาสได้รับการศึกษาขั้นพื้นฐานเป็นพิเศษ การศึกษาสำหรับคนพิการในวรรคสองให้จัดตั้งแต่แรกเกิด หรือพบความพิการโดยไม่เสียค่าใช้จ่าย และให้บุคคลดังกล่าวมีสิทธิได้รับสิ่งอำนายความสะดวก สื่อ บริการ และความช่วยเหลืออื่นใดทางการศึกษา ตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดในกฎกระทรวง สาระสำคัญของพระราชบัญญัติการศึกษา เกี่ยวกับสิทธิและโอกาสทางการศึกษาของเด็กทุกประเภท ทำให้หลักสูตรการศึกษาปฐมวัย พุทธศักราช 2546 ได้กำหนดหลักการจัดการศึกษาสำหรับเด็กปฐมวัยว่า การจัดประสบการณ์ให้กับเด็กปฐมวัยต้องยึดหลักการอบรมเลี้ยงดูควบคู่กับการให้การศึกษา โดยต้องคำนึงถึงความสนใจ และความต้องการของเด็กทุกคนทั้งเด็กปกติ เด็กที่มีความสามารถพิเศษ และเด็กที่มีความบกพร่องทางร่างกาย อารมณ์ จิตใจ สังคม สติปัญญา รวมทั้งการสื่อสารและการเรียนรู้ หรือเด็กที่มีร่างกายพิการหรือทุพพลภาพ หรือบุคคลซึ่งไม่สามารถพึ่งตนเองได้ หรือไม่มีผู้ดูแล หรือผู้ด้อยโอกาส เพื่อให้เด็กได้รับการพัฒนาทุกด้านทั้งทางด้านร่างกาย อารมณ์ จิตใจ สังคม และสติปัญญา อย่างสมดุล โดยจัดกิจกรรมที่หลากหลาย บูรณาการผ่านการเล่นและกิจกรรมที่เป็นประสบการณ์ตรงผ่านประสาทสัมผัสทั้งห้า เหมาะสมกับวัย และความแตกต่างระหว่างบุคคล ด้วยปฏิสัมพันธ์ที่ดี ระหว่างเด็กกับพ่อแม่ เด็กกับผู้เลี้ยงดูหรือบุคลากรที่มีความรู้ความสามารถในการอบรมเลี้ยงดูและให้การศึกษาเด็กปฐมวัย เพื่อให้เด็กแต่ละคนได้มีโอกาสพัฒนาตนเองได้ตามลำดับขั้นของพัฒนาการสูงสุดตามศักยภาพ และนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้อย่างมีความสุข เป็นคนดีและคนเก่งของสังคม สอดคล้องกับธรรมชาติ สิ่งแวดล้อม ขนบธรรมเนียมประเพณี วัฒนธรรม ความเชื่อทางศาสนา สภาพทางเศรษฐกิจ สังคม โดยความร่วมมือจากบุคคล ครอบครัว ชุมชน องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น องค์กรเอกชน สถาบันศาสนา สถานประกอบการ และสถาบันสังคมอื่น จากหลักการของหลักสูตรการศึกษาปฐมวัยแสดงให้เห็นว่าหลักสูตรให้ความสำคัญกับการพัฒนาเด็กปฐมวัยทุกประเภทรวมถึงเด็กที่มีความต้องการพิเศษ

เด็กที่มีความต้องการพิเศษ (Special Needs) หมายถึง เด็กที่มีความต้องการทางการศึกษาที่แตกต่างไปจากปกติทั่วไป ทั้งในด้านเนื้อหา วิธีการเรียนการสอน การประเมินผล และเครื่องมืออุปกรณ์การสอน ทั้งนี้มีสาเหตุมาจากสภาพความบกพร่องทางร่างกาย สติปัญญา อารมณ์ และสังคม จำเป็นต้องได้รับการกระตุ้นช่วยเหลือ การบำบัดฟื้นฟูและให้การเรียนการสอนที่เหมาะสมกับลักษณะและความต้องการของเด็ก กระทรวงศึกษาธิการได้แบ่งเด็กที่มีความต้องการพิเศษออกเป็น 10 ประเภท โดยเป็นเด็กพิการที่ต้องการการจัดการศึกษาพิเศษ 9 ประเภท และเป็นเด็กที่มีความสามารถพิเศษ 1 ประเภท ดังรายละเอียดต่อไปนี้

1. เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน หมายถึงเด็กที่สูญเสียการได้ยินตั้งแต่ 26 เดซิเบลขึ้นไป ทำให้สูญเสียการได้ยิน เป็นเหตุให้รับฟังเสียงต่างๆได้ไม่ชัดเจน ซึ่งมี 2 ประเภท คือ

1.1 เด็กหูตึง หมายถึง เด็กที่สูญเสียการได้ยินถึงขนาดที่ทำให้มีความยากลำบากไม่สามารถเข้าใจคำพูด และการสนทนา แต่ไม่ถึงกับหมดโอกาสที่จะเข้าใจภาษาพูดจากการได้ยินด้วยหูเพียงอย่างเดียว

1.2 เด็กหูหนวก หมายถึง เด็กที่สูญเสียการได้ยินมากถึงขนาดที่ทำให้หมดโอกาสที่จะเข้าใจภาษาพูดจากการได้ยินด้วยหูเพียงอย่างเดียว

2. เด็กที่มีความบกพร่องทางการเห็น หมายถึงเด็กที่มีปัญหาในการใช้สายตาเพื่อการเรียนหนังสือ แบ่งออกเป็น 2 ระดับ คือ

2.1 เด็กตาบอดบางส่วน หรือเด็กสายตาเลือนราง หมายถึง เด็กที่มีสายตาบกพร่องภายหลังจากการแก้ไขแล้ว มีสายตาอยู่ระหว่าง 20/70 และ 20/200 ฟุต สามารถมองเห็นได้บ้าง

2.2 เด็กตาบอด คือ เด็กที่มีสายตาเหลืออยู่น้อยมากหรือไม่มีเลย ภายหลังจากการแก้ไขแล้วมีสายตาเกินกว่า 20//200 ฟุต ดังนั้นจึงไม่สามารถใช้สายตาในการเรียนหนังสือได้

3. เด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา หมายถึงเด็กที่มีพัฒนาการช้ากว่าเด็กทั่วไป และเมื่อวัดระดับสติปัญญาด้วยแบบทดสอบมาตรฐานแล้ว พบว่ามีระดับต่ำกว่าเด็กทั่วไป เด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาอาจมีปัญหาทางบุคลิกภาพ ขาดความเชื่อมั่นในตนเอง เนื่องจากความล้มเหลวในการทำงานต่างๆ และต้องพึ่งพาผู้อื่น เด็กจะมีปัญหาในการเรียนรู้สิ่งที่ซับซ้อนหรือสิ่งที่เป็นนามธรรม

4. เด็กที่มีความบกพร่องทางร่างกายหรือสุขภาพ หมายถึง เด็กที่มีลำตัว แขน หรือขาผิดปกติ ได้แก่ เด็กที่มีเท้าใหญ่ หนา หรือผิดรูป เด็กที่มีกล้ามเนื้อลีบหรืออ่อนแรง ทำให้เด็กไม่สามารถเรียนในสภาพแวดล้อมเดียวกันกับเด็กปกติได้ จึงจำเป็นต้องจัดสภาพแวดล้อมใหม่ให้สอดคล้องกับความสามารถและความต้องการของเด็ก

5. เด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ หมายถึง เด็กที่มีความบกพร่องในกระบวนการทางจิตวิทยา ทำให้เด็กมีปัญหาการใช้ภาษา ทั้งด้านการฟัง การอ่าน การพูด การเขียน และการสะกดคำ หรือมีปัญหาด้านคณิตศาสตร์ โดยมิได้มีสาเหตุมาจากความบกพร่องทางร่างกาย ทางการเห็น ทางการได้ยิน ระดับสติปัญญา อารมณ์หรือสภาพแวดล้อม ลักษณะเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ส่วนใหญ่จะเป็นปัญหาการเรียนรู้ด้านภาษา โดยเฉพาะการอ่านและการเขียน และปัญหาด้านคณิตศาสตร์

6. เด็กที่มีปัญหาทางพฤติกรรม หมายถึงเด็กที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนไปจากเด็กที่มีวัยเดียวกันอย่างรุนแรงและต่อเนื่อง แม้จะได้รับการบริการด้านการแนะแนวและให้คำปรึกษาแล้วก็ตาม ทำให้เป็นอุปสรรคต่อการเรียนรู้ มีพัฒนาการทางการเรียนอย่างเชื่องช้า และมีปัญหาในการปฏิสัมพันธ์กับเพื่อน อย่างไรก็ตามปัญหาทางพฤติกรรมเหล่านี้ ต้องมิได้มีสาเหตุมาจากความผิดปกติทางร่างกาย ประสาทสัมผัสการรับรู้ หรือสติปัญญา

7. เด็กที่มีความบกพร่องทางการพูดและภาษา หมายถึง เด็กที่มีความบกพร่องในการเข้าใจหรือการใช้ภาษาพูดจนไม่สามารถสื่อความหมายกับผู้อื่นได้ตามปกติ เช่น การพูดไม่ชัด จังหวะการพูดไม่ดี คุณภาพของเสียงผิดปกติ ตลอดจนการพูดผิดปกติที่เกิดจากการมีพยาธิสภาพของระบบประสาทส่วนกลางหรือระบบส่วนปลาย รวมทั้งการบกพร่องในด้านการรับรู้และการแสดงออกทางภาษา เป็นต้น

8. เด็กออทีสติก หมายถึง เด็กที่มีความต้องการพิเศษเนื่องมาจากความผิดปกติของระบบประสาท (neurological disorder) ซึ่งส่งผลกระทบต่อพัฒนาการของเด็กตลอดช่วงชีวิต ทั้งด้านความสามารถในการสื่อสาร การสื่อความหมาย ความเข้าใจภาษาทั้งภาษาพูด และไม่ใช่ภาษาพูด การสร้างสัมพันธภาพทางสังคม จินตนาการในการเล่น ฯลฯ โดยความผิดปกตินี้ มักจะเกิดขึ้นก่อนอายุ 3 ขวบ อัตราการเกิดของเด็กออทีสติก คือ 1 ต่อ 125 คน ซึ่งเพิ่มขึ้นจากอดีตที่คาดการณ์ว่าพบเด็กออทีสติกในอัตรา 1 ต่อ 500 คน ในเด็กชายพบมากเป็น 4 เท่าของเด็กหญิง ไม่จำเพาะเจาะจงในด้านของเชื้อชาติ ศาสนา และพื้นฐานทางสังคมของครอบครัว

9. เด็กที่มีความบกพร่องซ้ำซ้อนหรือพิการซ้อน หมายถึง เด็กที่มีความบกพร่องทางอวัยวะส่วนใดส่วนหนึ่งของร่างกายมากกว่า 1 ความบกพร่อง เด็กเหล่านี้อาจไม่ได้รับประโยชน์จากการเข้าร่วมโปรแกรมการสอนเด็กที่มีความต้องการพิเศษโปรแกรมใดโปรแกรมหนึ่งโดยเฉพาะ จึงต้องมีการจัดบริการทางการศึกษาและการบริการด้านอื่นเพิ่มเติม ส่วนมากเป็นเด็กที่มีสภาพความบกพร่องอยู่ในระดับรุนแรง ลักษณะของเด็กมีความบกพร่องซ้ำซ้อน จะมีปัญหาในการช่วยเหลือตนเอง การทำกิวัตรประจำวัน ปัญหาการสื่อสาร ไม่สามารถเข้าใจผู้อื่น และไม่สามารถสื่อสารให้ผู้อื่นเข้าใจความต้องการของตนเองได้ ปัญหาการเคลื่อนไหว ไม่สามารถหยับจับ นั่ง ยิน หรือเดินได้ด้วยตนเอง ปัญหาพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม ไม่มีความหมาย หรือเป็นการทำร้ายตนเองหรือผู้อื่นและปัญหาทางสังคมเนื่องจากเด็กไม่สามารถรับรู้ หรือเรียนรู้วิธีการสร้างสัมพันธภาพกับบุคคลอื่นได้ ซึ่งระดับความรุนแรงของปัญหาเหล่านี้ ขึ้นอยู่กับความรุนแรงของความบกพร่องซ้ำซ้อนที่เกิดขึ้นกับเด็ก และการช่วยเหลือฝึกฝน และฟื้นฟูสมรรถภาพ

เด็กปัญญาเลิศ หมายถึง เด็กที่มีความสามารถทางสมองสูงกว่าเด็กทั่วไป เป็นเด็กที่มีระดับสติปัญญาที่วัดได้จากแบบทดสอบมาตรฐานได้ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานสูงกว่าค่าเฉลี่ยตั้งแต่ 2 ขึ้นไป ลักษณะของเด็กที่มีปัญญาเลิศพบว่ามีความเฉลียวฉลาด และพัฒนาการเร็วกว่าเด็กทั่วไป อาจจะเป็นทางด้านภาษา ความคิดสร้างสรรค์ ความคิดรวบยอด ความเข้าใจในสิ่งที่เป็นนามธรรม สัมพันธภาพและบุคลิกภาพ

จากสาระสำคัญตามพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2545 ที่ได้ระบุถึงสิทธิ และหน้าที่ทางการศึกษาของเด็กที่มีความต้องการพิเศษทุกประเภทว่า เด็กเหล่านี้มีสิทธิที่จะได้รับการศึกษาขั้นพื้นฐานไม่น้อยกว่าสิบสองปี ทำให้สถานศึกษา

ทุกแห่งต้องเตรียมพร้อมในการรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษประเภทต่างๆเข้ามาเรียนร่วมหรือเรียนรวมในชั้นเรียนปกติ ซึ่งเป็นการเรียนร่วมหรือการจัดชั้นเรียนพิเศษ หรือโรงเรียนปกติแล้วแต่กรณี การนำเด็กที่มีความต้องการพิเศษเข้ามาเรียนร่วมกับนักเรียนปกติในระดับอนุบาล มีผลดีต่อนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษ และในปัจจุบันมีแนวโน้มของการจัดการศึกษาแบบเรียนร่วมมากขึ้น โดยจัดให้เด็กที่มีความต้องการพิเศษเข้ามาเรียนร่วมในห้องเรียนเดียวกันกับเด็กปกติ หากความพิการเป็นอุปสรรคไม่สามารถเรียนร่วมในลักษณะดังกล่าวได้ ก็จะจัดเป็นชั้นเรียนพิเศษในโรงเรียนปกติ การจัดการเรียนร่วมระหว่างเด็กที่มีความต้องการพิเศษกับเด็กปกติอาจกระทำได้ในหลายลักษณะซึ่งมีรูปแบบต่างๆ แต่จะจัดการเรียนร่วมในลักษณะใดนั้นจะขึ้นอยู่กับสภาพความต้องการและความพร้อมของเด็ก ในการจัดชั้นเรียนพิเศษให้แก่เด็กที่มีความต้องการพิเศษในโรงเรียนปกติ เป็นการป้องกันไม่ให้เด็กรู้สึกว่าถูกตัดออกไปจากสังคมและเกิดความว้าเหว่ ช่วยไม่ให้เด็กที่มีความต้องการพิเศษมีความรู้สึกเป็นปมด้อย

เด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้

1. ความหมายของเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้

เด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ (Learning Disabilities) หรือเรียกสั้นๆ ว่า เด็กแอลดีหมายถึง ผู้ที่ความบกพร่องในการเรียนรู้เกี่ยวกับกระบวนการทางจิตวิทยา ความบกพร่องทางการใช้ภาษา การพูด การอ่าน การเขียน การฟัง การสะกดคำ การคิด การให้เหตุผล การคำนวณทางคณิตศาสตร์ การวิเคราะห์ การสังเคราะห์ ความบกพร่องทางการรับรู้ การสร้างความคิดรวบยอดเกี่ยวกับสิ่งใดสิ่งหนึ่ง การแก้ปัญหา การตอบสนอง การใช้สมาธิ การจำแนก การใช้สายตา การสัมผัส การเคลื่อนไหวส่วนต่างๆของร่างกาย

ศันสนีย์ ฉัตรคุปต์ (2551, หน้า 2) กล่าวว่า เด็กแอลดี หมายถึง เด็กทั่วไปที่มีสติปัญญาและไอคิวปกติหรืออาจสูงกว่าปกติแต่มีความบกพร่องในเรื่องบางอย่างโดยเฉพาะเรื่องการอ่านหนังสือ การเขียนหนังสือ และการคิดคำนวณ เด็กแอลดีจะมีความสามารถต่ำกว่าชั้นเรียนประมาณ 2 ชั้นปี คืออาจเรียนอยู่ชั้น ป. 4 แต่ความสามารถด้านการอ่านหรือการเขียนหรือการคำนวณอยู่ในระดับ ป.1- ป. 3 มีการวิจัยกันว่า เป็นเรื่องวงจรของการทำงานของสมองคล้ายวงจรไฟฟ้าติดๆ ดับๆด้านการอ่าน เวลาอ่านหนังสือเราจะมองเห็นและรับรู้การประสมคำและความหมายของคำแต่เด็กแอลดีจะมีปัญหาในหลายระดับ ระดับที่หนึ่งคือ สายตาตรวจแล้วเป็นปกติ สายตาไม่ได้สั้น ไม่ได้เบลอไป เด็กแอลดีมองเห็นตัวหนังสือเป็นข้อมูลที่ป้อนเข้าสมองไม่เหมือนทั่วๆไป เช่น ตัวหนังสือลอยไปลอยมาเห็นกลับข้างคล้ายมีกระจกเงาอยู่ในสมอง ดังเช่น คำว่า Ambulance ข้างรถพยาบาลที่เขียนกลับข้างบางครั้งอ่านได้ย่อหน้าหนึ่ง เมื่อกลับมาอ่านอีกทีอ่านไม่ได้เลยสมองว่างไปเฉยๆ บางทีอ่านหนังสือหายไปเป็นบรรทัด หรือหายไปเป็นบางตัว จึงอ่าน

หนังสือไม่รู้เรื่อง ระดับ การรับรู้ข้อมูลต่อมาเมื่อเข้าไปถึงข้างในแล้วคือการตีความหมาย เด็กแอลดีอาจเฉลียวฉลาด มีไอคิวปกติแต่ไม่สามารถเข้าสู่กระบวนการเรียนตามปกติได้ ด้านการเขียนเด็กแอลดีที่มีความผิดปกติในการเขียนก็อาจจะเขียนตัวใหญ่ ตัวเล็ก ระยะช่องไฟไม่ถูก เขียนตก สะกดผิด ไม่ว่าจะเป็นภาษาไทย ภาษาอังกฤษ ทำให้เด็กแอลดี ไม่สามารถ จะเรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพเท่ากับวัยชั้นเรียน และไอคิวที่ควรจะเป็นมีการพบว่า นอกจากเด็กแอลดี จะมีไอคิวปกติแล้วบางกลุ่มจะมีความเป็นอัจฉริยะด้วยแต่ว่ามีความบกพร่องในการอ่าน การเขียน การคิดคำนวณ ซึ่งเด็กแอลดีต้องการวิธีสอนที่แตกต่างจากเด็กปกติ เด็กแอลดีบางคนได้รับการสอนอย่างไรก็ไม่เข้าใจเลข 1 จึงอาจต้องใช้ช่องทางอื่นของการเรียนรู้ของสมอง เช่น สอนเลข 1ต้องมีตุ่มหนึ่งแล้วให้ใช้มือคลำ ใช้ประสาทสัมผัสนอกเหนือจากการเห็นส่งข้อมูลไปที่สมองเป็นสัญลักษณ์ออกมา

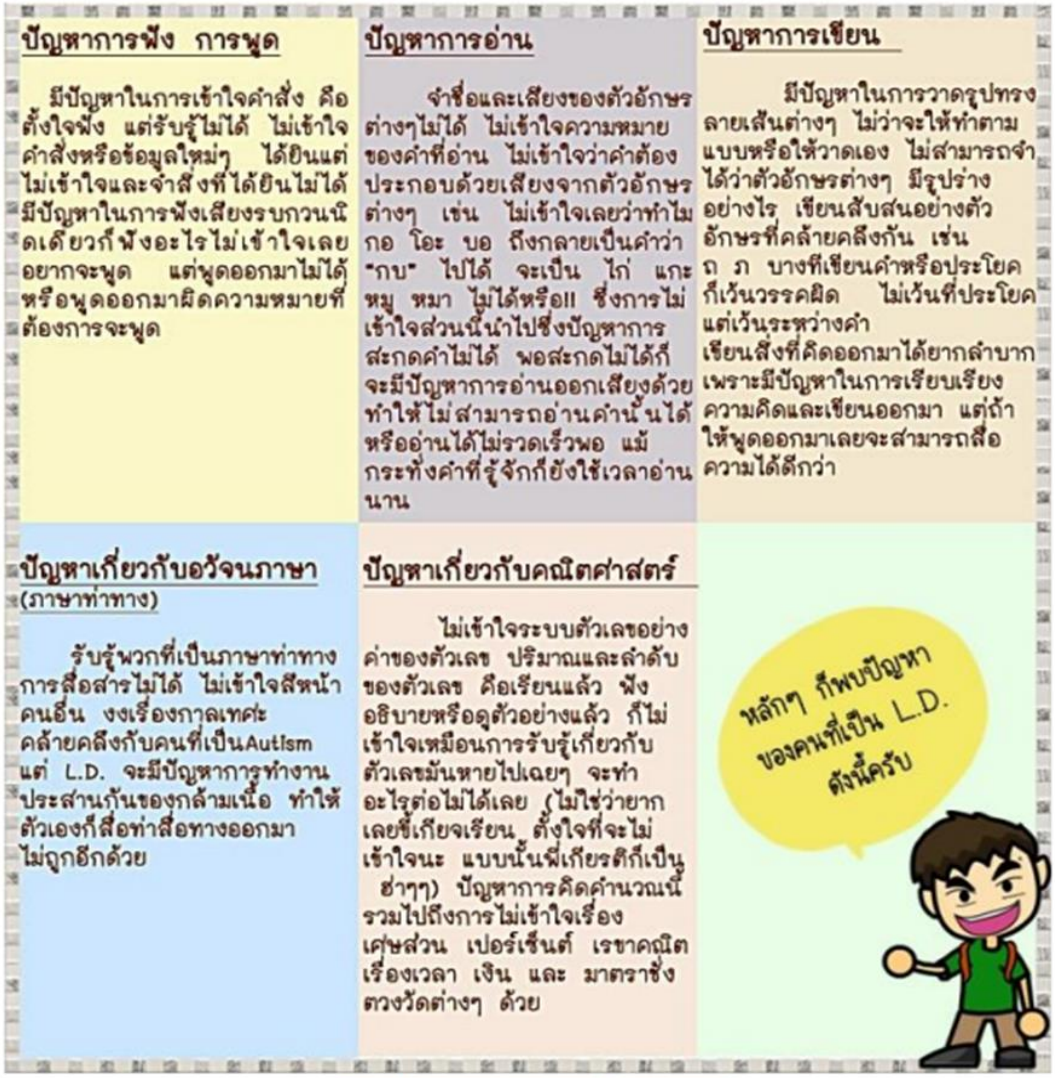

ภาพที่ 1 ปัญหาของคนที่เป็นแอลดี

ที่มา http://www.dek-d.com/education/25913

สาเหตุของแอลดี จากการวิจัยเชื่อกันว่า ส่วนหนึ่งเป็นเรื่องของพันธุกรรมในสัตว์ทดลอง พบว่า เซลล์สมองเดินไปแล้วอาจจะเดินผิดที่ใยประสาทของสมองที่เดินเป็นวงจรทำงานไม่เต็มที่ ไม่ครบวงจร ไม่เหมือนวงจรทั่วๆ ไป อีกส่วนหนึ่งพบได้บ่อยคือเป็นผลมาจากสมองถูกกระทบกระเทือน ประสบอุบัติเหตุศีรษะกระแทกอาการโคม่า พอฟื้นขึ้นมาอาจเกิดความบกพร่องทางการเรียนรู้ จะรู้ได้อย่างไรว่าเป็นแอลดี

ผดุง อารยะวิญญู (2551, หน้า 5) กล่าวว่า เราจะไม่ทราบจนกว่าเด็กคนนั้นจะเข้าโรงเรียน เพราะเด็กกลุ่มนี้จะมีปัญหาในเรื่องการเรียนหนังสือจะเรียนได้ไม่ดีเท่ากับเด็กๆ เราสามารถจะดูดัชนีบางอย่างได้เมื่อเด็กอายุ 5-6 ขวบ แต่จะให้แน่ชัดต้องมีอายุ 7 ขวบเมื่อเข้าโรงเรียนแล้ว ลักษณะที่เห็นชัดในโรงเรียนก็คือ ลายมือ ลายมือจะไม่ค่อยเหมือนเพื่อน อ่านยาก ดูจากการอ่านหนังสือจะอ่านไม่ทันเพื่อน ดูจากการเขียนจะเขียนตามคำบอกไม่ได้ เหล่านี้เป็นต้น เป็นลักษณะที่เห็นตอนเข้าโรงเรียนแล้ว เด็กแอลดีมีร่างกายปกติ เพียงแต่มีปัญหาในการดูสัญลักษณ์ต่าง ๆ ที่จะมีในวิชาภาษาไทย วิชาคณิตศาสตร์

ผดุง อารยะวิญญู แบ่งอาการของเด็กแอลดี ได้เป็น 4 กลุ่ม คือ

1. มีปัญหาในการอ่านหนังสือ (Dyslexia) จะมีอาการอ่านไม่ออก หรืออ่านได้บ้าง แต่สะกดคำไม่ถูก ผสมคำไม่ได้ สลับตัวพยัญชนะ สับสนกับการผันสระและวรรณยุกต์ บางทีเด็กสนใจแต่การสะกดคำทำให้อ่านแล้วจับใจความไม่ได้

2. มีปัญหาในการเขียนหนังสือ (Dysgraphia) แม้จะรู้ว่าต้องการเขียนอะไร แต่ก็เขียนไม่ได้หรือเขียนได้ช้า เขียนตกหล่น เขียนพยัญชนะสลับกัน หรือเขียนคำเดียวกันแต่เขียนสองครั้งไม่เหมือนกัน บางคนเขียนแบบสลับซ้ายขวาเหมือนส่องกระจก เขียนลายมือโย้เย้ ขนาดของตัวอักษรไม่เท่ากัน ขึ้นลงไม่ตรงบรรทัด ไม่เว้นช่องไฟ ซึ่งสาเหตุอาจเกิด จากมือและสายตาทำงานไม่ประสานกัน หรือการรับภาพของสมองไม่เหมือนคนอื่น

3. มีปัญหาในการคำนวณ (Dyscalculia) อาจมีอาการคำนวณไม่ได้เลย หรือทำได้แต่สับสนกับตัวเลข ไม่เข้าใจสัญลักษณ์ ไม่เข้าใจค่าของตัวเลข บางคนสับสนตั้งแต่การจำเครื่องหมาย บวก ลบ คูณ หาร ไม่สามารถจับหลักการได้ เช่น หลักหน่วย หลักสิบ หลักร้อย ต่างกันอย่างไร บางคนบวกลบเป็น เข้าใจเครื่องหมาย แต่ตีโจทย์คณิตศาสตร์ไม่ได้ เช่น ถามว่า 2 + 2 เท่ากับเท่าไร ตอบได้ แต่ถ้ามีส้มอยู่ 2 ลูก ป้าให้มาอีก 2 ลูก รวมเป็นกี่ลูก เด็กกลุ่มนี้จะตอบไม่ได้

4. ประเภทสุดท้าย เป็นประเภทที่มีความบกพร่องแบบไม่สามารถเฉพาะเจาะจงได้ คือ ไม่เข้าเกณฑ์ทั้งเรื่องอ่าน เขียน แล้วก็คำนวณ ซึ่งก็อาจรวมถึงพวกที่มีความบกพร่องทั้ง 3 อย่างรวมกันด้วยก็ได้

ศันสนีย์ ฉัตรคุปต์ กล่าวถึง อาการของเด็กแอลดี ว่า สิ่งแรกที่ดูได้คือ ผลการเรียน ถ้าเด็กสอบได้ 49-50 เปอร์เซ็นต์ ได้คะแนนต่ำกว่าเกณฑ์ ก็ต้องดูสาเหตุว่าเกิดจากอะไร สิ่งแรกก็คือ การตรวจไอคิวจะทำให้ครูรู้ว่าสมองเด็กพัฒนาการสมวัยหรือไม่ ถ้าเด็กอาย 9 ขวบ เรียนอยู่ชั้น ป.4 ไอคิวเฉลี่ยอยู่ ประมาณ 90-100 ถือว่าปกติ ถ้าไอคิวปกติ แปลว่าสมองมีพัฒนาการเหมือน เด็ก 9 ขวบทั่วไป ก็ควรจะเรียนหนังสือได้เหมือนเพื่อน ควรสอบได้เฉลี่ย 60 - 80 เปอร์เซ็นต์ ดังนั้น จะต้องตรวจสอบไอคิวก่อนโดยนักจิตวิทยาที่เชี่ยวชาญด้านนี้ ถ้าตรวจสอบออกมาแล้วพบว่าเด็กมี ไอคิว 50- 60 เด็กก็จะเรียนช้าจึงมีปัญหาการเรียนการสอบได้คะแนนไม่ดี ถ้าไอคิวต่ำอย่างนี้ไม่ถือว่า เป็นแอลดี เด็กแอลดีจะมีกระบวนการทำงานของสมองที่แตกต่างไปจากเด็กปกติและการให้ความ ช่วยเหลือเด็กแอลดีแต่ละคนก็จะแตกต่างกันด้วยมีการใช้เทคนิควิธีการสอนเด็กกลุ่มนี้ด้วยอุปกรณ์ที่ ไม่เหมือนกัน ดังนั้น ความคาดหวังใน ผลสัมฤทธิ์และผลสำเร็จในการศึกษาก็จะแตกต่างด้วย เช่นกัน สิ่งต่อไปที่จะสังเกตคือ คะแนนของแต่ละวิชาเด็กที่มีปัญหาการอ่าน การเขียนคะแนนที่ จะต้องใช้วิธี อ่านเขียนภาษาไทย เช่น วิชาสังคมศึกษาจะไม่ดีแต่คณิตศาสตร์ดี และถ้าเป็นวิชาคณิตศาสตร์ที่ใช้ เฉพาะตัวเลขเอามาบวก ลบ คูณ หาร เด็กสามารถทำได้หมดแต่เมื่อเป็นโจทย์เลข เช่น มีวัวกี่ตัวขาย ไปกี่ ตัวเหลือกี่ ตัวเด็กจะทำไม่ ได้เพราะว่าไม่ เข้าใจโจทย์ อ่านไม่ได้ เขียนไม่ ได้ คะแนนจะหายไป ลายมือไม่ดี สะกดผิด เขียนอ่านไม่เข้าใจ เขียน เขียนตัวใหญ่บ้างเล็กบ้าง ช่องไฟไม่เท่ากัน เว้นวรรค ในที่ไม่ควรเว้นวรรคไม่สามารถจะสื่อออกมาเหมือนทั่วๆ ที่ครูสอนซ้ำแล้วหลายครั้ง อีกลักษณะหนึ่ง คือ เด็กที่มีปัญหาเรื่องการคำนวณ คณิตศาสตร์ทำไม่ได้เลย แต่วิชาอ่านเขียนดีมาก โดยรวมแล้วส่วน ใหญ่ก็จะเป็นปัญหาทั้งหมดทุกอย่างรวมกัน ส่วนด้านจิตใจของเด็กแอลดีก็จะเงื่องหงอย ซึมๆ ไม่มี ความหวังมีความพยายามอ่านเขียนแต่ไม่เข้าใจ ไม่อยากเห็นสมุดรายงานผลการเรียนของตนเองเลย เกิดความสูญเสียความเชื่อมั่นในตนเองเป็นลักษณะหนึ่งที่สังเกตดูแล้วเหมือนแกล้ง

การทดสอบเด็กที่ มีปัญหาการอ่าน สามารถจะทำได้ดังนี้ ถ้าต้องการทดสอบความรู้ทาง คณิตศาสตร์ก็ลองให้อ่านโจทย์คณิตศาสตร์ 10 ข้อ อาจทำได้เพียงข้อเดียว เพราะว่าอ่านโจทย์แล้ว ไม่เข้าใจ ถ้าเราต้องการทดสอบความรู้ทางวิทยาศาสตร์ เราต้องแยกเขาออกมาห้องหนึ่งหรือหลังห้อง โดยครูอ่านโจทย์ให้ฟัง ถ้าต้องการทอสอบภาษาไทย การอ่านการเขียน ก็ให้เขาอ่านเองเขียนเอง เพื่อที่จะรู้ว่าความสามารถของเขาอยู่ระดับใด พัฒนาได้ถึงระดับใดแล้ว พฤติกรรมสมาธิสั้นกว่า ร้อยละ 50 ของเด็กแอลดีจะมีพฤติกรรมสมาธิสั้นร่วมด้วย พฤติกรรมสมาธิสั้นพบได้ในเด็กไอคิวปกติ สูงกว่าปกติ หรือต่ำกว่าปกติก็ได้ นอกจากนั้นยังพบอาการสมาธิสั้นในพวกไฮเปอร์อยู่ไม่นิ่ง ออทิสติก หรือในกลุ่มพฤติกรรมบกพร่องอื่นๆ ด้วยสมาธิสั้นก็คือ ไม่สามารถทำอะไรได้นานๆ อ่านหนังสือชั่วครู่ เดียวก็ไปแล้ว ทำอะไรอยู่ไม่ได้นาน อาจมีพฤติกรรมไฮเปอร์ คือ ยุกยิก อยู่ไม่นิ่ง เขียนหนังสือได้นิด เดียวเดี๋ยวก็มุดอยู่ใต้โต๊ะ เดี๋ยวเดินไปเหลาดินสอ กลับมาเข้าห้อง ดื่มน้ำ บางคนก็เดินวนไปรอบห้อง บางคนอาจเดินไปนอกห้อง สำรวจทั่วโรงเรียน ถือเป็นพฤติกรรมที่อาจพบร่วมกันได้ ถ้าเป็นแอลดี

อย่างเดียว จะมีสมาธิ ตั้งใจ แต่มีความบกพร่องทำให้เรียนไม่ได้ เราจะไม่พบแอลดีในกลุ่มของสติปัญญาบกพร่อง และเป็นคนละกลุ่มกับออทิสติก

2. ลักษณะของเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู

สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ (2541, หน้า 29-32) กลาวถึงลักษณะของเด็กที่มีปญหาทางการเรียนรูไว ดังนี้

2.1 ปญหาดานการอาน เด็กที่มีปญหาดานการอานจะไมสามารถอานหนังสือไดเทากับระดับของเด็กในชั้นเรียนเดียวกัน แมวาจะพยายามชวยเหลือในเรื่องความจำเปนพิเศษแลว ซึ่งอาจเปนผลจากความบกพรองของการมองเห็นหรือการไดยิน พฤติกรรมการอานที่ไมเหมาะสม จึงปรากฏอยางใดอยางหนึ่งหรือหลายอยาง ดังนี้

2.1.1 การเคลื่อนไหวรางกายที่แสดงอาการเครียด เชน อารมณเสีย หนางอ

2.1.2 อานหลงบรรทัด อานซ้ำคำ

2.1.3 อานตกหลน อานเพิ่มคำ หาคำมาแทนที่ หรืออานกลับคำ

2.1.4 อานเรียงลำดับคำผิด สับสนตำแหนง ประธาน กริยา กรรม

2.1.5 อานสับสนระหวางอักษรหรือคำที่คลายคลึงกัน

2.1.6 อานชา และตะกุกตะกัก

2.1.7 อานดวยความลังเล ไมแนใจ

2.1.8 อานเอาเรื่องไมได

2.1.9 บอกลำดับเรื่องราวไมได

2.1.10 จำประเด็นสำคัญของเรื่องราวไมได (อานไดแตอธิบายไมได)

2.1.11 แยกสระเสียงสั้น-ยาวไม ได

2.2 ปญหาดานการเขียน

2.2.1 เด็กที่มีปญหาดานการเขียนอาจมีสาเหตุมาจากความบกพรอง ใน 3 ลักษณะ คือ

2.2.1.1 การประสานสัมพันธระหวางกลามเนื้อมือ และสายตาไมดีจึงทำให เด็กลอกตัวอักษร และตัวเลขไมถูก

2.2.1.2 ความบกพรองของการจำสิ่งที่มองเห็นจึงทำใหเด็กจำคำที่เห็นไมได

2.2.1.3 ความบกพรองในการทาความเขาใจกฎเกณฑ และความสัมพันธระหวางถอยคำในประโยค จึงทำให เด็กมีปญหาในการรวบรวมหรือจัดระบบความคิดเพื่อสื่อสารออกมาโดยการเขียนไมได

2.2.2 เด็กที่มีปญหาในการเขียนจะมีพฤติกรรมปรากฏอยางใดอยางหนึ่งหรือหลายอยางดังนี้

2.2.2.1 เขียนตัวอักษรผิดทิศทางกลับซาย-ขวา หนา-หลัง บน-ลาง

2.2.2.2 เวนระยะตัวอักษรหรือคำไมถูกตอง

2.2.2.3 เขียนหนังสือไมเปนตัว

2.2.2.4 เขียนหนังสือรูปรางไมสม่ำเสมอ

2.2.2.5 เขียนหนังสือแบบที่ปรากฏในกระจกเงา

2.2.2.6 เขียนตัวอักษรหลายแบบปะปนกัน

2.2.2.7 จำทักษะพื้นฐานการเขียนไมได

2.3 ปญหาดานการสะกดคำเด็กที่มีปญหาดานการสะกดคำมักมีพฤติกรรมปรากฏอยางใดอยางหนึ่งหรือหลายอยาง ดังนี้

2.3.1 เรียงตัวอักษรในคำผิด

2.3.2 สลับตัวอักษรและคำ

2.3.3 มีปญหาในการเชื่อมโยงเสียงที่ถูกตองกับตัวอักษร

2.3.4 สะกดขามตัวอักษรหลายตัว

2.3.5 สรางการสะกดคำแบบใหมของตัวเอง

2.4 ปญหาดานคณิตศาสตรเด็กที่มีปญหาดานคณิตศาสตรจะมีปญหาดานการกะระยะการคิดที่เปนเชิงปริมาณหรือภาษาสัญลักษณทำใหผลสัมฤทธิ์ดานนี้ต่ำซึ่งเด็กที่มีปญหาดานคณิตศาสตรมักจะมีพฤติกรรมอยางใดอยางหนึ่งหรือหลายอยาง ดังนี้

ศรียา นิยมธรรม (2545, หน้า 41-42) กลาวถึงลักษณะของเด็กที่มีปญหาทางการเรียนรู วาเมื่อจัดกลุมลักษณะรวมๆ ของปญหาทางการเรียนรูอาจมองไดใน 4 ดานใหญๆ ดังนี้

2.4.1 ดานพุทธิพิสัยหรือการรูคิด (Cognitive) เชน การคิดและการแกปญหา

2.4.2 ดานภาษา (Language) ไดแก การพูด การฟง การอาน การเขียน

2.4.3 ดานกลไกการเคลื่อนไหว (Motor) เชน การประสานงานกันของอวัยวะตางๆ ในรางกาย

2.4.4 ดานสังคม (Social) เชน ความสัมพันธกับเพื่อนๆ

สรุปไดวา เด็กที่มีปญหาทางการเรียนรูสวนใหญจะมีปญหาในดานการอาน การคิดคำนวณหรือมีความสับสนยุงยากดานภาษาทำให้เด็กมีปญหาในเรื่องการอาน การเขียน การพูด เด็กที่มีปญหาดังกลาวมาแลวไมจำเปนตองเปนเด็กที่มีปญหาทางการเรียนรูเสมอไปแตถาปญหานั้นยังรบกวนขัดขวางการเรียนรูเรื่องสำคัญๆ ของเด็กในการเรียนหนังสือในชั้นเรียนก็อาจเปนเพราะวาเด็กเหลานั้นมีปญหาเกี่ยวเนื่องกับปญหาการเรียนรูที่ไดรับการแกไข และชวยเหลือโดยเรงดวน

3. หลักสูตรสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู

ผดุง อารยะวิญญู (2551, หน้า 119-120) กลาวถึง หลักสูตรสำหรับเด็กที่มีปญหาทางการเรียนรูวาควรมุงขจัดความบกพรอง และในขณะเดียวกันก็มุงใหเด็กมีโอกาสเรียนรวมกับเด็กปกติใหมากที่สุดเทาที่จะเปนไปได หลักสูตรสำหรับเด็กที่มีปญหาทางการเรียนรูในระดับชั้นประถมศึกษา จึงเนนใหเด็กมีพัฒนาการเต็มที่ขจัดความบกพรองของเด็ก ซึ่งหลักสูตรควรครอบคลุมเนื้อหาในดาน ตอไปนี้ คือ

3.1 การพัฒนาการับรูและการเคลื่อนไหว ควรมีกิจกรรมการเรียนการสอนเนื้อหาใหเด็กมีพัฒนาการในดานการใชกลามเนื้อมัดใหญ กลามเนื้อมัดเล็ก การประสานกันระหวางกลามเนื้อกับสายตา การรับรูทางสายตา การรับรูทางการฟง และความเขาใจเกี่ยวกับสวนตางๆ ของรางกาย

3.2 ภาษา เด็กที่มีปญหาทางการเรียนรูมีปญหาทางภาษา ดังนั้นหลักสูตรจึงควรเนนภาษาเพื่อขจัดความบกพรองดานนี้ของเด็ก ขอบขายเนื้อหาดานภาษาควรครอบคลุมไปถึงการพูด การอาน การสะกดคำ และการเขียน

3.3 วิชาพื้นฐาน ไดแก คณิตศาสตร วิทยาศาสตร และสังคมศึกษา

3.4 การงานและพื้นฐานอาชีพ พื้นฐานในดานนี้จะชวยเตรียมเด็กใหมีความพรอมในการฝกอาชีพตอไป

3.5 ทักษะทางสังคมเปนการฝกทักษะเบื้องตนที่จำเปนที่จะชวยใหเด็กมีสัมพันธที่ดีตอคนอื่น และสามารถทำงานรวมกับคนอื่นไดในที่สุด

สรุปไดวา หลักสูตรสำหรับเด็กที่มีปญหาทางการเรียนรูนี้ ควรมุงขจัดความบกพรองเพื่อพัฒนาเด็กใหมีศักยภาพสามารถเรียนรวมกับเด็กปกติได โดยหลักสูตรครอบคลุมเนื้อหาการพัฒนาการรับรู และการเคลื่อนไหว ภาษา วิชาพื้นฐาน การงานพื้นฐานอาชีพ และทักษะทางสังคม

4. การจัดการเรียนการสอนสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู

สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ (2541, หน้า 83-86) กลาววาปญหาทางการเรียนรูมีขอบขายกวางขวาง ทั้งพฤติกรรมการเรียนวิชาการและพฤติกรรมที่แสดงออกในเชิงรบกวนชั้นเรียน จึงไดเสนอแนะแนวทางในการจัดการเรียนการสอนเด็กที่มีปญหาทางการเรียนรูในชั้นเรียนปกติ ดังนี้

4.1 สอนโดยเนนความสามารถเดนของเด็ก เพื่อใหเด็กไดรับประสบการณของความสำเร็จ เชน ถาพบวาเด็กใชสายตาในการเรียนรูไดดีที่สุด ครูควรใหเด็กมองดูวัตถุตางๆ แทนที่จะพูดใหเด็กฟงเทานั้น

4.2 พยายามลดกิจกรรมที่ตองใชทักษะหรือความสามารถที่เปนจุดบกพรองของเด็ก เชน ถาพบวาเด็กมีปญหาการเขียน ก็ไมควรใหงานที่เด็กตองเขียนมากแตอาจใหเด็กตอบปากเปลา หรือตอบใสเทปบันทึกเสียงแทนการเขียน

4.3 พยายามพัฒนาจุดบกพรองของเด็กหลังจากที่เด็กประสบความสำเร็จจากการใช ความสามารถเดนไดแลว

4.4 กำหนดความคิดรวบยอดที่จะใหเด็กเรียนใหชัดเจนถาจะสอนความคิด รวบยอดใหม ครูตองนำความคิดรวบยอดใหมไปสัมพันธกับสิ่งที่เด็กเคยเรียนรูมาแลว และสรุป ความคิดรวบยอดใหชัดเจนเพราะเด็กจะไมสามารถสรุปใจความสำคัญไดเอง

4.5 ชวยใหเด็กตระหนักถึงเปาหมายและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยชี้ใหเด็ก เห็นวาเมื่อวานนี้เด็กทำอะไรไดบาง วันนี้เด็กทำอะไรสำเร็จ และเด็กจะทำอะไรไดในวันพรุงนี้บาง

4.6 ตั้งเปาหมายระยะสั้นอยางชัดเจนที่เด็กสามารถทำได โดยจัดลำดับของงานใหมี ความยากงายตางๆ กันไป โดยใหเด็กทำงานในอันดับแรกๆ ตามความสามารถของเขาเขาจากนั้น คอยๆ จำกัดเวลาพรอมทั้งบันทึกความกาวหนาของเด็ก เมื่อเด็กทำงานกาวแรกไดเสร็จตาม กำหนดเวลา จึงคอยใหงานที่ยากขึ้น โดยใชกระบวนการเรียนการสอนแบบเดียวกัน

4.7 ใหขอมูลยอนกลับทันทีที่เด็กทำงานไดสำเร็จ ถาเด็กทำผิดบอกใหทราบทันที อธิบายใหม และใหเด็กแกไขใหมทันทีแตตองใชวิธีทางบวก ถาเด็กทำไดสำเร็จตองรีบใหคำชม และบอกเหตุผลที่เด็กไดรับคำชมโดยเนนความพยายามในการทำงานเปนหลัก ไมชมเชยเฉพาะงาน ที่ครูพอใจ

4.8 ใหหยุดกิจกรรมนั้นชั่วคราวรอเวลาอีกระยะหนึ่ง ถาครูไดพยายามใชวิธีการ ใหมๆ หรือกิจกรรมใหมๆ เพื่อชวยเหลือเด็กแลวแตเด็กยังไมสามารถพัฒนาได

4.9 อยาพยายามสอนสิ่งที่เด็กไม สามารถเรียนรูและไมอาจเรียนรูได

4.10 เนื้อหาบทเรียน และเทคนิควิธีการเรียนการสอนที่จะนำมาใชสอนนั้น ควรเริ่มสอนเนื้อหา หรือบทเรียนที่ต่ำกวาระดับชั้นของเด็ก 1 ป เพื่อใหเด็กไดรับประสบการณของ ความสำเร็จ

4.11 จัดกิจกรรมในทักษะเดียวกันใหหลากหลาย เพื่อวาเด็กจะไดเลือกงานที่ทำได และใหเด็กทำงานตามแนวทางของเขาเอง เชน ใชปากกาสีแดง เลือกมุมที่จะนั่งทำงานเอง ใชอุปกรณชวยประเภทเครื่องเลนเทป หรือคอมพิวเตอร เปนตน

4.12 ใชอุปกรณการสอนที่เปนรูปธรรมมากที่สุด

4.13 ใชเกมหรือกิจกรรมที่ใหเด็กไดมีโอกาสเคลื่อนไหว ไดสัมผัส ไดมองเห็น และไดยิน ได ฟง เพราะทำใหเด็กสนุกในการเรียนรู และเรียนรูไดเร็ว

4.14 สอนซ้ำและทบทวนบอยๆ เพราะตามปกติเด็กมีปญหาทางการเรียนรูตองการประสบการณ และบอยมากกวาเด็กปกติ

4.15 จัดทำปายกระดาษแข็งหรือธงสีแดง ซึ่งสื่อความหมายวาตองการความชวยเหลือ ซึ่งขางหนึ่งของปายอาจเขียนวา “พยายามทำงานตอไป” และอีกขางหนึ่งเขียนวา “หนูมีปญหา” ใหเด็กยกขึ้นตั้งหันออกนอกตัวเมื่อตองการความชวยเหลือจากครู วิธีนี้จะชวยลดความคับของใจใหแกเด็กไดบาง และปายหรือธงก็จะชวยลดความวุนวายไปได โดยที่เด็กไมตองลุกจากที่นั่งหรือยกมือหรือเรียกรองขอความชวยเหลือจากครูบอยๆ และนอกจากนี้ปายดังกลาวยังทำหนาที่เตือนเด็กใหทำงานตอไปอีก

จากขอความที่กลาวมา สรุปไดวา การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนสำหรับเด็กที่มีปญหาทางการเรียนรู ควรมุงพัฒนาศักยภาพความสามารถของเด็ก ชวยเหลือใหเด็กไดเรียนรูตามเปาหมาย โดยจัดลำดับของงานใหมีความยากงายตางๆ กันไป และกิจกรรมที่จัดขึ้นควรมีความหลากหลาย เพื่อใหเด็กไดสามารถเลือกงานที่ทำไดรูปแบบของกิจกรรมหรือเกมที่จัดขึ้นควรใหเด็กไดมีโอกาสเคลื่อนไหว ไดสัมผัส ไดมองเห็น ไดยินและฟง เพราะจะทำใหเด็กไดรับความสนุกสนานในการเรียนรูไดรวดเร็ว และใชอุปกรณการสอนที่เปนรูปธรรม ฝกทบทวนและฝกซ้ำๆ เนื้อหาบทเรียนควรเริ่มที่ต่ำกวาระดับชั้นของเด็ก 1 ป เพื่อใหเด็กไดรับประสบการณของความสำเร็จ และควรใชแรงเสริมทันทีเมื่อเด็กทำผลงานไดดี

ความเป็นมาของโครงการ

พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2545 ที่แสดงเจตนารมณ์ในการยกระดับการศึกษาของประชาชนให้สูงขึ้น โดยกำหนดสิทธิและโอกาสของประชาชนในการได้รับการศึกษาขั้นพื้นฐานไม่น้อยกว่า 12 ปี ที่รัฐต้องจัดโดยไม่เสียค่าใช้จ่าย เด็กและเยาวชนคนพิการ ทุกประเภทมีสิทธิและโอกาสได้รับการศึกษาขั้นพื้นฐานเป็นพิเศษ และแผนการศึกษาแห่งชาติ ฉบับปรับปรุง (พ.ศ. 2552 – 2559) ที่ได้ให้ความสำคัญกับการนำแผนสู่การปฏิบัติ เพื่อเป็นกลไกขับเคลื่อนข้อเสนอปฏิรูปการศึกษาในทศวรรษที่สอง ที่เน้นเป้าหมาย 3 ด้าน คือการพัฒนาคุณภาพการศึกษา การยายโอกาสทางการศึกษา และการส่งเสริมการมีส่วนร่วมในการบริหารจัดการศึกษา สอดคล้องกับพระราชบัญญัติการจัดการศึกษาสำหรับคนพิการ พ.ศ. 2551 มาตรา 5 ที่กล่าวถึงสิทธิทางการศึกษาของคนพิการในการได้รับโอกาสและบริการทางการศึกษาใน ทุกระบบและทุกรูปแบบที่หลากหลายอย่างมีคุณภาพและดำรงชีวิตอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุขตามศักยภาพของแต่ละบุคคล และมาตรา 30 ให้สถานศึกษาพัฒนากระบวนการเรียนการสอนที่มีประสิทธิภาพ รวมทั้งการส่งเสริมให้ผู้สอนสามารถวิจัยเพื่อพัฒนาการเรียนรู้ที่เหมาะสมกับผู้เรียนในแต่ละระดับการศึกษา ปรัชญาการศึกษาการศึกษาที่เกี่ยวข้อง ดังนั้น เพื่อเป็นการประกันสิทธิและโอกาสทางการศึกษา การ

ประเมินคุณภาพและโอกาสทางการศึกษา ตลอดจนการประกันคุณภาพของการให้บริการทางการศึกษาให้กับเด็กและเยาวชนคนพิการ จำเป็นต้องจัดการศึกษาในรูปแบบของ “การจัดการเรียนร่วม (Inclusive School)” เพื่อให้เด็กและเยาวชนคนพิการสามารถเข้าถึงการศึกษาได้อย่างทั่วถึง

การจัดการศึกษาสำหรับนักเรียนด้อยโอกาสในโรงเรียนศึกษาสงเคราะห์ ปีการศึกษา 2555 มีโรงเรียนศึกษาสงเคราะห์ 51 แห่ง ใน 43 จังหวัด ได้แก่ โรงเรียนศึกษาสงเคราะห์ จำนวน 23 แห่ง โรงเรียนราชประชานุเคราะห์ 19-43 จำนวน 25 แห่ง โรงเรียนพิบูลประชาสรรค์ โรงเรียนสมเด็จพระปิยมหาราชรมณียเขต และโรงเรียนฟ้าใส มีจำนวนนักเรียนรวมทั้งสิ้น 36,538 คน เปิดสอนตั้งแต่ระดับชั้นอนุบาลถึงระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย รับเด็กด้อยโอกาส 10 ประเภท จากทั่วประเทศเข้าเรียนแบบอยู่ประจำ ได้แก่ 1) เด็กถูกบังคับให้ขายแรงงานหรือแรงงานเด็ก 2) เด็กเร่ร่อน 3) เด็กที่อยู่ในธุรกิจทางเพศหรือโสเภณี 4) เด็กที่ถูกทอดทิ้งหรือเด็กกำพร้า 5) เด็กที่ถูกทำร้ายทารุณ 6) เด็กยากจน (มากเป็นพิเศษ) 7) เด็กในชนกลุ่มน้อย 8) เด็กที่มีปัญหาเกี่ยวกับยาเสพติด 9) เด็กที่ได้รับผลกระทบจากโรคเอดส์หรือโรคติดต่อร้ายแรงที่สังคมรังเกียจ และ10) เด็กในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน (สำนักบริหารงานการศึกษาพิเศษ, 2556)

ดังนั้น สำนักบริหารงานการศึกษาพิเศษ จึงให้มีนโยบายในการพัฒนาครูและบุคลากรทางการศึกษาให้สามารถจัดการศึกษาสำหรับนักเรียนที่มีความต้องการจำเป็นพิเศษ ซึ่งมีโรงเรียนศึกษาสงเคราะห์ทั่วประเทศที่เป็นโรงเรียนต้นแบบการจัดการเรียนร่วม เพื่อให้ครูสามารถพัฒนาผู้เรียนให้ตรงตามศักยภาพโดยใช้การวิจัยและพัฒนา จึงขอรับการสนับสนุนงบประมาณจากกองทุนส่งเสริมและพัฒนาการศึกษาสำหรับคนพิการ

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัยที่เกี่ยวข่องกับเด็กที่มีปญหาทางการเรียนรู มีวิจัยทั้งในประเทศและตางประเทศ ดังนี้

จิรพรรณ บุญสูง (2545) สังเคราะห์งานวิธีวิทยาการวิจัยของวิทยานิพนธ์ระดับบัณฑิตศึกษา สาขาวิชาคณิตศาสตร์ศึกษา สาขาวิชาวิทยาศาสตร์ศึกษา สาขาการสอนภาษาอังกฤษ สาขาวิชาการสอนสังคมศึกษา และสาขาวิชาการสอนภาษาไทย คณะศึกษาศาสตร์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ พ.ศ. 2540 - 2544 จำนวน 167 เรื่อง ผลการวิเคราะห์พบว่า จุดมุ่งหมายของการตั้งคำถามการวิจัยส่วนใหญ่มุ่งแสวงหาคำตอบเพื่อการพรรณาหรือบรรยายปรากฎการณ์ที่สนใจ ส่วนแนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องส่วนใหญ่มีความสอดคล้องกับปัญหาในการวิจัย แต่ไม่ได้สังเคราะห์กรอบแนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง งานวิจัยส่วนใหญ่เป็นการวิจัยเชิงทดลองและใช้แบบการวิจัยแบบกลุ่มเดียวทดสอบก่อนและหลังการทดลอง กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ได้มาโดยการสุ่มแบบกลุ่ม เครื่องมือที่ใช้มากคือแบบทดสอบ สถิติที่ใช้ส่วนใหญ่คือค่าเฉลี่ย และการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ย การสรุปผลการวิจัยส่วนใหญ่ตรงตามวัตถุประสงค์ และมีการใช้แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องในการอภิปรายผล

อนุชิต วัฒนาพร (2547) การสังเคราะห์วิทยานิพนธ์สาขาการสอนสังคมศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ปีการศึกษา 2439-2545 วัตถุประสงค์เพื่อสังเคราะห์งานวิทยานิพนธ์ของสาขาวิชาการสอนสังคมศึกษา จำนวน 46 เรื่อง ในเชิงปริมาณและเชิงคุณลักษณะ โดยวิธีการวิเคราะห์เนื้อหา (Content analysis) ผลการสังเคราะห์ที่ได้คือ

ผลการสังเคราะห์เชิงปริมาณ พบว่า มีงานวิทยานิพนธ์มากที่สุดในปีการศึกษา 2545 จำนวน 16 เรื่อง โดยที่เป็นงานวิจัยเชิงบรรยายมากที่สุดจำนวน 24 เรื่อง กลุ่มที่ศึกษาส่วนใหญ่ คือ กลุ่มของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นมากที่สุดจำนวน 19 เรื่อง เนื้อหาวิทยานิพนธ์ส่วนใหญ่เป็นการศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาสังคมศึกษาด้วยวิธีการสอนจำนวน 17 เรื่อง

ผลการวิเคราะห์เชิงคุณลักษณะ พบว่า วิธีการสอนที่พบในวิทยานิพนธ์ทุกวิธีทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนทุกวิธี การหาประสิทธิภาพของสื่อที่สร้างขึ้น พบว่า มีประสิทธิภาพสูงกว่าเกณฑ์มาตรฐาน และทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนหลังการเรียนสูงกว่าก่อนการเรียน สภาพปัญหาในการจัดการเรียนการสอนวิชาสังคมศึกษา พบว่า มีการศึกษาในประเด็นเดียวกันคือ การวางแผนการสอน การดำเนินการสอน การใช้สื่อ การวัดและประเมินผล แต่สภาพปัญหาแตกต่างกันไปขึ้นอยู่กับหลักสูตรโรงเรียนและระดับการศึกษา ด้านกิจกรรมเสริมหลักสูตร มีการศึกษาในประเด็นปัญหาเดียวกันคือ กิจกรรมเสริมหลักสูตรที่ส่งเสริมประชาธิปไตย พบว่า กิจกรรมส่งเสริมประชาธิปไตยที่เหมือนกันคือ การเปิดโอกาสให้นักเรียน และนักศึกษาได้มีโอกาสเลือกสภานักเรียน ด้านการศึกษา การใช้แหล่งวิทยาการในการสอนสังคมศึกษา พบว่า มีประเด็นที่ศึกษาร่วมกันคือ สภาพการใช้แหล่งวิทยาการและลักษณะในการใช้แหล่งวิทยาการในการสอนสังคมศึกษา ซึ่งผลการวิจัย พบว่า ครูสังคมศึกษายังมีการนำเอาแหล่งวิทยาการท้องถิ่นมาใช้ในระดับน้อย

อารมณ์ เพชรชื่น (2548:บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาเรื่อง “การสังเคราะห์งานวิจัยปฏิบัติการในชั้นเรียนเกี่ยวกับการแก้ปัญหาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ ระดับมัธยมศึกษา” พบว่า ปัญหาของผู้เรียนวิชาวิทยาศาสตร์ระดับชั้นมัธยมศึกษาคือ ผู้เรียนส่วนมากขาดความรู้ความเข้าใจในหลักการ ทฤษฎีทางวิทยาศาสตร์ รองลงมาขาดทักษะกระบวนการทางวิทยาศาสตร์และขาดทักษะในการปฏิบัติการทดลอง นวัตกรรมหรือวิธีการที่ใช้ในการแก้ปัญหาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ จำแนกได้เป็น 1) ด้านความรู้ความเข้าใจในหลักการหรือทฤษฎีทางวิทยาศาสตร์ นวัตกรรมหรือวิธีการที่ใช้จำแนกได้เป็น 9 ประเภทคือ แบบฝึกหัด เกม คอมพิวเตอร์ช่วยสอน บทเรียนสำเร็จรูป อุปกรณ์การทดลอง เทคนิคการตั้งคำถาม สื่อแผ่นภาพ ภาษามือ และการสร้างความคิดรวบยอด

ศิริยุภา พูลสุวรรณ (2546 : 79-88) ได้ทำการสังเคราะห์งานวิจัยในชั้นเรียนของครูในโรงเรียนสังกัดกรุงเทพมหานคร ด้วยการวิเคราะห์อภิมาน จำนวน 426 เครื่อง ผลการวิจัยพบว่า

งานวิจัยส่วนใหญ่มีคุณภาพค่อนข้างดี ค่าเฉลี่ยร้อยละของดัชนีมาตรฐานมีค่า 43 : 63 แสดงว่านักเรียนส่วนใหญ่มีพฤติกรรมเปลี่ยนแปลงไปในทางที่พึ่งประสงค์ ตัวแปรคุณลักษณะงานวิจัยที่อธิบายความแตกต่างของดัชนีมาตรฐานได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ได้ร้อยละ 35.5 มีจำนวน 11 ตัวแปร ได้แก่ วิชาที่ทำวิจัย เป้าหมายของการวิจัย ประเภทของการวิจัย การใช้สื่อ วิธีการวิเคราะห์ข้อมูล จำนวนกลุ่มตัวอย่าง ระยะเวลาที่ศึกษาวิจัย จำนวนหน้าของรายงานวิจัยรวมทั้งหมด จำนวนหน้าเฉพาะเนื้อหา การใช้แนวคิดพื้นฐานและการใช้ประโยชน์จากงานวิจัย

นาตยา บุญเรือง (2547 : 81-95) ได้ทำการสังเคราะห์งานวิจัย ที่เกี่ยวกับประสิทธิภาพการสอนภาษาอังกฤษ โดยการวิเคราะห์อภิมาน จากงานวิจัยจำนวน 56 เรื่อง พบว่าประสิทธิภาพวิธีการสอนอังกฤษตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารสูงกว่าประสิทธิภาพของวิธีการสอนตามปกติ ตัวแปรคุณลักษณะงานวิจัยสามารถอธิบายความแปรปรวนขนาด อิทธิพลได้ร้อยละ 22 เมื่อพิจารณาตามตัวแปรคุณลักษณะงานวิจัยจำนวน 10 ตัวแปร พบว่า ให้ประสิทธิภาพในการสอนไม่แตกต่างกัน ส่วนตัวแปรสถาบันที่ผลิตงานวิจัยให้ประสิทธิภาพ ในการสอนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ค่าขนาดอิทธิพลที่แสดงประสิทธิพลที่แสดงประสิทธาภาพการสอนและทักษะการสอนแตกต่างกัน ส่วนวิธีการสอนและทักษะการสอนไม่มีปฏิสัมพันธ์กัน

Bas, Van Ijzendoorn และ Pellegrini (1995 : 1-21) สังเคราะห์งานวิจัยด้วยการวิเคราะห์อภิมาน เพื่อศึกษาอิทธิพลของการอ่านหนังสือให้เด็กวัยก่อนเรียนได้ฟังว่ามีอิทธิพลต่อการเรียนรู้การอ่านอย่างไรโดยสืบค้นรายงานวิจัยจากฐานข้อมูล ERIC, PsycLIT, DAI และรายงานการสังเคราะห์วิจัย ได้งานวิจัยรวม 29 เรื่อง การวิเคราะห์ข้อมูลใช้วิธีของ Mullen (1989 อ้างใน Bas, Van Ijzendoorn และ Pellegrini) ซึ่งใช้สูตรการประมาณค่าขนาดอิทธิพลตามสูตรของ Cohen (1977) และวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์ BASIC Meta-Analysis ของ Mullen ผลการสังเคราะห์สรุปได้ว่าค่าเฉลี่ยขนาดอิทธิพลเท่ากับ 0.59 เทียบเท่ากับค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ 0.28 ค่าขนาดอิทธิพลจากงานวิจัยที่นำเข้ามาสังเคราะห์ค่าพิสัย 0.00-1.51 เมื่อแยกงานวิจัยมาสังเคราะห์เป็นกลุ่มตามมิติย่อยการเรียนรู้การอ่าน 3 มิติ คือ ทักษะทางภาษา การอ่านออกเขียนได้และผลการอ่าน พบค่าเฉลี่ยขนาดอิทธิพลของการอ่านหนังสือให้เด็กก่อนวัยเรียนฟัง มีค่า 0.67, 0.58, และ 0.55 คิดเป็นค่าสัมประสิทธิ์สหพันธ์เท่ากับ 0.32, 0.28 และ 0.27 ตามลำดับเมื่อพิจารณาค่าของขนาดอิทธิพลแยกตามกลุ่มงานวิจัยตามตัวแปรปรับ พบว่าอิทธิพลของการอ่านหนังสือให้เด็กก่อนวัยเรียนฟังไม่เกี่ยวข้องสัมพันธ์กับสถานภาพเศรษฐสังคมของครอบครัว แผนแบบการวิจัย ขนาดกลุ่มตัวอย่าง และอายุของเด็ก แต่พบว่าขนาดอิทธิพลของเด็กที่อยู่ในวัยเรียนมีค่าต่ำกว่าเด็กก่อนวัยเรียน โดยสรุปผลการสังเคราะห์งานวิจัยสนับสนุนว่าการที่บิดา มารดามีความรู้อ่านออกเขียนได้ และใช้เวลาอ่านหนังสือให้เด็กก่อนวัยเรียนฟัง มีอิทธิพลให้เด็กสามารถพัฒนาทักษะเรียนรู้การอ่านได้ดีขึ้น

Hattie, Biggs และ Purdie (1996 : 99-136) สังเคราะห์งานวิจัยเพื่อศึกษาประสิทธิผลของโปรแกรมฝึกทักษะการเรียน งานวิจัยที่นำมาสังเคราะห์เป็นงานวิจัยที่มีการใช้ตัวแปรจัดประทำซึ่งเป็นการฝึกทักษะการเรียน และมีค่าสถิติเพียงพอที่จะประมาณค่าขนาดอิทธิพลได้ โดยมีตัวแปรตามครอบคลุมผลการเรียน ทักษะการเรียน และผลด้านจิตพิสัย นักวิจัยค้นหางานวิจัยที่จะนำมาสังเคราะห์โดยใช้ฐานข้อมูล ERIC ประกอบกับ Psychological Abstracts ในช่วงปี ค.ศ. 1983-1992 ได้รายงานวิจัยนำมาสังเคราะห์รวม 51 เรื่อง งานวิจัยแต่ละเรื่องมีการทดสอบสมมุติฐานทางสถิติเพื่อศึกษาอิทธิพลของโปรแกรมฝึกทักษะการเรียน และให้ค่าขนาดอิทธิพลตั้งแต่ 1-25 ค่า รวมเป็นค่าขนาดอิทธิพลที่ใช้ในการสังเคราะห์งานวิจัยรวม 270 ค่า นักวิจัยใช้วิธีการสังเคราะห์งานวิจัยตามวิธีของ Hedhes โดยคำนวณค่าขนาดอิทธิพลและมีการปรับแก้ความลำเอียง จากนั้นทดสอบความแปรปรวนของค่าขนาดอิทธิพลด้วยค่าสถิติ Q เมื่อพบความแตกต่างจึงแยกสังเคราะห์งานวิจัยตามกลุ่มตัวแปรปรับ ผลการสังเคราะห์งานวิจัยสรุปได้ว่าในภาพรวมโปรแกรมฝึกทักษะการเรียนมีประสิทธิภาพดี ให้ค่าขนาดอิทธิพลเฉลี่ย 0.45 เมื่อแยกพิจารณาตามประเภทของตัวแปรตาม ได้ค่าขนาดอิทธิพลเมื่อตัวแปรตามเป็นผลการเรียน, ทักษะการเรียน และผลด้านจิตพิสัย มีค่าขนาดอิทธิพลเฉลี่ยเท่ากับ 0.57, 0.16 และ 0.48 ตามลำดับ เมื่อวิเคราะห์แยกตามตัวแปรปรับที่เป็นอายุและระดับความสามารถของนักเรียน พบว่าค่าเฉลี่ยขนาดอิทธิพลแต่ละกลุ่มงานวิจัยมีค่าใกล้เคียงกัน โดยค่าเฉลี่ยขนาดอิทธิพลของนักเรียนกลุ่มทีมีอายุมากและระดับความสามารถสูง มีค่าเฉลี่ยขนาดอิทธิพลสูงสุด แสดงว่าควรต้องมีการปรับปรุงและพัฒนาโปรแกรมฝึกทักษะการเรียนสำหรับกลุ่มนักเรียนอายุน้อยและระดับความสามารถต่ำ เมื่อแยกพิจารณาตามลักษณะของโปรแกรม พบว่าโปรแกรมที่มีการฝึกระยะสั้น 1-2 วันให้ค่าขนาดอิทธิพลเฉลี่ยสูงกว่าโปรแกรมที่มีการฝึกระยะยาว กล่าวคือ ค่าเฉลี่ยขนาดอิทธิพลสำหรับโปรแกรมที่มีการฝึก 1-2 วัน 3-4 วัน มีค่าเท่ากับ 0.58, 0.28 ตามลำดับ โปรแกรมที่ทีการฝึกโดยนักเรียนนำตนเอง มีค่าเฉลี่ยขนาดสูงกว่าโปรแกรมที่มีการฝึกโดยครูเป็นผู้นำ และโปรแกรมที่มีการฝึกให้นักเรียนมีผลการเรียนด้านความจำ มีค่าเฉลี่ยขนาดอิทธิพลสูงกว่าโปรแกรมที่มีการฝึกให้นักเรียนมีผลการเรียนด้านความหลากหลายของความคิด โดยสรุปในภาพรวมผลการสังเคราะห์งานวิจัยแสดงให้เห็นถึงประสิทธิภาพของโปรแกรมฝึกทักษะการเรียน และให้ข้อเสนอแนะถึงความสำคัญของการพัฒนา โปรแกรมฝึกทักษะการเรียน สำหรับกลุ่มนักเรียนระดับความสามารถต่ำ อายุน้อย โปรแกรมการฝึกระยะสั้น และโปรแกรมการฝึกให้มีผลการเรียนที่มิใช่ความจำดีขึ้น

Moore (2002 : 1652-A) ได้ศึกษาความสัมพันธ์เกี่ยวกับขนาดของโรงเรียนที่ทมีต่อผลสัมฤทธิ์ทางวิชาการของนักเรียน แนวโน้มการสำเร็จการศึกษา การมีส่วนร่วมในกิจกรรมเสริมหลักสูตร แนวโน้มการออกโรงเรียนกลางครัน และแนวโน้มการเข้าศึกษา โดยศึกษาจากเอกสารแหล่งปฐมภูมิและแหล่งทุติยภูมิ แหล่งความรู้ที่ได้จากประสบการณ์ ผลการสังเคราะห์ พบว่า ขนาด

โรงเรียนมีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางวิชาการของนักเรียน ซึ่งโรงเรียนที่มีจำนวนนักเรียนต่ำกว่า 1,000 คน มีแนวโน้มการเพิ่มของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน แนวโน้มการสำเร็จการศึกษาการเข้าร่วมกิจกรรมเสริมหลักสูตร และแนวโน้มการเข้าศึกษาเพิ่มขึ้น ส่วนการออกกลางครันมีแนวโน้มลดลง

Gellin (2003 : 746-762) ศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อการคิดวิจารณญาณของนักศึกษาระดับปริญญาตรี โดยวิธีเคราะห์อภิมานเอกสารที่เกี่ยวข้องระหว่างปี พ.ศ. 1991-2000 ผู้วิจัยได้ศึกษางานวิจัยจำนวน 18 หัวข้อ โดยหาปัจจัยที่ส่งผลให้เกิดการคิดวิจารณญาณ อันได้แก่ เชื้อชาติ ชมรมและองค์กร ปฏิสัมพันธ์กับเพื่อนในชั้นเรียน การพักอาศัยในมหาวิทยาลัย และการทำงาน ผลการวิจัยระบุว่า โดยรวมแล้วนักศึกษาที่เข้าร่วมกิจกรรมที่หลากหลายมีการคิดวิจารณญาณมากว่านักศึกษาที่ไม่ได้เข้าร่วมกิจกรรม (r = 0.14) ในรายละเอียดพบว่าการเข้าร่วมเป็นสมาชิกชมรมและองค์กรการมีปฏิสัมพันธ์กับเพื่อนในชั้นเรียน การพักอาศัยในมหาวิทยาลัยและการทำงาน ส่งผลให้เกิด การคิดวิจารณญาณ r = 0.11, r = 0.23 และ r = 0.13 ตามลำดับ

จากการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสังเคราะห์งานวิจัย พบว่า มีทั้งการสังเคราะห์เชิงปริมาณและเชิงคุณลักษณะขึ้นอยู่กับว่างานวิจัยที่นำมาสังเคราะห์นั้นมีลักษณะอย่างไรผลจากการสังเคราะห์ทั้งสองวิธีให้ผลการวิจัยที่เป็นข้อสรุป ทำให้เห็นภาพรวมของผลการศึกษาในปัญหาวิจัยนั้นๆ

บทที่ 3
วิธีดำเนินงานวิจัย

การศึกษาวิจัยครั้งนี้เป็นการสังเคราะห์งานวิจัยในชั้นเรียนของครูที่เข้าร่วมโครงการพัฒนาการจัดการเรียนรวม (Inclusive Education) ในโรงเรียนศึกษาสงเคราะห์ สังกัดสำนักบริหารงานการศึกษาพิเศษ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อสังเคราะห์งานวิจัยในชั้นเรียนของครูที่เกี่ยวกับการใช้นวัตกรรมเพื่อพัฒนาการเรียนรู้ของผู้เรียนที่มีความต้องการจำเป็นพิเศษ สังกัดสำนักบริหารงานการศึกษาพิเศษ ซึ่งมีวิธีการดำเนินการวิจัยดังนี้

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ผู้วิจัยใช้ในการวิจัย คือ

1. ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นงานวิจัยในชั้นเรียนของครูที่เกี่ยวกับการใช้นวัตกรรมเพื่อพัฒนาการเรียนรู้ของผู้เรียนที่มีความต้องการจำเป็นพิเศษ สังกัดสำนักบริหารงานการศึกษาพิเศษที่พิมพ์เผยแพร่ในปี พ.ศ.2558 จำนวน 122 เรื่อง

2. กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้เป็นการเลือกแบบเจาะจง งานวิจัยในชั้นเรียนของครูที่เกี่ยวกับการใช้นวัตกรรมเพื่อพัฒนาการเรียนรู้ของผู้เรียนที่มีความต้องการจำเป็นพิเศษ สังกัดสำนักบริหารงานการศึกษาพิเศษ ที่พิมพ์เผยแพร่ในปี พ.ศ.2558 ที่มีองค์ประกอบครบถ้วนตามระเบียบวิธีวิจัยจำนวน 122 เรื่อง

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ แบบตรวจสอบรายการเพื่อสรุปงานวิจัย โดยมีรายละเอียดการสร้างเครื่องมือ ดังนี้

แบบตรวจสอบรายการเพื่อสรุปงานวิจัย

แบบตรวจสอบรายการเพื่อสรุปงานวิจัยที่สร้างขึ้นเพื่อใช้ในการสำรวจและจดบันทึกรายละเอียดต่างๆ ซึ่งประกอบด้วยรายละเอียดดังนี้

ตอนที่ 1 ข้อมูลพื้นฐานของงานวิจัย มีลักษณะเป็นแบบตรวจสอบรายการและแบบคำถามปลายเปิด

ตอนที่ 2 ข้อมูลเกี่ยวกับระเบียบวิธีวิจัย มีลักษณะเป็นแบบตรวจสอบรายการและแบบคำถามปลายเปิด ซึ่งมีขั้นตอนการสร้างเครื่องมือ ดังนี้

2.1 ศึกษาเอกสารเกี่ยวกับการสังเคราะห์งานวิจัยและศึกษาเกี่ยวกับระเบียบวิธีในการทำวิจัย

2.2 สร้างแบบตรวจสอบรายการเพื่อสรุปงานวิจัย เพื่อบันทึกสรุปการวิจัย โดยอาศัยกรอบความคิดจากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยต่าง ๆ

2.3 นำแบบตรวจสอบรายการเพื่อสรุปงานวิจัยที่สร้างขึ้นเสนอต่อผู้ทรงคุณวุฒิที่ปรึกษาโครงการ เพื่อตรวจสอบความถูกต้อง และความเหมาะสมของภาษา ความครอบคลุมของเนื้อหาแล้วนำมาปรับปรุงแก้ไข

2.4 นำแบบตรวจสอบรายการเพื่อสรุปงานวิจัยที่ปรับปรุงแก้ไขแล้วไปเก็บข้อมูลสำหรับการวิจัย 5 เล่ม เพื่อตรวจสอบว่าเครื่องมือมีหัวข้อครบถ้วน เก็บรวบรวมข้อมูลได้สมบูรณ์เพียงใด

2.5 ปรับปรุงแก้ไขแบบแบบตรวจสอบรายการเพื่อสรุปงานวิจัยอีกครั้งหนึ่ง แล้วนำไปใช้บันทึกสรุปงานวิจัย

การเก็บรวบรวมข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิจัยโดยมีขั้นตอนดังต่อไปนี้

1. สำรวจรายชื่องานวิจัยในชั้นเรียนของครู สังกัดสำนักบริหารงานการศึกษาพิเศษ
2. เก็บรวบรวมงานวิจัยในชั้นเรียนของครูตามข้อมูลที่ได้จากสำนักบริหารงานการศึกษาพิเศษ
3. ศึกษางานวิจัยในชั้นเรียนที่คัดเลือกมาได้ แล้วบันทึกข้อสรุปลงในแบบตรวจสอบรายการเพื่อสรุปงานวิจัย
4. นำแบบตรวจสอบรายการเพื่อสรุปงานวิจัยที่ทำการเก็บรวบรวมข้อมูล เสนอต่อผู้ทรงคุณวุฒิเพื่อความถูกต้อง

วิธีการสังเคราะห์งานวิจัยในชั้นเรียน

การสังเคราะห์งานวิจัยในชั้นเรียนของครู สังกัดสำนักบริหารงานการศึกษาพิเศษ ในครั้งนี้ ผู้วิจัยดำเนินการสังเคราะห์งานวิจัยในชั้นเรียน โดยทำการจดบันทึกรายละเอียด ข้อสังเกตต่าง ๆ จากรายงานวิจัยในชั้นเรียนของครูที่พบนอกเหนือจากแบบตรวจสอบรายการเพื่อสรุปงานวิจัย

หลังจากนั้นรวบรวมและทำการจัดประเด็นข้อสังเกตต่าง ๆ เกี่ยวกับวิธีการใช้นวัตกรรมและผลการพัฒนาการเรียนให้เป็นหมวดหมู่ตามประเภทของนวัตกรรมและเขียนรายงานการสังเคราะห์งานวิจัย

การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้แบ่งการวิเคราะห์ข้อมูลดังต่อไปนี้

ตอนที่ 1 การสังเคราะห์งานวิจัยในชั้นเรียน จากแบบตรวจสอบรายการเพื่อสรุปงานวิจัยในประเด็นข้อมูลพื้นฐาน ได้แก่ เพศ ตำแหน่ง สาระการเรียนรู้ ระดับชั้นที่ทำวิจัย ข้อมูลเกี่ยวกับระเบียบวิธีวิจัย ได้แก่ วัตถุประสงค์ในการวิจัย ประเภทของการบกพร่องทางการเรียนรู้ กลุ่มเป้าหมาย เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ นวัตกรรมที่ใช้ เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูลและการตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ รูปแบบการวิจัย สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล และการสรุปผลการใช้นวัตกรรมเพื่อพัฒนาการเรียนรู้ ใช้การวิเคราะห์เชิงปริมาณ (Quantitative Analysis) สถิติที่ใช้ ได้แก่ ความถี่ และร้อยละ

ตอนที่ 2 การสังเคราะห์เชิงคุณภาพ เป็นการวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis) ของงานวิจัยในชั้นเรียน จากแบบตรวจสอบรายการในประเด็นข้อค้นพบจากงานวิจัย และข้อเสนอแนะในการทำวิจัย

บทที่ 4
ผลการสังเคราะห์งานวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อสังเคราะห์งานวิจัยในชั้นเรียนของครูที่เกี่ยวกับการใช้นวัตกรรมเพื่อพัฒนาการเรียนรู้สำหรับผู้เรียนที่มีความต้องการจำเป็นพิเศษ สังกัดสำนักบริหารงานการศึกษาพิเศษ ผลการวิเคราะห์ข้อมูล ได้นำเสนอเป็น 2 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 ผลการสังเคราะห์งานวิจัย

1.1 ข้อมูลพื้นฐานของงานวิจัยในชั้นเรียน

1.2 ข้อมูลเกี่ยวกับระเบียบวิธีวิจัย

ตอนที่ 2 ผลการวิเคราะห์เนื้อหาของงานวิจัยในชั้นเรียน

ตอนที่ 1 ผลการสังเคราะห์งานวิจัย

ผลการสังเคราะห์งานวิจัย ได้นำเสนอเป็น 2 ส่วน ได้แก่ ข้อมูลพื้นฐานของงานวิจัย และข้อมูลเกี่ยวกับระเบียบวิธีวิจัย ซึ่งมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

1. ข้อมูลพื้นฐานของงานวิจัย

ได้ทำการแจกแจงความถี่ของข้อมูลพื้นฐานของงานวิจัย ซึ่งมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

1.1 จำนวนผู้วิจัยจำแนกตามเพศ

การสังเคราะห์งานวิจัยในชั้นเรียนเชิงปริมาณและคุณภาพสำหรับผู้เรียนที่มีความต้องการจำเป็นพิเศษ สำนักบริหารงานการศึกษาพิเศษ สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ

ตาราง 1 จำนวนผู้วิจัยจำแนกตามเพศ ซึ่งมีรายละเอียดแสดงในตาราง 1 ดังนี้

เพศ	จำนวน	ร้อยละ
หญิง	108	88.52
ชาย	14	11.48
รวม	122	100.00

จากตาราง 1 พบว่า จำนวนผู้วิจัยจำแนกตามเพศมีจำนวนเพศหญิง จำนวน 108 คน คิดเป็นร้อยละ 88.52 เพศชายจำนวน 14 คน คิดเป็นร้อยละ 11.48 รวมจำนวนผู้วิจัย 122 คน

ข้อมูลจากตาราง 1 แสดงด้วยแผนภูมิได้ดังนี้

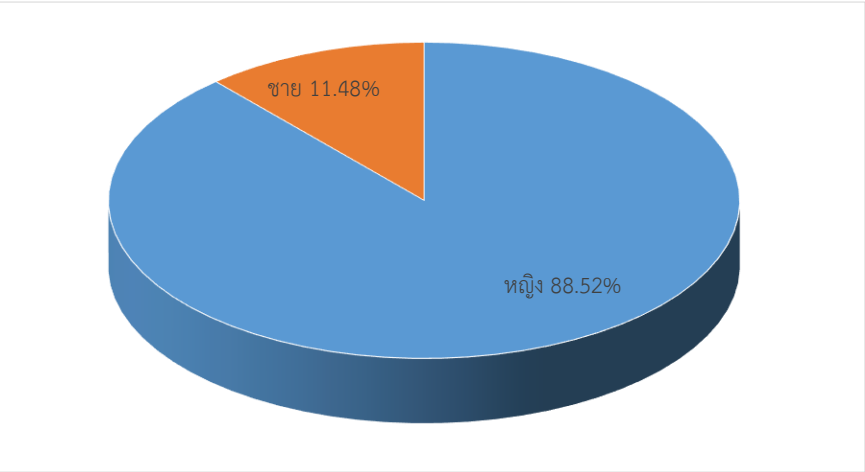

ภาพประกอบ 1 แผนภูมิแสดงจำนวนผู้วิจัยจำแนกตามเพศ

1.2 จำนวนผู้วิจัยจำแนกตามตำแหน่ง

การสังเคราะห์งานวิจัยในชั้นเรียนเชิงปริมาณและคุณภาพสำหรับผู้เรียนที่มีความต้องการจำเป็นพิเศษ สำนักบริหารงานการศึกษาพิเศษ สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ จำแนกตามตำแหน่งซึ่งมีรายละเอียดแสดงในตาราง 2 ดังนี้

ตาราง 2 จำนวนผู้วิจัยจำแนกตามตำแหน่งซึ่งมีรายละเอียดแสดงในตาราง 2 ดังนี้

ตำแหน่ง	จำนวน	ร้อยละ
อัตราจ้าง	13	10.66
พนักงานราชการ	18	14.75
ครูผู้ช่วย	7	5.74
ครู	37	30.33
ครูชำนาญการ	20	16.39
ครูชำนาญการพิเศษ	27	22.13
รวม	122	100.00

จากตาราง 2 พบว่า จำนวนผู้วิจัยจำแนกตามตำแหน่งสูงสุด คือ ตำแหน่งครู คิดเป็นร้อยละ 30.33 รองลงมาคือ ตำแหน่งครูชำนาญการพิเศษ คิดเป็นร้อยละ 22.13 และจำนวนผู้วิจัยน้อยที่สุด คือ ตำแหน่งครูผู้ช่วย คิดเป็นร้อยละ 5.74

ข้อมูลจากตาราง 2 แสดงด้วยแผนภูมิได้ดังนี้

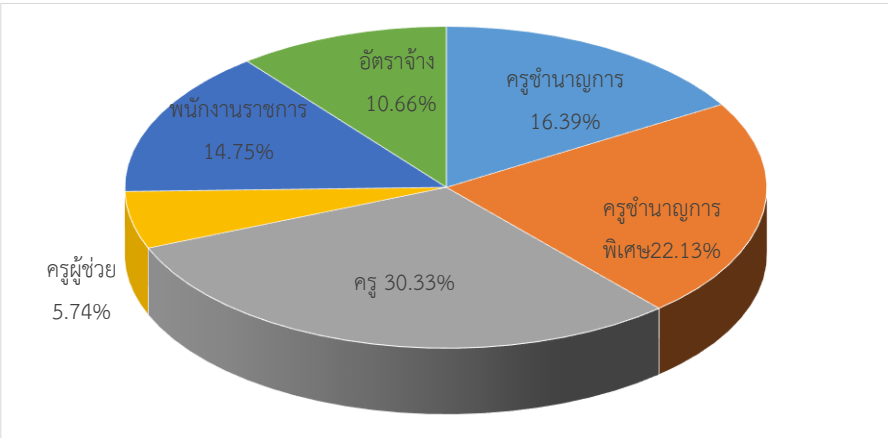

ภาพประกอบ 2 แผนภูมิแสดงจำนวนผู้วิจัยจำแนกตามตำแหน่ง

1.3 จำนวนงานวิจัยจำแนกตามสาระการเรียนรู้

การสังเคราะห์งานวิจัยในชั้นเรียนเชิงปริมาณและคุณภาพสำหรับผู้เรียนที่มีความต้องการจำเป็นพิเศษ สำนักบริหารงานการศึกษาพิเศษ สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ จำแนกตามสาระการเรียนรู้ซึ่งมีรายละเอียดแสดงในตาราง 3 ดังนี้

ตาราง 3 จำนวนงานวิจัยจำแนกตามสาระการเรียนรู้

สาระการเรียนรู้	จำนวน	ร้อยละ
ภาษาไทย	98	80.33
คณิตศาสตร์	19	15.73
ภาษาต่างประเทศ	5	3.94
รวม	122	100.00

จากตาราง 3 พบว่า จำนวนงานวิจัยจำแนกตามสาระการเรียนรู้ ที่พบสูงสุดในกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย กลุ่มสาระการเรียนรู้คณิตศาสตร์ และกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ คิดเป็นร้อยละ 80.33, 15.73 และ 3.94 ตามลำดับ

ข้อมูลจากตาราง 3 แสดงด้วยแผนภูมิได้ดังนี้

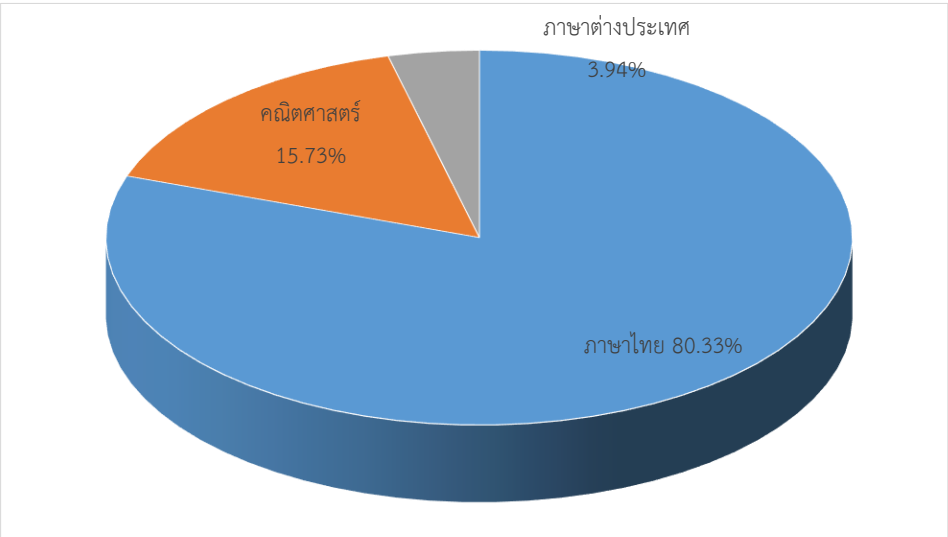

ภาพประกอบ 3 แผนภูมิแสดงจำนวนงานวิจัยจำแนกตามสาระการเรียนรู้

2. ข้อมูลเกี่ยวกับระเบียบวิธีวิจัย

2.1 จำนวนวัตถุประสงค์ในการวิจัย

การสังเคราะห์งานวิจัยในชั้นเรียนเชิงปริมาณและคุณภาพสำหรับผู้เรียนที่มีความต้องการจำเป็นพิเศษ สำนักบริหารงานการศึกษาพิเศษ สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ จำแนกตามจำนวนวัตถุประสงค์ในการวิจัย ซึ่งมีรายละเอียดแสดงในตาราง 4 ดังนี้

ตาราง 4 จำนวนวัตถุประสงค์ในการวิจัย

วัตถุประสงค์การวิจัย	จำนวน	ร้อยละ
เพื่อพัฒนาด้านผลสัมฤทธิ์	108	88.52
เพื่อพัฒนาด้านพฤติกรรม	14	11.48
รวม	122	100.00

จากตาราง 4 พบว่า จำนวนวัตถุประสงค์ในการวิจัยส่วนเพื่อพัฒนาด้านผลสัมฤทธิ์ คิดเป็นร้อยละ 88.52 และเพื่อพัฒนาด้านพฤติกรรม คิดเป็นร้อยละ 11.48

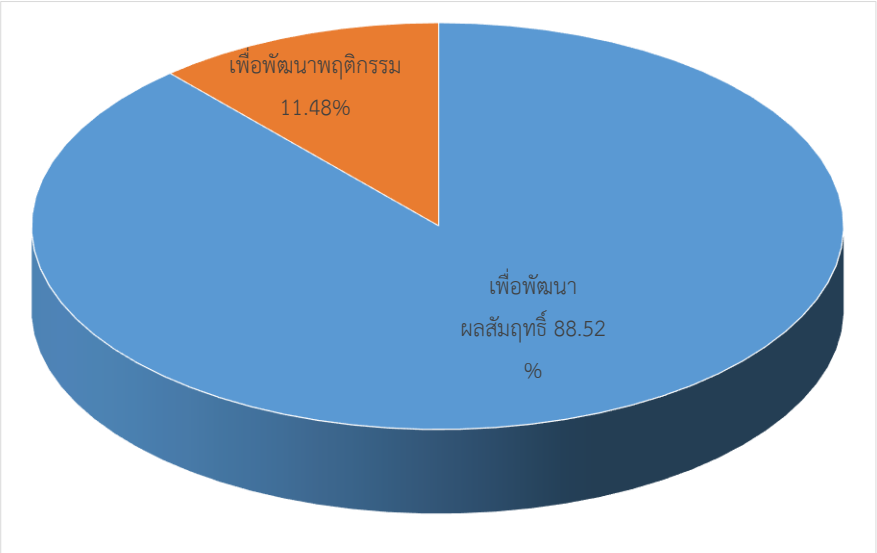

ภาพประกอบ 4 แผนภูมิแสดงจำนวนวัตถุประสงค์ในการวิจัย

2.2 จำนวนงานวิจัยจำแนกตามประเภทของกลุ่มเป้าหมาย (จำแนกประเภทของความบกพร่อง)

การสังเคราะห์งานวิจัยในชั้นเรียนเชิงปริมาณและคุณภาพสำหรับผู้เรียนที่มีความต้องการจำเป็นพิเศษ สำนักบริหารงานการศึกษาพิเศษ สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ จำแนกงานวิจัยตามประเภทของกลุ่มเป้าหมายตามสาระการเรียนรู้ซึ่งมีรายละเอียดแสดงในตาราง 5 ดังนี้

ตาราง 5 จำนวนงานวิจัยจำแนกตามประเภทของกลุ่มเป้าหมาย

ประเภทของกลุ่มเป้าหมาย	จำนวน	ร้อยละ
บกพร่องด้านการอ่าน	59	48.37
บกพร่องด้านการเขียน	23	18.85
บกพร่องด้านการคิดคำนวณ	19	15.57
บกพร่องด้านการอ่านและการเขียน	21	17.21
รวม	122	100.00

จากตาราง 5 พบว่า กลุ่มเป้าหมายที่บกพร่องด้านการอ่านสูงสุด คิดเป็นร้อยละ 48.37 รองลงมา คือ กลุ่มเป้าหมายที่บกพร่องด้านการเขียน คิดเป็นร้อยละ 18.85 กลุ่มเป้าหมายที่บกพร่องด้านการอ่านและเขียน คิดเป็นร้อยละ 17.21 และบกพร่องด้านการคิดคำนวณ คิดเป็นร้อยละ 15.57 ตามลำดับ

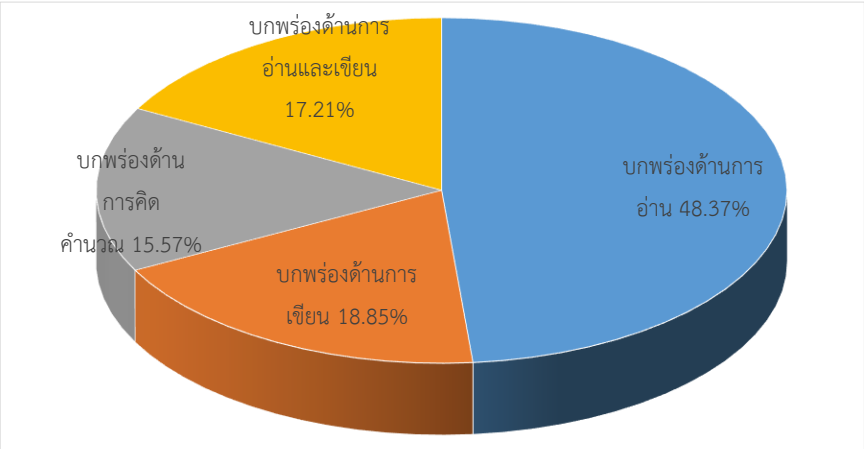

ภาพประกอบ 5 แผนภูมิแสดงจำนวนงานวิจัยจำแนกตามประเภทของกลุ่มเป้าหมาย

2.3 จำนวนงานวิจัยจำแนกตามจำนวนกลุ่มเป้าหมาย

การสังเคราะห์งานวิจัยในชั้นเรียนเชิงปริมาณและคุณภาพสำหรับผู้เรียนที่มีความต้องการจำเป็นพิเศษ สำนักบริหารงานการศึกษาพิเศษ สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ จำแนกงานวิจัยตามจำนวนกลุ่มเป้าหมายตามสาระการเรียนรู้ซึ่งมีรายละเอียดแสดงในตาราง 6 ดังนี้

ตาราง 6 จำนวนงานวิจัยจำแนกตามจำนวนกลุ่มเป้าหมาย

จำนวนกลุ่มเป้าหมาย	จำนวน	ร้อยละ
1 - 5 คน	101	82.79
6 - 10 คน	16	13.11
11 - 15 คน	3	2.46
16 - 20 คน	2	1.64
รวม	122	100.00

จากตาราง 6 พบว่า จำนวนงานวิจัยจำแนกตามจำนวนกลุ่มเป้าหมายสูงสุดคือ 1-5 คน คิดเป็นร้อยละ 82.79 กลุ่มเป้าหมาย 6-10 คน คิดเป็นร้อยละ 13.11 กลุ่มเป้าหมาย 11-15 คน คิดเป็นร้อยละ 2.46 และกลุ่มเป้าหมาย 16-20 คน คิดเป็นร้อยละ 1.64

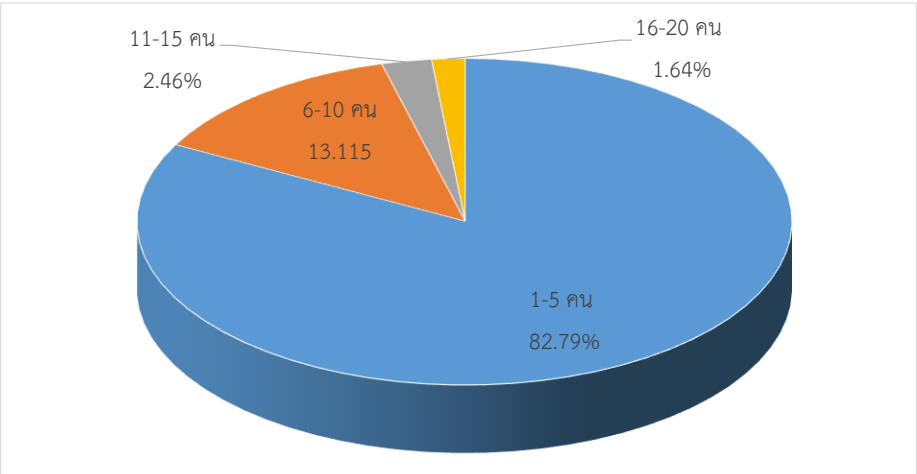

ภาพประกอบ 6 แผนภูมิแสดงจำนวนงานวิจัยจำแนกตามจำนวนกลุ่มเป้าหมาย

2.4 จำนวนงานวิจัยจำแนกตามระดับชั้น

การสังเคราะห์งานวิจัยในชั้นเรียนเชิงปริมาณและคุณภาพสำหรับผู้เรียนที่มีความต้องการจำเป็นพิเศษ สำนักบริหารงานการศึกษาพิเศษ สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ จำแนกงานวิจัยตามระดับชั้นซึ่งมีรายละเอียดแสดงในตาราง 7 ดังนี้การ

ตาราง 7 จำนวนงานวิจัยจำแนกตามระดับชั้น

ระดับชั้น	จำนวน	ร้อยละ
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 – 3	53	43.44
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 – 6	43	35.25
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 – 3	22	18.03
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 – 6	4	3.28
รวม	122	100.00

จากตาราง 7 พบว่าจำนวนงานวิจัยจำแนกตามระดับชั้นสูงสุด ได้แก่ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-3 คิดเป็นร้อยละ 43.44 ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4-6 คิดเป็นร้อยละ 35.25 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1-3 คิดเป็นร้อยละ 18.03 และ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4-6 คิดเป็นร้อยละ 3.28

ข้อมูลจากตาราง 7 แสดงด้วยแผนภูมิได้ดังนี้

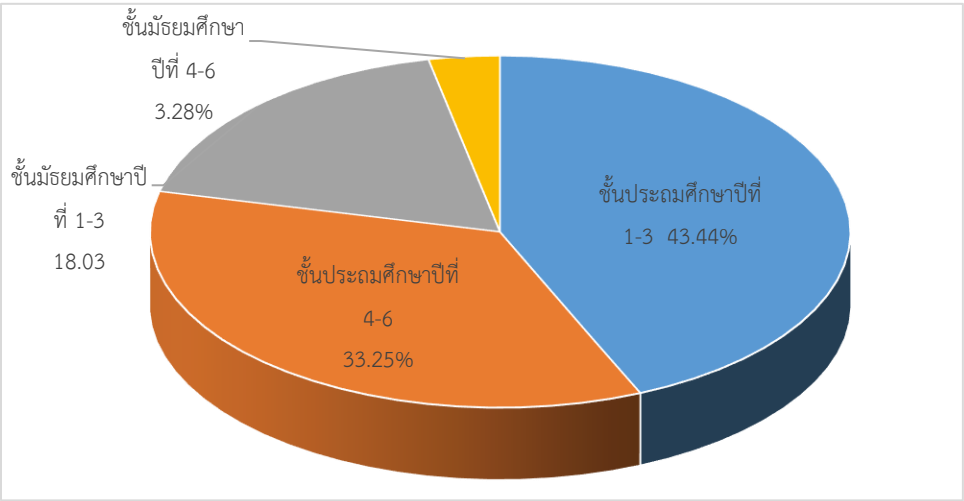

ภาพประกอบ 7 แผนภูมิแสดงจำนวนงานวิจัยจำแนกตามระดับชั้น

2.5 จำนวนงานวิจัยจำแนกตามเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

การสังเคราะห์งานวิจัยในชั้นเรียนเชิงปริมาณและคุณภาพสำหรับผู้เรียนที่มีความต้องการจำเป็นพิเศษ สำนักบริหารงานการศึกษาพิเศษ สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ จำแนกงานวิจัยตามเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยซึ่งมีรายละเอียดแสดงในตาราง 8 ดังนี้

ตาราง 8 จำนวนงานวิจัยจำแนกตามนวัตกรรมที่ใช้

นวัตกรรมที่ใช้	จำนวน	ร้อยละ
กลอน	2	1.63
บทเรียนสำเร็จรูป	3	2.46
บัตรคำ/บัตรภาพ	11	9.02
เทคนิคการสอน	13	10.66
นิทาน เกม เพลง	15	12.30
ชุดการสอน	16	13.11
แบบฝึกทักษะ	62	50.82
รวม	**122**	100.00

จากตาราง 8 พบว่า จำนวนงานวิจัยจำแนกตามนวัตกรรมที่ใช้ในการวิจัยสูงสุด ได้แก่ แบบฝึกทักษะ คิดเป็นร้อยละ 50.82 รองลงมา คือ ชุดการสอน คิดเป็นร้อยละ 13.11 และน้อยที่สุด คือ กลอน คิดเป็นร้อยละ 2.46

ข้อมูลจากตาราง 8 แสดงด้วยแผนภูมิได้ดังนี้

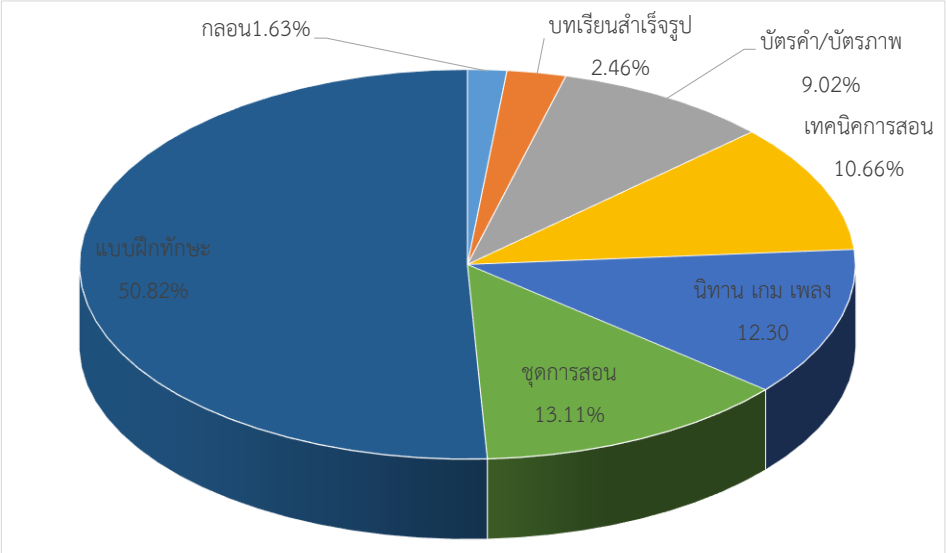

ภาพประกอบ 8 แสดงจำนวนงานวิจัยจำแนกตามเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ตาราง 9 เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล	จำนวน	ร้อยละ
แบบสอบถาม	14	11.48
แบบทดสอบ	108	88.52
รวม	122	100.00

จากตาราง 9 พบว่า เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ได้แก่ แบบทดสอบ คิดเป็นร้อยละ 88.52 และ แบบสอบถาม คิดเป็นร้อยละ 11.48

จากตาราง 9 แสดงด้วยแผนภูมิได้ ดังนี้

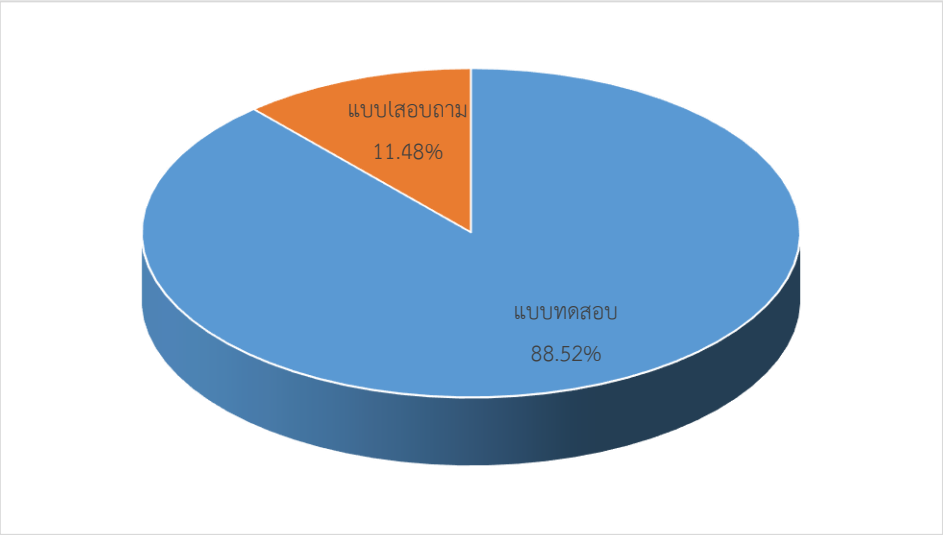

ภาพประกอบ 9 แผนภูมิแสดงเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

2.6 จำนวนงานวิจัยที่ผ่านการตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ

การสังเคราะห์งานวิจัยในชั้นเรียนเชิงปริมาณและคุณภาพสำหรับผู้เรียนที่มีความต้องการจำเป็นพิเศษ สำนักบริหารงานการศึกษาพิเศษ สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ จำแนกงานวิจัยตามการตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ ซึ่งมีรายละเอียดแสดงในตาราง 10 ดังนี้

ตาราง 10 จำนวนงานวิจัยที่ผ่านการตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ

การตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ	จำนวน	ร้อยละ
ผ่านการตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ	122	100.00
รวม	122	100.00

จากตาราง 10 พบว่า งานวิจัยผ่านการตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ คิดเป็นร้อยละ 100

2.7 จำนวนงานวิจัยจำแนกตามรูปแบบการวิจัย

การสังเคราะห์งานวิจัยในชั้นเรียนเชิงปริมาณและคุณภาพสำหรับผู้เรียนที่มีความต้องการจำเป็นพิเศษ สำนักบริหารงานการศึกษาพิเศษ สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ จำแนกงานวิจัยตามรูปแบบการวิจัยซึ่งมีรายละเอียดแสดงในตาราง 11 ดังนี้

ตาราง 11 จำนวนงานวิจัยจำแนกตามรูปแบบการวิจัย

รูปแบบการวิจัย	จำนวน	ร้อยละ
ศึกษากลุ่มเดียววัดก่อนและหลังการทดลอง	104	85.25
ศึกษากลุ่มเดียววัดเฉพาะหลังการทดลอง	8	6.56
กรณีศึกษา	10	8.19
รวม	**122**	100.00

จากตาราง 11 พบว่า จำนวนงานวิจัยจำแนกตามรูปแบบการวิจัย ส่วนมากเป็นการศึกษากลุ่มเดียววัดก่อนและหลังการทดลอง คิดเป็นร้อยละ 85.25 ศึกษากลุ่มเดียววัดเฉพาะหลังการทดลอง คิดเป็นร้อยละ 6.56 และกรณีศึกษา คิดเป็นร้อยละ 8.19

ข้อมูลจากตาราง 11 แสดงด้วยแผนภูมิได้ดังนี้

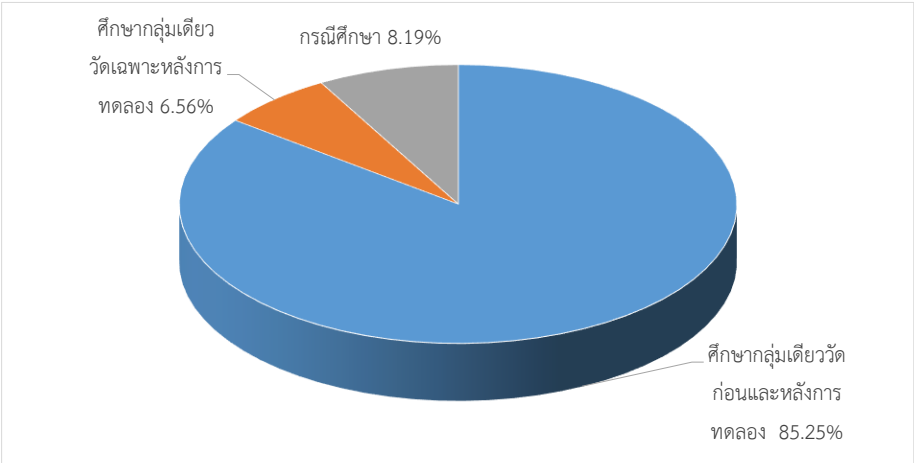

ภาพประกอบ 11 แผนภูมิแสดงจำนวนงานวิจัยจำแนกตามรูปแบบการวิจัย

2.8 จำนวนงานวิจัยจำแนกตามสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

การสังเคราะห์งานวิจัยในชั้นเรียนเชิงปริมาณและคุณภาพสำหรับผู้เรียนที่มีความต้องการจำเป็นพิเศษ สำนักบริหารงานการศึกษาพิเศษ สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ จำแนกงานวิจัยตามสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลซึ่งมีรายละเอียดแสดงในตาราง 12 ดังนี้

ตาราง 12 จำนวนงานวิจัยจำแนกตามสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	จำนวน	ร้อยละ
ใช้สถิติพื้นฐาน	112	91.80
ไม่ใช้สถิติ	10	8.20
รวม	122	100.00

จากตาราง 12 พบว่า จำนวนงานวิจัยจำแนกตามสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ส่วนมากใช้สถิติพื้นฐาน คิดเป็นร้อยละ 91.80 ไม่ใช้สถิติ คิดเป็นร้อยละ 8.20

ข้อมูลจากตาราง 12 แสดงด้วยแผนภูมิได้ดังนี้

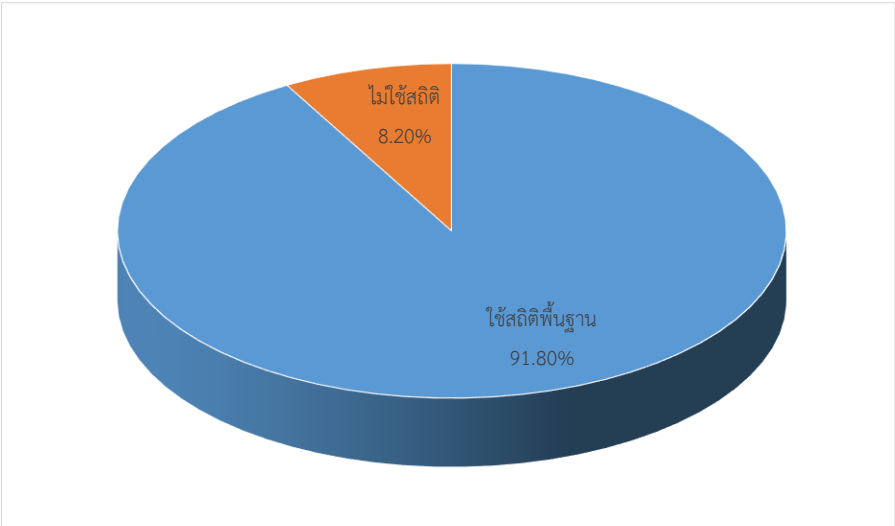

ภาพประกอบ 12 แผนภูมิแสดงจำนวนงานวิจัยจำแนกตามสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ประเด็นที่ได้จากการสังเคราะห์งานวิจัย

ประเด็นที่ได้จากการสังเคราะห์งานวิจัยครั้งนี้ ได้มีการสังเคราะห์ตามประเภทการบกพร่องของการเรียนรู้ของผู้เรียน ดังนี้

1. สื่อนวัตกรรมที่นำมาใช้ในการวิจัย

1.1 ด้านการคิดคำนวณ

งานวิจัยครั้งนี้ โดยภาพรวมสื่อที่ใช้ในการพัฒนาผู้เรียน ประกอบด้วย ชุดฝึกทักษะ ชุดกิจกรรม แบบฝึก เทคนิควิธีการสอน เพื่อพัฒนาการเรียนรู้ของเด็กที่มีความบกพร่อง เช่น เรื่องการบวก มีการใช้สื่อนิ้วมือ การใช้เบี้ยสอนบวก การเล่นเกม หรือเทคนิคตารางค่าประจำหลัก เป็นต้น

เรื่องการคูณ มีการใช้แบบทดสอบสูตรคูณ เครื่องคำนวณ เทคนิคการท่องสูตรคูณ การสอนโดยใช้เกมคณิตศาสตร์ การคูณแบบตาข่าย เป็นต้น

1.2 ด้านการอ่าน

งานวิจัยครั้งนี้ โดยภาพรวมสื่อที่ใช้ในการพัฒนาผู้เรียน ประกอบด้วย แบบฝึกทักษะ ชุดการสอนCAI สื่อคาราโอเกะ บทเรียนการ์ตูน นิทาน เพลง เกม บัตรคำ และบัตรภาพ

1.3 ด้านการเขียน

งานวิจัยครั้งนี้ โดยภาพรวมสื่อที่ใช้ในการพัฒนาผู้เรียน ประกอบด้วย ชุดการสอน แบบฝึกการเขียน บัตรคำ (ภาพ/ความหมาย) เทคนิควิธีการสอนกิจกรรม กิจกรรมเพื่อนช่วยเพื่อน กิจกรรมพัฒนากล้ามเนื้อ และกิจกรรมด้านศิลปะ

สรุปผลการพัฒนาตามสื่อนวัตกรรมที่กล่าวมาข้างต้น ส่งผลให้ผู้เรียนมีความสามารถด้านการคิดคำนวณ การอ่าน และการเขียน ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้และพัฒนาการด้านอื่น ๆ ของผู้เรียนสูงขึ้น

2. ภูมิหลังของผู้เรียน

กลุ่มของผู้เรียนที่ทำการศึกษาวิจัยเป็นกลุ่มที่มีความบกพร่องทางด้านการอ่าน การเขียน ด้านการคิดคำนวณ โดยภูมิหลังของผู้เรียนมาจากแบบคัดกรอง โดยโรงเรียนจะมีการคัดกรองผู้เรียนจากแบบคัดกรองของสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน และมาจากการรับรองจากแพทย์ว่าเป็นเด็กที่มีความบกพร่องทางด้านการเรียนรู้ และมีกลุ่มผู้เรียนมีมาจากชนเผ่าซึ่งเด็กกลุ่มนี้จะมีปัญหาในเรื่องการอ่าน การเขียน ภาษาไทย

3. พฤติกรรมที่ส่งเสริมการเรียนรู้ของผู้เรียน

3.1 การจัดทำแผน IEP

3.2 การสอนนักเรียนกลุ่มที่มีความบกพร่องควรสอนจากสิ่งที่ง่ายที่สุดก่อน การเริ่มต้นที่ดี ควรเริ่มสอนในสิ่งที่ต่ำกว่าความสามารถของเด็กเล็กน้อย เพื่อให้เด็กมีกำลังใจ มั่นใจ และพร้อม

จะเรียนในระดับยากต่อไปได้ให้เด็กมีความสุขในการเรียน เด็กที่มีความสุขในการเรียนจะมองคนในแง่ดี และสามารถสร้างความสัมพันธ์ที่ดีกับเพื่อนและครูได้

3.3 การเสริมแรงอย่างสม่ำเสมอ

3.4 ให้เด็กเรียนจากเพื่อน (เพื่อนช่วยเพื่อน)

3.5 จัดห้องเรียนให้เอื้อต่อการเรียน

3.6 สอนโดยการเน้นย้ำซ้ำ เช่น ให้เด็กทำกิจกรรมนั้นซ้ำบ่อย ๆ ด้วยวิธีการรับรู้ที่หลากหลาย จากการดู การฟังการสัมผัส ใช้คำสั่งที่สั้นและเข้าใจ พยายามให้ความ

3.7 ครูผู้สอนควรให้ความช่วยเหลือให้เวลามากขึ้นกว่าเด็กทั่วไป มอบงานให้เหมาะสม

3.8 การใช้อุปกรณ์ช่วย เช่น เครื่องคิดเลข สื่อต่าง ๆ มาช่วยอำนวยความสะดวกและการฝึกให้เด็กเรียนรู้จากการปฏิบัติ

ตอนที่ 2 ผลการวิเคราะห์เนื้อหาของงานวิจัย

ผลการวิเคราะห์เนื้อหาของงานวิจัยปรากฏผลดังตาราง 13

ตาราง 13 รายละเอียดงานวิจัยในชั้นเรียนพัฒนาการเรียนรู้ผู้เรียนที่มีความต้องการจำเป็นพิเศษ จำแนกตามความบกพร่องทากการเรียนรู้

จากการรวบรวมงานวิจัยในชั้นเรียนเกี่ยวกับการใช้นวัตกรรมเพื่อพัฒนาการเรียนรู้ผู้เรียนที่มีความต้องการจำเป็นพิเศษ จำนวน 122 เรื่อง เมื่อจำแนกความบกพร่องทางการเรียนรู้ ดังตาราง 13

ประเภทความบกพร่องทางการเรียนรู้	ชื่อครูนักวิจัย	ชื่อเรื่องงานวิจัยในชั้นเรียน	วิธีการใช้	ผลการพัฒนาการเรียนรู้
ด้านการอ่าน				
1	ฐิติมา วิสุทธิกุล	การพัฒนาความสามารถอ่านคำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้โดยใช้ชุดคำศัพท์คล้องจองภาษาอังกฤษ	การใช้ชุดคำคล้องจอง ทำให้มีภาพ สีสันดึงดูดใจ และใช้คำศัพท์ที่ไม่ยากในการใช้กับผู้เรียนกลุ่มนี้	ความสามารถอ่านคำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนหลังเรียนอยู่ในระดับดี และผลการเรียนรู้หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน
2	คนางค์ สันแก้ว	การพัฒนาความสามารถด้านการอ่านมาตราตัวสะกด แม่ กก กด กบ กม กง จากหนังสือนิทานตัวสะกดของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ด้านการอ่านชั้นประถมศึกษาปีที่ 4	การใช้หนังสือนิทาน โดยจัดกิจกรรมให้ผู้เรียนเกิดความสนใจ มีความสนุกสนาน และกระทำซ้ำๆ ฝึกอย่างสม่ำเสมอ	ความสามารถด้านการอ่านมาตราตัวสะกด แม่ กก กด กบ กม กง จากหนังสือนิทานตัวสะกดของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ หลังเรียน (92 %) สูงกว่าก่อนเรียน (32.8%)

ประเภทความบกพร่องทางการเรียนรู้	ชื่อครูนักวิจัย	ชื่อเรื่องงานวิจัยในชั้นเรียน	วิธีการใช้	ผลการพัฒนาการเรียนรู้
3	ณัฐชนันท์พร ศรีมะโรงนาม	การศึกษาความสามารถอ่านคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้จากการใช้บัตรคำประกอบภาพร่วมกับเทคนิคการสอนแบบ BBL	การจัดกิจกรรมให้ผู้เรียนได้สัมผัสรับรู้ เข้าใจความหมาย ใช้ความหมายที่ได้มา และทฤษฎีทางจิตวิทยาในด้านกฎของความพร้อม กฎแห่งการฝึกฝนและกฎแห่งผล และมีการเสริมแรงทันทีเมื่อผู้เรียนทำสำเร็จ	นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้จากการใช้บัตรคำประกอบภาพร่วมกับเทคนิคการสอนแบบ BBL ค่าคะแนนเฉลี่ยผลต่างก่อนและหลังการทดลองเท่ากับ 58.67 และการใช้บัตรภาพทำให้นักเรียนเรียนรู้การอ่านคำได้ดีขึ้น
4	รัชนีกร เรืองรุก	รายงานการพัฒนาการใช้ชุดการสอน เรื่อง สระ เพื่อพัฒนาทักษะการอ่าน สำหรับนักเรียนที่มีปัญหาทางการเรียนรู้	จัดทำกิจกรรมให้มีความเข้าใจง่าย เตรียมอุปกรณ์ก่อนดำเนินการสอน ระหว่างดำเนินการสอนปรับแก้พฤติกรรมนักเรียนที่ยังทำไม่ถูกต้อง การเชื่อมประสบการณ์เดิมเข้ากับความรู้ ประสบการณ์ใหม่ได้จากการสังเกต	พัฒนาการใช้ชุดการสอน เรื่อง สระ เพื่อพัฒนาทักษะการอ่าน สำหรับนักเรียนที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ ทำให้ผลสัมฤทธิ์หลังเรียนเพิ่มขึ้นร้อยละ 53 และมีพฤติกรรมการอ่านอยู่ในเกณฑ์ดีมาก

ประเภทความบกพร่องทางการเรียนรู้	ชื่อครูนักวิจัย	ชื่อเรื่องงานวิจัยในชั้นเรียน	วิธีการใช้	ผลการพัฒนาการเรียนรู้
5	ธนสรรพ์ กลางบุรัมย์	การพัฒนาความสามารถในการอ่านคำของนักเรียนที่มีปัญหาในด้านการอ่าน โดยใช้เทคนิคการสอนอ่านด้วยบทร้อยกรองประกอบภาพ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนราชประชานุเคราะห์ 28 จังหวัดยโสธร	การใช้โดยอาศัยการท่องจำ การท่องคำซ้ำๆ และคำที่แทรกอยู่ในบทร้อยกรองที่มีจำนวนมากประกอบกับการใช้รูปภาพประกอบที่ทำให้จดจำคำหล่าเหลภาพเหล่านั้นได้รวดเร็วขึ้น	ความสามารถในการอ่านคำของนักเรียนที่มีปัญหาในด้านการอ่าน โดยใช้เทคนิคการสอนอ่านด้วยบทร้อยกรองประกอบภาพ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
6	นงเยาว์ โจลัตสาห์กุล	การศึกษาผลการสอนอ่านภาษาไทยจากเรื่องสั้น ต่อความสามารถในการอ่านของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2	การใช้ชุดกิจกรรมที่มีความสวยงาม มีสีสันดึงดูด เพื่อให้เข้าใจสิ่งที่เป็นนามธรรมสู่รูปธรรม	ผลการสอนอ่านภาษาไทยจากเรื่องสั้นต่อความสามารถในการอ่านของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ทำให้นักเรียนมีคะแนนเพิ่มขึ้นจากก่อนการสอนร้อยละ 89.99

ประเภทความบกพร่องทางการเรียนรู้	ชื่อครูนักวิจัย	ชื่อเรื่องงานวิจัยในชั้นเรียน	วิธีการใช้	ผลการพัฒนาการเรียนรู้
7	ภคินี ดวงแก้ว	การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านคำโดยใช้ชุดการสอนนักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา	การใช้ชุดการสอนที่มีสื่อหลากหลายเพื่อให้นักเรียนไม่เบื่อหน่าย และใช้คำที่ใช้ในชีวิตประจำวัน เป็นคำคุ้นเคย เรียงจากง่ายไปหายาก	อ่านคำโดยใช้ชุดการสอนนักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ทำให้ผู้เรียนมีคะแนนเพิ่มสูงขึ้น คิดเป็น ร้อยละ 70
8	จิตรดา คำศรี	การศึกษาความสามารถในการอ่านคำแม่ ก กา ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่บกพร่องทางการเรียนรู้โดยประยุกต์ใช้แบบฝึกเสริมทักษะการอ่านร่วมกับสื่อประสม	การใช้โดยฝึกให้เด็กทำซ้ำๆ บ่อยๆ จนเกิดความคงทนในการเรียนรู้	ความสามารถในการอ่านคำแม่ ก กา ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่บกพร่องทางการเรียนรู้โดยประยุกต์ใช้แบบฝึกเสริมทักษะการอ่านร่วมกับสื่อประสม หลังเรียนมีคะแนนเฉลี่ยร้อยละ 86.66 อยู่ในระดับดีมาก
9	ธัญพิชชา ฟองลอย	รายงานพัฒนาแบบฝึกทักษะการอ่านสะกดคำ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนศึกษาสงเคราะห์แม่ฮ่องสอนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ด้าน	การใช้รูปแบบที่น่าสนใจ มีคำสั่งชัดเจน การฝึกซ้ำๆ บ่อยๆ สร้างบรรยากาศ ช่วยเหลือ เป็นมิตรมีการยก ย่องชมเชยเมื่อผู้เรียนประสบผลสำเร็จตามที่	แบบฝึกทักษะการอ่านสะกดคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษา ปีที่ 5 โรงเรียนศึกษาสงเคราะห์แม่ฮ่องสอนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ด้านการใช้เทคนิคการสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อน (Peer Assist)

ประเภทความบกพร่องทางการเรียนรู้	ชื่อครูนักวิจัย	ชื่อเรื่องงานวิจัยในชั้นเรียน	วิธีการใช้	ผลการพัฒนาการเรียนรู้
		การใช้เทคนิคการสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อน(Peer Assist)	คาดหวัง และมีการจัดกิจกรรมให้ผู้เรียนมีส่วนร่วม เช่น การเล่านิทานร่วมด้วย	มีประสิทธิภาพ 87.61/95.82 และมีความแตกต่างคะแนนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05 และนักเรียนมีความพึงพอใจอยู่ในระดับมากที่สุด
10	จุฑาลักษณ์ พุฒดี	การพัฒนาทักษะการอ่านที่มีสระประสมของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนราชประชานุเคราะห์ 24 จังหวัดพะเยา โดยใช้เพลง	การใช้เพลงในกิจกรรมการเรียนรู้ โดยดูความก้าวหน้าของนักรเยน และประเมินภาคปฏิบัติ ทำบรรยากาศไม่ให้เคร่งเครียดเป็นกันเอง	ทักษะการอ่านที่มีสระประสมของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนราชประชานุเคราะห์ 24 จังหวัดพะเยา โดยใช้เพลง อยู่ในระดับดีและมีความสามารถโดยใช้เพลงสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
11	นิตยา บุตรยศ	การพัฒนาทักษะการอ่านโดยใช้ชุดฝึกมาตราตัวสะกดสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4/2 โรงเรียนราชประชานุเคราะห์ 50 จังหวัดขอนแก่น	ก่อนสอนมีการทำแบบฝึกหัด และใช้เทคนิคเพื่อนสอนเพื่อน การเล่นเกมสะกดคำ เกมคำ บิงโก และใช้กิจกรรมที่หลากหลายในการสอน	ทักษะการอ่านโดยใช้ชุดฝึกมาตราตัวสะกดสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้หลังเรียนมีพัฒนาการสูงขึ้นร้อยละ 81.24

ประเภทความบกพร่องทางการเรียนรู้	ชื่อครูนักวิจัย	ชื่อเรื่องงานวิจัยในชั้นเรียน	วิธีการใช้	ผลการพัฒนาการเรียนรู้
12	ประภัสสร แก้วโยธา	การศึกษาการพัฒนาการอ่านสระลดรูปในรายวิชาภาษาไทย ของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนราชประชานุเคราะห์ 26 จังหวัดลำพูน	การใช้ในขั้นนำครูจะใช้สื่อ และเสริมแรงเมื่อนักเรียนทำได้ และขั้นสอนจะแก้ไขทันทีสำหรับผู้เรียนที่ทำไม่ได้ ขั้นสรุปจะมีการพูดคำซ้ำๆ อย่างชัดเจน และประเมินผล	พัฒนาการอ่านสระลดรูปในรายวิชาภาษาไทยของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ หลังเรียนมีทักษะการอ่านเพิ่มขึ้นร้อยละ 92.5
13	วิลาวัลย์ สุวรรณเทพ	การพัฒนาทักษะการอ่านคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ โดยใช้แบบฝึกทักอ่านสะกดคำ	การใช้แบบฝึกอ่านสะกดคำและใช้เทคนิคการเรียนรู้ต่างๆ ที่ทำให้นักเรียนเข้าใจ และใช้แบบทดสอบเดิมในการทดสอบอีกครั้งเพื่อดูความก้าวหน้า	ทักษะการอ่านคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ โดยใช้แบบฝึกทักอ่านสะกดคำ จำนวน 34 คำ ทำให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านดีขึ้นคิดเป็นร้อยละ 69.00
14	วิชา ภิมุข	การพัฒนาความสามารถการอ่านคำศัพท์เครื่องดนตรีไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่มีความบกพร่องทางกาเรียนรู้ โดย	การใช้โดยครูเสนอศัพท์ และภาพจากนั้นนักเรียนอ่านคำศัพท์ และพูดและสะกดตาม และใช้การชมเชยสำหรับนักเรียนที่ทำสำเร็จ	ความสามารถการอ่านคำศัพท์เครื่องดนตรีไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่มีความบกพร่องทางกาเรียนรู้ โดยใช้วิธีสอนอ่านเป็นคำร่วมกับเทคนิค Picture Me

ประเภทความบกพร่องทางการเรียนรู้	ชื่อครูนักวิจัย	ชื่อเรื่องงานวิจัยในชั้นเรียน	วิธีการใช้	ผลการพัฒนาการเรียนรู้
		ใช้วิธีสอนอ่านเป็นคำร่วมกับเทคนิค Picture Me Reading		Reading อยู่ในระดับดี และมีความสามารถในการอ่านสูงขึ้น
15	วันดี ฐานันดรวิไล	การพัฒนาทักษะการอ่านสะกดคำที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โดยใช้แบบฝึกการอ่านคำตัวสะกดไม่ตรงมาตรา	การใช้ครูจะสอนโดยรูปภาพและใช้คำสั่งสั้นๆ เพื่อให้นักเรียนเข้าใจง่าย และนำหลักทางจิตวิทยามาใช้ประกอบการเรียนรู้	ทักษะการอ่านสะกดคำที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โดยใช้แบบฝึกการอ่านคำตัวสะกดไม่ตรงมาตรา ผู้เรียน มีค่าเฉลี่ยคะแนนสูงขึ้นร้อยละ 85 และแบบฝึกมีประสิทธิภาพ 87.18/85.00
16	สุพิชฌาย์ บุญพรประสิทธิ์	การศึกษาการพัฒนาการอ่านมาตราตัวสะกดในรายวิชาภาษาไทยของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนราชประชานุเคราะห์ 26 จังหวัดลำพูน	การใช้โดยให้นักเรียนทายคำปริศนา และเสริมแรงด้วยการชมเชยและแสดงความดีใจที่นักเรียนทำสำเร็จ และให้นักเรียนออกเสียงใต้ภาพ และคัดคำและวาดภาพ และพูดคำนั้นซ้ำๆ อย่างชัดเจนและถูกต้อง	การพัฒนาการอ่านมาตราตัวสะกดในรายวิชาภาษาไทยของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีพัฒนาการสูงขึ้น คิดเป็นร้อยละ 81.24

ประเภทความบกพร่องทางการเรียนรู้	ชื่อครูนักวิจัย	ชื่อเรื่องงานวิจัยในชั้นเรียน	วิธีการใช้	ผลการพัฒนาการเรียนรู้
17	ณัชธิชา เฉลิมเลิ้ม	การศึกษาความสามารถในด้านการอ่านของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางด้านการอ่านคำ	ฝึกการอ่าน และมีการเสริมแรงให้การชมเชย สำหรับนักเรียนที่อ่านถูกต้อง	ความสามารถในด้านการอ่านของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางด้านการอ่านคำ ส่งผลให้ผู้เรียนอ่านได้อย่างถูกต้องและคล่องแคล่วขึ้น
18	ภัทรพงศ์ ภูษา	การพัฒนาความสามารถด้านการอ่านคำภาษาไทยของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนราชประชานุเคราะห์ 37 จังหวัดกระบี่ โดยใช้แบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงภาษาไทย	การใช้แบบฝึกโดยให้ฝึกอ่านออกเสียงอย่างต่อเนื่อง และการอธิบายเพิ่มเติมและให้เวลาในการฝึกซ้ำๆ บ่อยๆ ทำให้นักเรียนเกิดความคุ้นเคยกับรูปแบบการสะกดคำ	ความสามารถด้านการอ่านคำภาษาไทยของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน
19	นิตยา สาริพันธ์	การพัฒนาความสามารถการอ่านของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ด้านการอ่าน โดยใช้แบบฝึกการอ่านคำตามมาตราตัวสะกดที่ไม่ประชานุเคราะห์ 28 จังหวัดยโสธร	การอธิบายให้นักเรียนเข้าใจในคำสั่งก่อนลงมือปฏิบัติกิจกรรมแต่ละครั้ง และเสริมแรงทุกครั้งที่นักเรียนทำสำเร็จ	ความสามารถการอ่านของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ด้านการอ่าน โดยใช้แบบฝึกการอ่านคำตามมาตราตัวสะกดที่ไม่ตรงตามมาตรา นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์สูงกว่าก่อนเรียนและมีการอ่านอยู่ในระดับดี

ประเภทความบกพร่องทางการเรียนรู้	ชื่อครูนักวิจัย	ชื่อเรื่องงานวิจัยในชั้นเรียน	วิธีการใช้	ผลการพัฒนาการเรียนรู้
20	วิจิตรา สุตตานนท์	รายงานการพัฒนาทักษะด้านการอ่าน มาตราตัวสะกดแม่ ก กา ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่มีภาวะบกพร่องทางการเรียนรู้โดยใช้โทรทัศน์จำลอง	การใช้ครูประกอบด้วย 5 ขั้นตอน ได้แก่ ครูแสดงตัวอย่างขณะอธิบาย นักเรียนแสดงท่าทางตามครู และพูดด้วยเสียงอันดัง นักเรียนพูดอธิบายด้วยเสียงกระซิบและนักเรียนแสดงเมื่อดำเนินการฝึกอย่างต่อเนื่อง	พัฒนาทักษะด้านการอ่าน มาตราตัวสะกดแม่ ก กา ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่มีภาวะบกพร่องทางการเรียนรู้โดยใช้โทรทัศน์จำลองหลังการเรียนดีกว่าก่อนเรียนโดยเพิ่มขึ้น ร้อยละ 80
21	กฤษณา เกษแก้ว	การพัฒนาความสามารถในการอ่านคำศัพท์ที่มีตัวสะกดของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้โดยใช้สีเป็นตัวกำหนดหน่วยเสียงในมาตราตัวสะกด	การใช้ก่อนเริ่มทำกิจกรรมการเรียนรู้เตรียมความพร้อม จัดสภาพแวดล้อม และสีที่ใช้ในการเรียนเป็นสีที่เด็กชอบ และขนาดของตัวพยัญชนะ ควรมีขนาดเท่ากันและแบบอักษรเดียวกันทุกคำ	ความสามารถในการอ่านคำศัพท์ที่มีตัวสะกดของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้โดยใช้สีเป็นตัวกำหนดหน่วยเสียงในมาตราตัวสะกดก่อนเรียนต่างจากหลังเรียนอย่างมีนัยสำคัญ โดยมีผลสัมฤทธิ์เพิ่มสูงขึ้นร้อยละ 93.75

ประเภทความบกพร่องทางการเรียนรู้	ชื่อครูนักวิจัย	ชื่อเรื่องงานวิจัยในชั้นเรียน	วิธีการใช้	ผลการพัฒนาการเรียนรู้
22	ดุจเดือน ตั้งสมบูรณ์	การใช้บัตรคำ และบัตรภาพพัฒนาทักษะการอ่านคำประสมด้วยสระเสียงยาวในแม่ ก กา ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนศึกษาสงเคราะห์เชียงดาว	การใช้ได้พัฒนากิจกรรมกลุ่มย่อย นักเรียนให้มีความสนใจได้ดูภาพ ได้ฝึกอ่านภาพ ครูสอดแทรกกิจกรรมเรียนปนเล่น เริ่มสอนจากกิจกรรมง่ายไปยังกิจกรรมที่ซับซ้อน	การใช้บัตรคำ และบัตรภาพพัฒนาทักษะการอ่านคำประสมด้วยสระเสียงยาวในแม่ ก กา ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 นักเรียนมีพัฒนาการดีขึ้น จากการทำแบบฝึกหัดก่อนและหลังดีขึ้นแต่ยังมีบางส่วนยังไม่ผ่านเกณฑ์
23	กรกมล นาคบังเกิด	การศึกษาผลการใช้กิจกรรมนิทาน 5 บรรทัด พัฒนาความสามารถในการอ่านจับใจความสำคัญของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา โรงเรียนราชประชานุเคราะห์ 35 จังหวัดพังงา	การใช้กิจกรรมนิทาน 5 บรรทัด ครูเตรียมกิจกรรมการอ่านจับใจความ ความเข้าใจ และการรู้ความหมายคำศัพท์ โดยมีการเร้าความสนใจและจัดกิจกรรมให้มีความสนุกสนานและฝึกซ้ำๆ	ผลการใช้กิจกรรมนิทาน 5 บรรทัด พัฒนาความสามารถในการอ่านจับใจความสำคัญของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา มีความสามารถในการอ่านอยู่ในระดับดี และมีความสามารถหลังสูงกว่าก่อนใช้นวัตกรรม

ประเภทความบกพร่องทางการเรียนรู้	ชื่อครูนักวิจัย	ชื่อเรื่องงานวิจัยในชั้นเรียน	วิธีการใช้	ผลการพัฒนาการเรียนรู้
24	ทิพรัตน์ สุตระ	การพัฒนาการใช้ชุดการสอน เรื่อง สระ เพื่อพัฒนาทักษะการอ่านแบบแจกลูกคำสำหรับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้	การใช้โดยจัดกิจกรรม แจกลูกคำโดยยึดสระต้น ยึดสระหลัก ยึดสระและตัวสะกด และยึดพยัญชนะต้นและสระหลักโดยเปลี่ยนตัวสะกด และประเมินความพึงพอใจ	การใช้ชุดการสอน เรื่อง สระ เพื่อพัฒนาทักษะการอ่านแบบแจกลูกคำสำหรับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ ผลการอ่านอยู่ในระดับน่าพอใจ และผลการประเมินความพึงพอใจอยู่ในระดับมากที่สุด
25	มาลินี สุขสวัสดิ์	การพัฒนาความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษ โดยใช้แบบฝึกอ่าน Traveling Ranong ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้โรงเรียนราชประชานุเคราะห์ 38 จังหวัดระนอง	การใช้ให้นักเรียนอ่านสั้น ๆ โดยมีเนื้อหาเกี่ยวข้องกับชีวิตจริงของนักเรียนโดยฝึกอ่านทีละบท มีภาพที่นักเรียนคุ้นเคยรวมทั้งสีสันดึงดูด โดยฝึกทีละแบบฝึก และพัฒนาการอ่านจับใจความด้วย	ความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษ โดยใช้แบบฝึกอ่าน Traveling Ranong ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ หลังการสอนสูงกว่าก่อนสอนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
26	สุภาพร จุระ	การศึกษาความสามารถในการอ่านโดยใช้วิธีการสอนอ่านเป็นคำด้วยเทคนิคการใช้รูปภาพ เพื่อ	การฝึกให้นักเรียนได้เรียนรู้คำศัพท์มากขึ้นกว่าปกติ และจัดกิจกรรมที่ส่งเสริมความ	ความสามารถในการอ่าน โดยใช้วิธีการสอนอ่านเป็นคำด้วยเทคนิคการใช้รูปภาพ เพื่อเพิ่มความสามารถในการอ่านคำพื้นฐาน ของ

ประเภทความบกพร่องทางการเรียนรู้	ชื่อครูนักวิจัย	ชื่อเรื่องงานวิจัยในชั้นเรียน	วิธีการใช้	ผลการพัฒนาการเรียนรู้
		เพิ่มความสามารถในการอ่านคำพื้นฐาน ของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1	มั่นใจในการอ่านเพื่อให้เพื่อนๆ ในห้องยอมรับและคอยช่วยเหลือกัน	นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน ร้อยละ 74 และมีความสามารถในการอ่านอยู่ในระดับดี
27	กาญจนาวรรณ คิดดี	รายงานผลการพัฒนาทักษะการอ่านคำ โดยใช้บทกลอนประกอบภาพ สำหรับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนราชประชานุเคราะห์ 56 จังหวัดน่าน	การใช้ชุดฝึกทักษะ โดยจัดกิจกรรมการสอนซ้ำๆ ทบทวนบ่อยๆ สอนจากง่ายไปหายาก ไม่เคร่งเครียดต่อการสอน	ผลการพัฒนาทักษะการอ่านคำ โดยใช้บทกลอนประกอบภาพ สำหรับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ทำให้ทักษะการอ่านคำมีคะแนนเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก โดยมีคะแนนเพิ่มขึ้นร้อยละ 65.2
28	กาญจนา ผ่องแผ้ว	การศึกษาความสามารถในการอ่านสะกดคำของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ด้านการอ่าน ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้แบบฝึกสะกดคำ	การใช้แบบฝึกที่สร้างขึ้นอย่างต่อเนื่อง และมีวิธีการเสริมแรงโดยการชมเชย มีการบันทึกพฤติกรรมการสอนของครูและนักเรียน และพิจารณา	ความสามารถในการอ่านสะกดคำของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ด้านการอ่าน ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้แบบฝึกสะกดคำ ทำให้นักเรียนมีทักษะในการอ่านที่ดีขึ้นและคล่องแคล่วขึ้น

ประเภทความบกพร่องทางการเรียนรู้	ชื่อครูนักวิจัย	ชื่อเรื่องงานวิจัยในชั้นเรียน	วิธีการใช้	ผลการพัฒนาการเรียนรู้
			ความสามารถพื้นฐานผู้เรียนก่อน	
29	รุ่งนภา ผิวศรี	การพัฒนาความสามารถการอ่านคำมาตราแม่ ก กา ของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โดยใช้บทเรียนการ์ตูน	การใช้เลือกเนื้อหาที่นำมาจัดกิจกรรม โดยเนื้อหาเป็นเนื้อหาที่นักเรียนสนใจ และระหว่างดำเนินกิจกรรม สังเกตพฤติกรรมการเรียนรู้ เสริมแรงกระตุ้นความสนใจ และมีการประเมินทดสอบหลังเรียนดูความก้าวหน้า	ความสามารถการอ่านคำมาตราแม่ ก กา ของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โดยใช้บทเรียนการ์ตูน นักเรียนมีคะแนนเฉลี่ยหลังเรียน ร้อยละ 85 มีคะแนนเพิ่มขึ้นจากก่อนเรียนร้อยละ 58.75
30	นวรัตน์ ดอกบัว	การพัฒนาความสามารถในการอ่านคำศัพท์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ด้านการอ่านโดยใช้ชุดฝึกทักษะการอ่าน	การใช้ชุดฝึกทักษะ เป็นขั้นตอนการสร้างความเข้าใจเป็นไปตามลำดับ ง่ายไปสู่ยาก เด็กได้เรียนรู้จากสื่อ การเรียนรู้ที่ได้มองเห็น สัมผัสจริง ได้ปฏิบัติและเล่นซ้ำๆ หลายๆครั้ง	ความสามารถในการอ่านคำศัพท์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ด้านการอ่านโดยใช้ชุดฝึกทักษะการอ่าน โดยเครื่องมือมีประสิทธิภาพ 88.75/86.67 นักเรียนมีความสามารถในการอ่านอยู่ในระดับดีมากและการอ่านศัพท์หลัง

ประเภทความบกพร่องทางการเรียนรู้	ชื่อครูนักวิจัย	ชื่อเรื่องงานวิจัยในชั้นเรียน	วิธีการใช้	ผลการพัฒนาการเรียนรู้
				เรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
31	ปราณฤทัย เสาร์เทพ	ผลของการใช้เกมวิทยาศาสตร์เพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ เรื่องการสังเคราะห์ด้วยแสงของพืช สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนราชประชานุเคราะห์ 55 จังหวัดตาก ที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้	จัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรม 5E โดยการสร้างกิจกรรมเกมวิทยาศาสตร์ มีกิจกรรมหลากหลายใช้เกมที่น่าสนใจ มีสีสันสวยงาม มีการวัดประเมินผลที่ชัดเจน เน้นนักเรียนเป็นสำคัญ	ผลของการใช้เกมวิทยาศาสตร์เพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ เรื่องการสังเคราะห์ด้วยแสงของพืช สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
32	มนสิชา ภมรพิทักษ์	การพัฒนาการอ่านคำที่มีตัวสะกดตรงตามมาตราโดยใช้แบบฝึกให้กับนักเรียนบกพร่องทางการเรียนรู้ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4/1 โรงเรียนราชประชานุเคราะห์ 33 จังหวัดลพบุรี	การใช้โดยการเชื่อมโยงความรู้เดิมกับความรู้ใหม่ทำให้ผู้เรียนฝึกซ้ำบ่อยๆ จนเกิดความสมบูรณ์ถูกต้อง เมื่อนักเรียนได้รับความพอใจอยากเรียนรู้เพิ่มเติม มีการยั่วยุให้ผู้เรียน	พัฒนาการอ่านคำที่มีตัวสะกดตรงตามมาตราโดยใช้แบบฝึกให้กับนักเรียนบกพร่องทางการเรียนรู้ โดยแบบฝึกมีประสิทธิภาพ 78.33/81.25 เป็นตามเกณฑ์มาตรฐาน 80/80 และผลคะแนนเฉลี่ยหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนร้อยละ 41.67

ประเภทความบกพร่องทางการเรียนรู้	ชื่อครูนักวิจัย	ชื่อเรื่องงานวิจัยในชั้นเรียน	วิธีการใช้	ผลการพัฒนาการเรียนรู้
			สนใจในการทำแบบฝึกหัดมากขึ้น แต่ละแบบฝึกมีการฝึกสั้นๆ จนกระทั่งเกิดทักษะตามที่ต้องการ	
33	วรรณิสา นาคกราย	การพัฒนาทักษะการอ่านสะกดคำของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนราชประชานุเคราะห์ 33 จังหวัดลพบุรี โดยใช้ชุดฝึกทักษะการอ่านสะกดคำ	การจัดลำดับขั้นตอนของแบบฝึก ให้มีความเหมาะสม และสื่อที่ใช้จัดให้มีภาพและสีสันสวยงาม และพยายามแนะนำหาคำตอบที่ถูกต้องจนนักเรียนทำได้	ทักษะการอ่านสะกดคำของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ ทำให้มีความสามารถหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
34	อรอุมา จันทร์อ่อน	การศึกษาความสามารถการอ่านคำที่ไม่มีตัวสะกดของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้โดยใช้แบบฝึกทักษะการอ่านของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนศึกษาสงเคราะห์นราธิวาส	นำแบบฝึกทดสอบกับนักเรียน 2 คน โดยใช้สื่อ เกม และจัดกิจกรรมการเรียนรู้ซ้ำๆ จนกระทั่งผู้เรียนทำคล่องขึ้น	ความสามารถการอ่านคำที่ไม่มีตัวสะกดของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้โดยใช้แบบฝึกทักษะการอ่าน ค่าคะแนนเฉลี่ยหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนมีคะแนนเฉลี่ย 87.50 อยู่ระดับดีเยี่ยม

ประเภทความบกพร่องทางการเรียนรู้	ชื่อครูนักวิจัย	ชื่อเรื่องงานวิจัยในชั้นเรียน	วิธีการใช้	ผลการพัฒนาการเรียนรู้
35	ณัฐิดา ศรีพรม	การพัฒนาความสามารถในการอ่านสะกดคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5/1 ที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้โดยใช้แบบฝึกอ่านสะกดคำและบัตรคำ	โดยใช้แบบฝึกทักษะการอ่านสะกดคำและบัตรคำอ่านสะกดคำ	ความสามารถในการอ่านสะกดคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5/1 ที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้โดยใช้แบบฝึกอ่านสะกดคำและบัตรคำ ความสามารถในการอ่านของเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้หลังการเรียนโดยใช้แบบฝึกทักษะการอ่านสะกดคำและบัตรคำสูงกว่าก่อนเรียน
36	สุรัสวดี บริรักษ์	การพัฒนาความสามารถการอ่านคำศัพท์รูปสระวิสรรชนีย์ประหลังพยัญชนะเป็นสระอะ โดยใช้สื่อมัลติมีเดียของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4/2 โรงเรียนราชประชานุเคราะห์ 37 จังหวัดกระบี่	สังเกตพฤติกรรมนักเรียนและใช้เทคนิควิธีการต่างๆ เช่นการเสริมแรง ในการกระตุ้นให้นักเรียนสนใจ	ความสามารถการอ่านคำศัพท์รูปสระวิสรรชนีย์ประหลังพยัญชนะเป็นสระอะ โดยใช้สื่อมัลติมีเดียของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4/2 โรงเรียนราชประชานุเคราะห์ 37 จังหวัดกระบี่นักเรียนมีความสามารถด้านการอ่านและเขียนคำศัพท์ภาษาไทยสูงกว่าก่อนเรียน

ประเภทความบกพร่องทางการเรียนรู้	ชื่อครูนักวิจัย	ชื่อเรื่องงานวิจัยในชั้นเรียน	วิธีการใช้	ผลการพัฒนาการเรียนรู้
37	พัชนันท์ภรณ์ โหล่เจ	การพัฒนาความสามารถการอ่านคำของนักเรียนที่มีความบกพร่องชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ด้านการอ่านโดยใช้วงล้อแสนสนุก	ด้วยการให้แรงเสริมโดยการชมเชยและให้ระยะเวลาในการฝึกทักษะการอ่าน	ความสามารถการอ่านคำของนักเรียนที่มีความบกพร่องชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ด้านการอ่านโดยใช้วงล้อแสนสนุกหลังเรียนนักเรียนมีคะแนนสูงขึ้น
38	สุพรรัตน์ วิจารณรงค์	การสอนอ่านด้วยแบบการสอนอ่านเป็นคำโดยใช้ภาพประกออบเพื่อเพิ่มความสามารถในการอ่านคำพื้นฐานภาษาไทยของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2	โดยใช้ภาพประกอบ โดยการหาค่าสถิติพื้นฐาน	การสอนอ่านด้วยแบบการสอนอ่านเป็นคำโดยใช้ภาพประกอบเพื่อเพิ่มความสามารถในการอ่านคำพื้นฐานภาษาไทยของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2หลังฝึกอ่านสะกดคำโดยใช้วงล้อแสนสนุกคะแนนสูงกว่าก่อนเรียน
39	สุรัสวดี บริรักษ์	การพัฒนาความสามารถการอ่านคำศัพท์รูปสระวิสรรชนีย์ประหลังพยัญชนะเป็นสระอะ โดยใช้สื่อมัลติมีเดียของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ ชั้น	สังเกตพฤติกรรมนักเรียนและใช้เทคนิควิธีการต่างๆ เช่นการเสริมแรง ในการกระตุ้นให้นักเรียนสนใจ	ความสามารถการอ่านคำศัพท์รูปสระวิสรรชนีย์ประหลังพยัญชนะเป็นสระอะ โดยใช้สื่อมัลติมีเดียของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4/2 โรงเรียนราชประชานุเคราะห์ 37 จังหวัด

ประเภทความบกพร่องทางการเรียนรู้	ชื่อครูนักวิจัย	ชื่อเรื่องงานวิจัยในชั้นเรียน	วิธีการใช้	ผลการพัฒนาการเรียนรู้
		ประถมศึกษาปีที่ 4/2 โรงเรียนราชประชานุเคราะห์ 37 จังหวัดกระบี่		กระบี่ นักเรียนมีความสามารถด้านการอ่านและเขียนคำศัพท์ภาษาไทยสูงกว่าก่อนเรียน
40	พัชนันท์ภรณ์ โหล่เจ	การพัฒนาความสามารถการอ่านคำของนักเรียนที่มีความบกพร่องชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ด้านการอ่านโดยใช้วงล้อแสนสนุก	ด้วยการให้แรงเสริมโดยการชมเชยและให้ระยะเวลาในการฝึกทักษะการอ่าน	ความสามารถการอ่านคำของนักเรียนที่มีความบกพร่องชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ด้านการอ่านโดยใช้วงล้อแสนสนุกหลังเรียนนักเรียนมีคะแนนสูงขึ้น
41	สุพรรัตน์ วิจารณรงค์	การสอนอ่านด้วยแบบการสอนอ่านเป็นคำโดยใช้ภาพประกอบเพื่อเพิ่มความสามารถในการอ่านคำพื้นฐานภาษาไทยของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2	โดยใช้ภาพประกอบ โดยการหาค่าสถิติพื้นฐาน	การสอนอ่านด้วยแบบการสอนอ่านเป็นคำโดยใช้ภาพประกอบเพื่อเพิ่มความสามารถในการอ่านคำพื้นฐานภาษาไทยของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 หลังฝึกอ่านสะกดคำโดยใช้วงล้อแสนสนุกคะแนนสูงกว่าก่อนเรียน
42	ธนชาติ ยืนยง	การศึกษาความสามารถการอ่านศัพท์ของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5/2 จากการใช้บัตรภาพคู่บัตรคำ	การสอนโดยใช้บัตรภาพคู่บัตรคำ	ความสามารถการอ่านศัพท์ของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5/2 จากการใช้บัตรภาพคู่บัตรคำหลังเรียนมีคะแนนสูงขึ้น

ประเภทความบกพร่องทางการเรียนรู้	ชื่อครูนักวิจัย	ชื่อเรื่องงานวิจัยในชั้นเรียน	วิธีการใช้	ผลการพัฒนาการเรียนรู้
43	วรารัตน์ ชายบุญแก้ว	การศึกษาความสามารถในการอ่านสะกดคำเฉพาะ โดยใช้กระดานแม่เหล็กประกอบบัตรคำ หน่วยการเรียนรู้ที่ 7 เรื่องเอกภพ สำหรับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนราชประชานุเคราะห์ 40 จังหวัดปัตตานี	โดยใช้กระดานแม่เหล็กประกอบบัตรคำในการจัดการเรียนการสอนครูผู้สอนจึงต้องคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคล	ความสามารถในการอ่านสะกดคำเฉพาะโดยใช้กระดานแม่เหล็กประกอบบัตรคำหน่วยการเรียนรู้ที่ 7 เรื่องเอกภพ สำหรับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนราชประชานุเคราะห์ 40 จังหวัดปัตตานีหลังการอ่านดีขึ้น
44	อรวรินทร์ จันดีเทพ	การพัฒนาความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจที่คงทนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่มีปัญหาทางการเรียนรู้โดยใช้หนังสือนิทานภาพ โรงเรียนราชประชานุเคราะห์ 54 จังหวัดอำนาจเจริญ	โดยใช้หนังสือนิทานภาพหาประสิทธิภาพของหนังสือส่งเสริมการอ่านประเภทนิทานภาพหลังจากนักเรียนได้ทำแบบฝึกหัด	ความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจที่คงทนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่มีปัญหาทางการเรียนรู้โดยใช้หนังสือนิทานภาพ โรงเรียนราชประชานุเคราะห์ 54 จังหวัดอำนาจเจริญมีความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจที่คงทนสูงขึ้น

ประเภทความบกพร่องทางการเรียนรู้	ชื่อครูนักวิจัย	ชื่อเรื่องงานวิจัยในชั้นเรียน	วิธีการใช้	ผลการพัฒนาการเรียนรู้
45	สารีนา ยะโกะ	การศึกษาความสามารถในการอ่านจับใจความของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้จากการสอนโดยใช้นิทาน	จากการสังเกตนักเรียนระหว่างทดลอง การประเมินความสามารถในการอ่านจับใจความควรแจ้งผลการประเมินให้นักเรียนทราบทันที	ความสามารถในการอ่านจับใจความของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้จากการสอนโดยใช้นิทานความสามารถของการอ่านจับใจความหลังการทดลองสูงกว่า
46	พรสวรรค์ ภัทรบรรพต	การพัฒนาความสามารถในการอ่านอักษรนำ อักษรควบของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้โดยใช้การมีส่วนร่วมของคู่หูดูโอ้	การที่นักเรียนได้ทำกิจกรรมต่างๆ ร่วมกับคู่หูดูโอ้ ซึ่งเป็นเพื่อนสนิทที่รู้ใจทำให้นักเรียนได้ทำกิจกรรมอย่างสนุกสนานร่วมกับเพื่อน	ความสามารถในการอ่านอักษรนำ อักษรควบของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้โดยใช้การมีส่วนร่วมของคู่หูดูโอ้อยู่ในระดับดี
47	ทัศนวรรณ กลิ่นเกตุ	ผลการใช้ชุดฝึกการอ่านออกเสียงสะกดคำศัพท์ภาษาอังกฤษที่มีต่อความสามารถในการอ่านของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่มีความบกพร่อง โรงเรียนราชประชานุเคราะห์ 38 จังหวัดระนอง	วิธีการสอนอ่านสะกดคำศัพท์ซึ่งในการสอนครูจะให้นักเรียนฝึกอ่านออกเสียงสะกดตัวอักษรเป็นตัวๆไป และเชื่อมเข้าเป็นเสียงคำๆ หนึ่ง และออกเสียงคำเหล่านั้นได้ถูกต้อง	ผลการใช้ชุดฝึกการอ่านออกเสียงสะกดคำศัพท์ภาษาอังกฤษที่มีต่อความสามารถในการอ่านของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่มีความบกพร่อง โรงเรียนราชประชานุเคราะห์ 38 จังหวัดระนองคะแนนหลังเรียนอยู่ในระดับดี

ประเภทความบกพร่องทางการเรียนรู้	ชื่อครูนักวิจัย	ชื่อเรื่องงานวิจัยในชั้นเรียน	วิธีการใช้	ผลการพัฒนาการเรียนรู้
48	ณัฐญาดา แขวงเส็น	การพัฒนาทักษะการอ่านออกเสียงควบกล้ำโดยใช้แบบฝึกการอ่านที่มี ร ล ว ควบกล้ำ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3/1 โรงเรียนราชประชานุเคราะห์ 36 จังหวัดภูเก็ต	ทดสอบการอ่านคำ โดยใช้แบบฝึกทักษะการอ่าน	ชุดฝึกการอ่านสำหรับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยรวมอยู่ในระดับเหมาะสมมากและผลการหาประสิทธิภาพของชุดพัฒนาการอ่านหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน โดยเฉลี่ยคิดเป็นร้อยละ 86.2 โดยมีคะแนนเฉลี่ย 64.23
49	ปรียาภรณ์ โพธิ์ทอง	การพัฒนาความสามารถในการอ่านคำ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่มีความบกพร่องทางกาเรียนรู้ด้วยแบบฝึกการอ่านสะกดคำ	ทดสอบการอ่านจับใจความโดยใช้แบบฝึกอ่าน	ความสามารถในการอ่านจับใจความของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้โดยการใช้แบบฝึกการอ่าน หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน โดยมีคะแนนเพิ่มขึ้น 3.5 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 66.67
50	วันทนี สุกรม	รายงานผลการใช้แบบฝึกอ่านภาพประกอบคำตามมาตราตัวสะกดที่มีต่อความสามารถในการอ่านคำของนักเรียนชั้น	ทดสอบการอ่าน โดยใช้แบบฝึกการอ่านออกเสียงคำที่มี ร ล ว ควบกล้ำ	ทักษะการอ่านออกเสียงควบกล้ำโดยใช้แบบฝึกการอ่านที่มี ร ล ว ควบกล้ำถูกต้องและชัดเจน อยู่ในระดับ ดี จำนวน 3 คน และอยู่ในระดับ พอใช้ จำนวน 4 คน นักเรียนมี

ประเภทความบกพร่องทางการเรียนรู้	ชื่อครูนักวิจัย	ชื่อเรื่องงานวิจัยในชั้นเรียน	วิธีการใช้	ผลการพัฒนาการเรียนรู้
		ประถมศึกษาปีที่ 2 ที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้		ทักษะการอ่านที่ดีขึ้น และสามารถใช้เป็นทักษะพื้นฐานในการเรียนรู้ระดับสูงต่อไป
51	นันธกา ธรรมวรรณ	การศึกษาความสามารถในการอ่านคำพื้นฐานของเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้วิธีการสอนอ่านเป็นคำโดยใช้แบบฝึกทักษะการอ่าน	ทดสอบการอ่านคำ โดยใช้แบบฝึกการอ่านสะกดคำ	การพัฒนาความสามารถในการอ่านคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ด้วยแบบฝึกการอ่านสะกดคำ นักเรียนมีทักษะการอ่าน ดีขึ้น ส่งผลให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านทักษะการอ่านคำพื้นฐานสูงขึ้น มีประสิทธิภาพเท่ากับ 69.20/69.20 และ 62.80/62.80
52	กัตติกา จันทจิตร	การพัฒนาความสามารถอ่านสะกดคำที่มี ตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราตัวสะกดของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้โดยใช้บัตรคำและบัตรภาพ	ทดสอบการอ่านคำ โดยใช้แบบฝึกอ่านภาพประกอบคำตามมาตราตัวสะกด และแบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านคำ	ผลการใช้แบบฝึกอ่านภาพประกอบคำตามมาตราตัวสะกดที่มีต่อความสามารถในการอ่านคำของนักเรียนมีความบกพร่องทางการเรียนรู้ หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน

ประเภทความบกพร่องทางการเรียนรู้	ชื่อครูนักวิจัย	ชื่อเรื่องงานวิจัยในชั้นเรียน	วิธีการใช้	ผลการพัฒนาการเรียนรู้
53	วรพนิต โสภามาตย์	การศึกษาความสามารถด้านการอ่านสะกดคำที่มีสระประสมของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางด้านการเรียนรู้ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1/2 โรงเรียนราชประชานุเคราะห์ 29 จังหวัดศรีสะเกษ โดยการสอนอ่านร่วมกับการใช้แบบฝึก	ทดสอบการอ่านคำ โดยใช้แบบฝึกทักษะการอ่าน	ความสามารถในการอ่านคำพื้นฐานของเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้วิธีการสอนอ่านเป็นคำโดยใช้แบบฝึกทักษะการอ่าน อยู่ในระดับดี และความสามารถอ่านเป็นคำ หลังการทดลองอ่านเป็นคำสูงกว่าก่อนการทดลองอ่านเป็นคำ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
54	กำธร ปินตา	ผลการใช้แบบฝึกทักษะการอ่านที่มีต่อการพัฒนาทักษะการอ่านของนักเรียน เรียนรวม ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2558	ทดสอบการอ่าน จากหนังสือวรรณคดีลำนำ บัตรคำ บัตรคำพจนานุกรมฉบับนักเรียน หนังสืออ่านอย่างไร - เขียนอย่างไร	นักเรียนมีความรู้ ความเข้าใจ ในด้านอ่านสะกดคำที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราตัวสะกดในวิชาภาษาไทยโดยใช้บัตรคำและบัตรภาพ หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน

ประเภทความบกพร่องทางการเรียนรู้	ชื่อครูนักวิจัย	ชื่อเรื่องงานวิจัยในชั้นเรียน	วิธีการใช้	ผลการพัฒนาการเรียนรู้
55	สุมนา ทองยิ้ม	การพัฒนาความสามารถในการอ่านคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ด้านการอ่าน โดยใช้แบบฝึกทักษะการอ่านคำ	ทดสอบการอ่านคำ โดยใช้แบบฝึกอ่านสะกดคำ	ความสามารถด้านการอ่านสะกดคำที่มีสระประสมของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางด้านการเรียนรู้ โดยการสอนอ่านร่วมกับการใช้แบบฝึก หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน คิดเป็นร้อยละ 73.3
56	จันทร์จิรา จันทร์โกมุท	การศึกษาความสามารถในการอ่านคำของเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้แบบฝึกการอ่านคำ 2 พยางค์ตามหมวดหมู่	ทดสอบการอ่านคำ โดยใช้แบบฝึกทักษะการอ่านคำ	ผลการใช้แบบฝึกทักษะการอ่านที่มีต่อการพัฒนาทักษะการอ่านของนักเรียน เรียนรวมหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน มีค่าเฉลี่ย 17.67 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของการประเมินผลหลังเรียนมีค่า 1.15 และค่าสัมประสิทธิ์การกระจาย (C.V.) = 6.54 ซึ่งถือว่ามีคุณภาพการสอนในระดับ ดี

ประเภทความบกพร่องทางการเรียนรู้	ชื่อครูนักวิจัย	ชื่อเรื่องงานวิจัยในชั้นเรียน	วิธีการใช้	ผลการพัฒนาการเรียนรู้
57	ยุภาวดี เย็นรัมย์	การพัฒนาทักษะในด้านการอ่านของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4	ทดสอบการอ่านคำ โดยใช้แบบฝึกทักษะการอ่านคำ	ความสามารถในการอ่านคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ด้านการอ่าน โดยใช้แบบฝึกทักษะการอ่านคำ หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน
58	จงจิต พรหมจิต	การศึกษาความสามารถในการประสมสระนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้โดยใช้วิธีสอนแบบการเล่นเกมลูกเต๋าประสมสระ	ทดสอบการอ่านคำ โดยใช้แบบแบบวัดความสามารถในการอ่านคำศัพท์	ความสามารถในการอ่านคำของเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้แบบฝึกการอ่านคำ 2 พยางค์ตามหมวดหมู่ หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน

ประเภทความบกพร่องทางการเรียนรู้	ชื่อครูนักวิจัย	ชื่อเรื่องงานวิจัยในชั้นเรียน	วิธีการใช้	ผลการพัฒนาการเรียนรู้
1	พรทิพย์ รัตนกระจ่าง	การพัฒนาความสามารถการเขียนคำโดยใช้เทคนิคฟิทซ์เจอรัลด์ร่วมกับเกมจับคู่พิชิตแม่กนสำหรับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนราชประชานุเคราะห์19 จังหวัดนครศรีธรรมราช	นักเรียนศึกษาเนื้อหา คนละ 2 ส่วน คือ ลูกเต๋าที่เป็นรูปแบบพยัญชนะและรูปแบบสระ และหาคำตอบในประเด็นปัญหา จากนั้นเขียนลงใน แบบฝึก	1. นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ประสมสระโดยวิธีการสอนแบบการเล่นเกม "ลูกเต๋าประสมสระ" มีความสามรถในการประสมสระ อยู่ในระดับดี 2. นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ที่ได้เรียนประสมสระโดยใช้เกม "ลูกเต๋าประสมสระ" มีความสามารถในการประสมสระหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน
2	ละอองดาว พึ่งสุข	การศึกษาความสามารถในการเขียนคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ โดยใช้เทคนิค Fitzgerald Method ร่วมกับการเขียนบนพื้นผิวสัมผัส	ใช้เทคนิค Fitzgerald Method ร่วมกับการเขียนบนพื้นผิวสัมผัส	ความสามารถในการเขียนคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ โดยใช้เทคนิค Fitzgerald Method ร่วมกับการเขียนบนพื้นผิวสัมผัสอยู่ในระดับดี และมีความสามารถในการเขียนคำสูงขึ้น

ประเภทความบกพร่องทางการเรียนรู้	ชื่อครูนักวิจัย	ชื่อเรื่องงานวิจัยในชั้นเรียน	วิธีการใช้	ผลการพัฒนาการเรียนรู้
3	ชญาทิพย์ กองมูล	การใช้แบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำภาษาไทยสำหรับนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้	สร้างแบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำในวิชาภาษาไทย ได้เห็นและทำซ้ำๆ ตามหลักของธอร์นไดค์	การใช้แบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำภาษาไทยสำหรับนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน
4	ดาณี ไชยทิพย์	การพัฒนาทักษะการเขียนคำที่ใช้ในชีวิตประจำวันสำหรับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โดยใช้แบบฝึกทักษะการเขียนคำจากภาพ	สร้างแบบฝึกทักษะการเขียนคำจากภาพประกอบคำที่มีสีสันสวยงาม จูงใจให้กลุ่มเป้าหมายอยากเรียนรู้ แต่ละขั้นตอนมีกิจกรรมที่หลากหลายรูปแบบ	ผลการพัฒนาทักษะการเขียนคำที่ในชีวิตประจำวันโดยใช้แบบฝึกทักษะการเขียนคำจากภาพมีค่าประสิทธิภาพสูงกว่าเกณฑ์มาตรฐานทุกหน่วยและมีค่าประสิทธิภาพโดยรวมเท่ากับ 83.78/85.00 และมีคะแนนทดสอบหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนคิดเป็นร้อยละ ๕๐

ประเภทความบกพร่องทางการเรียนรู้	ชื่อครูนักวิจัย	ชื่อเรื่องงานวิจัยในชั้นเรียน	วิธีการใช้	ผลการพัฒนาการเรียนรู้
5	กมลนิตย์ เมืองสง	การพัฒนาทักษะการเขียนอักษรภาษาอังกฤษ (A-Z) โดยใช้บัตรอักษรและภาพพร้อมแบบฝึกการเขียนอักษรภาษาอังกฤษ (A-Z) ด้วยวิธีการสอนแบบ 5E ของนักเรียนบกพร่องทางการเรียนรู้ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6	ใช้วิธีการสอน แบบ 5E ใช้บัตรอักษรและภาพ พร้อมแบบฝึกทักษะการเขียนอักษรภาษาอังกฤษ 26 ตัว	นักเรียนสามารถเขียนอักษรภาษาอังกฤษตัวพิมพ์ใหญ่และตัวพิมพ์เล็กได้ก่อนเรียนคิดเป็นร้อยละ 7.69 หลังเรียนคิดเป็นร้อยละ 100
6	ชลนิดา เชาว์ช่างเหล็ก	ชุดฝึกการเรียนพยัญชนะจากภาพสำหรับนักเรียนทีมีความบกพร่องด้านการเรียนรู้(ด้านการเขียน) ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1	การใช้ชุดฝึกการเรียนพยัญชนะจากภาพสำหรับนักเรียนทีมีความบกพร่องด้านการเรียนรู้(ด้านการเขียน) นักเรียนเขียนตามคำบอกและเขียนสะกดคำได้	นักเรียนทำชุดฝึกการเรียนพยัญชนะจากภาพสำหรับนักเรียนทีมีความบกพร่องด้านการเรียนรู้(ด้านการเขียน)ผลการเรียนหลังเรียนของนักเรียนเพิ่มขึ้น

ประเภทความบกพร่องทางการเรียนรู้	ชื่อครูนักวิจัย	ชื่อเรื่องงานวิจัยในชั้นเรียน	วิธีการใช้	ผลการพัฒนาการเรียนรู้
7	วรรณา สยามพันธ์	การพัฒนาผลสัมฤทธิ์การเขียนสะกดคำตรงตามมาตราที่ใช้สระลดรูปและเปลี่ยนรูปโดยใช้เพลงและแบบฝึกกับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนศึกษาสงเคราะห์พัทลุง จังหวัดพัทลุง	การใช้เพลง กิจกรรมประกอบจังหวะในการสอน พัฒนาการเรียนรู้ของนักเรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพและสามารถสร้างแรงจูงใจต่อการเรียน	ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่เรียนโดยใช้แบบฝึกทักษะนักเรียนทำแบบทดสอบหลังเรียนโดยใช้แบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำที่มีตัวสะกดตรงตามมาตราโดยใช้สระลดรูปและเปลี่ยนรูป นักเรียนทำได้ร้อยละ 85.06 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ คือร้อยละ 50 ขึ้นไปเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้
8	วัชรี ไพรพา	การแก้ปัญหาการเขียนคำในภาษาไทยไม่ถูกต้องของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ โรงเรียนราชประชานุเคราะห์ 20 จังหวัดชุมพร	การสร้างแบบทดสอบครูต้องวิเคราะห์คำมาก่อนว่าคำใดเป็นคำยากสำหรับนักเรียนและใช้แบบฝึกช่วย	การแก้ปัญหาการเขียนคำในภาษาไทยไม่ถูกต้องของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ ผลการทำสอบหลังเรียนดีขึ้น

ประเภทความบกพร่องทางการเรียนรู้	ชื่อครูนักวิจัย	ชื่อเรื่องงานวิจัยในชั้นเรียน	วิธีการใช้	ผลการพัฒนาการเรียนรู้
9	จินดา ภูวมาส	การพัฒนาความสามารถด้านการเขียน ของนักเรียนชั้น ป.4 ที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ จำนวน 4 คน ในโรงเรียนราชประชานุเคราะห์ 45 จังหวัดกาญจนบุรี โดยใช้บัตรคำ บัตรภาพ ร่วมกับแบบฝึก	ครูใช้เทคนิค วิธีการสอนที่หลากหลาย เพื่อให้นักเรียนได้เรียนรู้อย่างกระตือรือร้น มีความสนใจที่จะมาเรียน เรียนด้วยความสนุกสนาน	การพัฒนาความสามารถด้านการเขียน ของนักเรียนชั้น ป.4 ที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ ความสามารถในการเรียนคำใหม่ หลังการใช้นวัตกรรมแล้ว อยู่ในระดับดีมาก คิดเป็นร้อยละ 96.25
10	ศศิญดา กิตติพัฒนพงษ์	การพัฒนาทักษะการเขียนสะกดคำของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ โดยใช้แบบฝึกการเขียนสะกดคำ	การใช้แบบฝึกทักษะการเรียนสะกดคำมีหลากหลายสร้างความสนใจและเป็นแรงจูงใจในการเรียนของนักเรียน	ทักษะการเขียนสะกดคำของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้หลังการสอนโดยใช้แบบฝึกการเขียนสะกดคำ อยู่ในระดับดีมาก การทดสอบหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน
11	วรรณา แก้วกัลยา	รายงานการพัฒนาความสามารถในการเขียนสะกดคำโดยใช้ประกอบแบบฝึกเสริมทักษะการเขียนคำศัพท์ภาษาไทย กลุ่มสาระการ	การใช้แบบฝึกทักษะการเขียนคำศัพท์ภาษาไทย มีลักษะเป็นการฝึกซ้ำๆ หลายๆ ครั้ง เรียงลำดับความรู้จากง่ายไป	นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย หลังจากใช้แบบฝึกเสริมทักษะการเขียนคำศัพท์ภาษาไทย ทั้ง 5 ชุดฝึกสูงขึ้น โดยมีคะแนนเฉลี่ยเพิ่มขึ้น 8.25

ประเภทความบกพร่องทางการเรียนรู้	ชื่อครูนักวิจัย	ชื่อเรื่องงานวิจัยในชั้นเรียน	วิธีการใช้	ผลการพัฒนาการเรียนรู้
		เรียนรู้ภาษาไทย ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 (นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้)	ยาก มีรูปแบบเพื่อเร้าความสนใจ ทำให้เข้าใจง่าย	แสดงว่านักเรียนด้วยแบบฝึกเสริมทักษะการเขียนสะกดคำศัพท์ภาษาไทย มีการพัฒนาความสามารถสูงขึ้นกว่าก่อนเรียน
12	อรวรรณ ฤทธิสุนทร	การใช้แบบฝึกเตรียมความพร้อมก่อนการเขียนสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1	การใช้แบบฝึกเตรียมความพร้อมก่อนการเขียนสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาสามารถเรียนรู้ตามลำดับขั้นตอนจากง่ายไปหายากโดยใช้กระบวนการเรียนสอนที่ครูต้องคอยแนะนำต้องตอบสนองความสามารถและความต้องการของเด็กแต่ละคน	หลังการใช้แบบฝึกเตรียมความพร้อมด้านการเขียน กรณีศึกษามีคะแนนทักษะการลากเส้นตรงแนวตั้งลากลง เพิ่มขึ้นคิดเป็นร้อยละ 100 การลากเส้นตรงแนวตั้งลากขึ้นเพิ่มขึ้นคิดเป็นร้อยละ 100 การลากเส้นตรงจากซ้ายไปขวาเพิ่มขึ้นคิดเป็น 100 และการลากเส้นโค้งเพิ่มขึ้นคิดเป็นร้อยเละ 80 คะแนนทักษะการลากเส้นทั้ง 4 แบบเพิ่มขึ้นโดยเฉลี่ยคิดเป็นร้อยละ 95 กรีศึกษามีคะแนนก่อนใช้แบบฝึกเตรียมความพร้อมด้านการเขียน ทั้ง 4 แบบคิดเป็นร้อยละ 82.5

ประเภทความบกพร่องทางการเรียนรู้	ชื่อครูนักวิจัย	ชื่อเรื่องงานวิจัยในชั้นเรียน	วิธีการใช้	ผลการพัฒนาการเรียนรู้
13	ปิยะนาถ ฉุนหอม	การพัฒนาทักษะการเขียนสะกดคำที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ ชั้นมัธยมศึกษษปีที่ 3 โดยใช้เทคนิคการประสมอักษร	การใช้ชุดฝึกการประสมอักษรทักษะการเขียนสะกดคำที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตรา แม่กน เป็นเครื่องมือที่ช่วยให้ผู้เรียนมีความเข้าใจ เขียนสะกดคำที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราดีขึ้น ชุดฝึกการประสมอักษร สร้างแรงจูงใจให้กับนักเรียน มีความกระตือรือร้นอยากเรียนรู้สูงกว่าปกติ	แบบฝึกการประสมอักษรทักษะการเขียนสะกดคำที่ไม่ตรงตามมาตราของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80 โดยมีค่าประสิทธิภาพ 81.74/84.76 นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ ที่ได้รับการสอนโดยใช้แบบฝึกการประสมอักษร มีทักษะการเขียนสะกดคำที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราสูงขึ้น นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ ที่ได้รับการสอนโดยใช้แบบฝึกการประสมอักษร มีทักษะการเขียนสะกดคำที่มีตัวสะกดที่ไม่ตรงตามมาตรา ก่อนและหลังการทดลอง แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .05 โดยหลังการทดลองนักเรียนมีทักษะการเขียนสะกดคำสูงขึ้นกว่าก่อนทดลอง

ประเภทความบกพร่องทางการเรียนรู้	ชื่อครูนักวิจัย	ชื่อเรื่องงานวิจัยในชั้นเรียน	วิธีการใช้	ผลการพัฒนาการเรียนรู้
14	ทิพวรรณ ตันยี่	การใช้โปรเกมบัตรคำเพื่อพัฒนาการเขียนมาตราตัวสะกดในวิชาภาษาไทยของผู้เรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้	กิจกรรมกระบวนการเรียนรู้ที่ใช้สื่อการเรียนต่างๆ ที่ให้ผู้เรียนได้ร่วมกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยความสนุกสนาน ได้แสดงออกได้มีปฏิสัมพันธ์กับเพื่อนๆ รวมทั้งได้คิดและปฏิบัติจริง	การใช้โปรเกมบัตรคำเพื่อพัฒนาการเขียนมาตราตัวสะกดในวิชาภาษาไทยของผู้เรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ จากการทดสอบวัดผลก่อนเรียนและหลังเรียน คะแนนของการสอบวัดผลหลังเรียนมีคะแนนเฉลี่ยมากกว่าคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนจากการทดสอบก่อนเรียน
15	กชมนพรรณ บุญก่อน	รายงานการพัฒนาแบบฝึกเสริมทักษะภาษาไทย เรื่องการเรียนสะกดคำที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราตัวสะกดสำหรับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2	การสร้างแบบฝึกทักษะที่มีความหลากหลาย ให้นักเรียนฝึกบ่อยๆ สร้างแรงจูงใจให้กับนักเรียน	ประสิทธิภาพของแบบฝึกเสริมทักษะภาษาไทย เรื่องการเรียนสะกดคำที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราตัวสะกดสำหรับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 มีค่าเท่ากับ 83.33-97.50 มีคะแนนการทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเรียนและหลังเรียนแตกต่างกัน

ประเภทความบกพร่องทางการเรียนรู้	ชื่อครูนักวิจัย	ชื่อเรื่องงานวิจัยในชั้นเรียน	วิธีการใช้	ผลการพัฒนาการเรียนรู้
				อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยคะแนนทดสอบหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน
16	ขนิตา แผนเสือ	การพัฒนาความสามารถการเขียนสะกดคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่มีความบกพร่องทางการเขียน โดยใช้แบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำ	การใช้แบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำทำให้นักเรียนมีความสามารถในการเขียนสะกดคำสูงขึ้น	ผลสัมฤทธิ์ในการเขียนสะกดคำ หลังจากที่นักเรียนได้ใช้แบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำสูงขึ้น ซึ่งดูจากผลการทดสอบก่อนเรียนพบว่านักเรียนทำแบบทดก่อนเรียนได้คะแนนเฉลี่ยคิดเป็นร้อยละ 52.5 และทำแบบทดสอบหลังเรียนได้คะแนนเฉลี่ยคิดเป็นร้อยละ 82.5 โดยเฉลี่ยเพิ่มขึ้นเป็นร้อยละ 30
17	เพ็ญศรี มีชัย	การพัฒนาความสามารถการเขียนสะกดคำเรื่องคำที่มีตัวการันต์โดยใช้แบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำสำหรับนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่มีความบกพร่อง ทางการเรียนรู้ด้านการเขียน	การใช้แบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำ ใช้ทักษะการทำซ้ำๆ ทำให้พฤติกรรมมีความสมบูรณ์มากขึ้น	ผลการศึกษาพบว่าคะแนนทดสอบการเขียนสะกดคำเรื่องคำที่มีตัวการันต์ นักเรียนมีคะแนนหลังเรียนสูงกว่าคะแนนก่อนเรียนเฉลี่ย 6 คิดเป็นร้อยละเฉลี่ย 57.33

ประเภทความบกพร่องทางการเรียนรู้	ชื่อครูนักวิจัย	ชื่อเรื่องงานวิจัยในชั้นเรียน	วิธีการใช้	ผลการพัฒนาการเรียนรู้
18	สุภาภรณ์ นาคบัว	การศึกษาผลการใช้แบบฝึกเสริมทักษะการเขียนสะกดคำตามมาตราตัวสะกดที่ไม่ตรงตามมาตรา สำหรับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ ชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย	การใช้แบบฝึกเสริมทักษะการเขียนสะกดคำตามมาตราตัวสะกดที่ไม่ตรงตามมาตรา สำหรับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ ชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย มีความเหมาะสมกับนักเรียน	ค่าร้อยละของคะแนนพัฒนาการของความสามารถในการเขียนสะกดคำหลังเรียนโดยใช้แบบฝึกเสริมทักษะการเขียนสะกดคำที่ไม่ตรงตามมาตรา สำหรับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ ชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย สูงกว่าก่อนเรียนร้อยละ 57.14
19	นภชนก พรมสอน	การศึกษาผลการเขียนของนักเรียนบกพร่องทางสติปัญญาโดยใช้บัตรคำนิจจา	ใช้บัตรภาพ บัตรคำนิจจา	นักเรียนมีทักษะด้านการเขียนดีขึ้น มีความสนใจในการเรียน
20	ธนิษฐ์ กลิ่นเลขา	การฝึกด้วยกิจกรรมศิลปะการปั้นเพื่อเพิ่มผลความสามารถในการจำรูปพยัญชนะของนักเรียนที่มีภาวะบกพร่องทางการเรียนรู้ของโรงเรียนราชประชานุเคราะห์ 53	ใช้กิจกรรมศิลปะ โดยใช้เทคนิคในการทำกิจกรรมที่เน้นการจดจำพยัญชนะที่มีลักษณะคล้ายคลึงกัน	นักเรียนที่มีภาวะบกพร่องทางการเรียนรู้มีความสามารถในการจำรูปพยัญชนะที่มีลักษณะคล้ายคลึงกันเพิ่มขึ้นหลังจากได้รับการฝึกคล้ายคลึงกันเพิ่มขึ้นหลังจากได้รับการฝึกด้วยกิจกรรมศิลปะ

ประเภทความบกพร่องทางการเรียนรู้	ชื่อครูนักวิจัย	ชื่อเรื่องงานวิจัยในชั้นเรียน	วิธีการใช้	ผลการพัฒนาการเรียนรู้
21	โสภาพรรณ เดชรักษา	การพัฒนาความสามารถในการเขียนพยัญชนะ ก ค จ ท ล อ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โดยใช้แบบฝึกเส้นพื้นฐาน 13 เส้น	ก่อนดำเนินการทดลองผู้วิจัยมีการประเมินความสามารถก่อนและใช้แบบฝึกพื้นฐาน 13 เส้น และทำการทดสอบหลังเรียนเพื่อดูความสามารถ	ความสามารถในการเขียนพยัญชนะ ก ค จ ท ล อ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โดยใช้แบบฝึกเส้นพื้นฐาน 13 เส้น หลังการทดลองนักเรียนมีความสามารถเพิ่มสูงขึ้น
22	วจีระพร หมื่นจี้	การศึกษาและแก้ปัญหาการเขียนสะกดคำไม่ถูกต้องของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนศึกษาสงเคราะห์แม่จัน	การใช้วารสารและใบงานในการแก้ปัญหา โดยให้นักเรียนสังเกตและหาคำจากวารสารและใบงาน โดยสังเกตจากชิ้นงานและลายมือ	แก้ปัญหาการเขียนสะกดคำไม่ถูกต้องของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนศึกษาสงเคราะห์แม่จันทำให้นักเรียนหาคำศัพท์จากวารสารจะมีคะแนนสูงกว่านักเรียนที่ทำคะแนนจากใบงาน
23	เพ็ญพรรณ จันทร์สว่าง	การศึกษาการสอนเขียนภาษาไทยนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โดยใช้แบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำ	การใช้แบบฝึกทักษะเขียนสะกดคำโดยเก็บข้อมูลเปรียบเทียบก่อนและหลังเรียนโดยแบบฝึกเรียงจากง่ายไปยาก และฝึกให้อ่านซ้ำๆ	การสอนเขียนภาษาไทยนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โดยใช้แบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำ

ประเภทความบกพร่องทางการเรียนรู้	ชื่อครูนักวิจัย	ชื่อเรื่องงานวิจัยในชั้นเรียน	วิธีการใช้	ผลการพัฒนาการเรียนรู้
ด้านการคำนวณ				
1	กานต์สินี สมแสน	ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ เรื่อง โจทย์ปัญหาการบวกการลบ สำหรับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนราชประชานุเคราะห์ 53 จังหวัดสกลนคร	การใช้แบบฝึกทดสอบกับผู้เรียนที่มีความบกพร่อง โดยมีการทดสอบก่อนเรียน ใช้นวัตกรรมและทดสอบหลังเรียน	ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ เรื่อง โจทย์ปัญหาการบวกการลบ สำหรับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
2	จีรพล อุดคำมี	การพัฒนาความสามารถทางการเรียน เรื่อง การบวกและการลบจำนวนนับที่มีผลลัพธ์และตัวตั้งไม่เกิน 1,000 ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ โรงเรียนราชประชานุเคราะห์ 25 จังหวัดแพร่	การใช้แบบฝึกทดสอบกับผู้เรียนที่มีความบกพร่อง โดยมีการทดสอบก่อนเรียน ใช้นวัตกรรมและทดสอบหลังเรียนและดูความก้าวหน้าของผู้เรียน	ความสามารถทางการเรียน เรื่อง การบวกและการลบจำนวนนับที่มีผลลัพธ์และตัวตั้งไม่เกิน 1,000 ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้น ร้อยละ 86.67

ประเภทความบกพร่องทางการเรียนรู้	ชื่อครูนักวิจัย	ชื่อเรื่องงานวิจัยในชั้นเรียน	วิธีการใช้	ผลการพัฒนาการเรียนรู้
3	จุฑารัตน์ กิ่งแก้ว	การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ เรื่อง การบวกเลขไม่เกิน 2 หลัก แบบมีการทดของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้จากสอนด้วยเกมการศึกษา โรงเรียนราชประชานุเคราะห์ 36 จังหวัดภูเก็ต	การใช้ใบงานในการสอนร่วมกับเกมศึกษา โดยทำกับนักเรียนในชั้นเรียน บวกเลขไม่เกิน 2 หลัก มีการทด	ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน วิชาคณิตศาสตร์ เรื่อง การบวกเลขไม่เกิน 2 หลัก แบบมีการทดของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้จากสอนด้วยเกมการศึกษา ทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงขึ้นกว่าก่อนเรียน
4	ชวลิต บุ้งทอง	การพัฒนาทักษะการคิดคำนวณสำหรับนักเรียนเรียนร่วมที่มีความบกพร่องด้านสติปัญญา เรื่อง การคูณเลขไม่เกิน 2 หลัก โดยใช้เครื่องคิดเลข โรงเรียนราชประชานุเคราะห์ 32 จังหวัดอุบลราชธานี	การใช้มีการนำการสร้างองค์ความรู้ Constructivist และใช้แผน IEP ร่วมกับเครื่องคิดเลขและแบบฝึก	ทักษะการคิดคำนวณสำหรับนักเรียนเรียนร่วมที่มีความบกพร่องด้านสติปัญญา เรื่อง การคูณเลขไม่เกิน 2 หลัก โดยใช้เครื่องคิดเลข มีการนับจำนวนความถี่ที่นักเรียนทำได้และพัฒนาการที่เพิ่มขึ้น โดยนักเรียนมีพัฒนาการสูงขึ้นหลังจากทดลอง

ประเภทความบกพร่องทางการเรียนรู้	ชื่อครูนักวิจัย	ชื่อเรื่องงานวิจัยในชั้นเรียน	วิธีการใช้	ผลการพัฒนาการเรียนรู้
5	ฐะปะนีย์ พงษ์พัฒน์	การใช้เทคนิคการท่องสูตรคูณ เพื่อแก้ปัญหานักเรียนท่องสูตรคูณไม่คล่อง ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ประจำภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2558 โรงเรียนราชประชานุเคราะห์ 49 จังหวัดตราด	การใช้แบบทดสอบสูตรคูณ โดยมีวิธีการท่องสูตรคูณที่กระตุ้นความสนใจของผู้เรียน	เทคนิคการท่องสูตรคูณ เพื่อแก้ปัญหานักเรียนท่องสูตรคูณไม่คล่อง ทำให้มีผลสัมฤทธิ์หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน คิดเป็นร้อยละ 82.53
6	ณัฐวัฒน์ จันทร์พิภพ	การพัฒนาทักษะการแก้ปัญหา เรื่อง การคูณเลข 2 หลัก โดยใช้แบบฝึกทักษะการคูณสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนฟ้าใสวิทยา จังหวัดนครปฐม	การใช้มีการใช้แบบฝึกหัดร่วมกับแนวคิดทฤษฎีในการคิดเลขเร็ว	ทักษะการแก้ปัญหา เรื่อง การคูณเลข 2 หลัก โดยใช้แบบฝึกทักษะการคูณสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่าก่อนเรียนร้อยละ 76.33

ประเภทความบกพร่องทางการเรียนรู้	ชื่อครูนักวิจัย	ชื่อเรื่องงานวิจัยในชั้นเรียน	วิธีการใช้	ผลการพัฒนาการเรียนรู้
7	นูรีชา สะนิ	ผลการใช้แบบฝึกทักษะและการเสริมแรงที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ เรื่อง อสมการ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ โรงเรียนราชประชานุเคราะห์ 39 จังหวัดนราธิวาส	การใช้แบบทดสอบร่วมกับรูปแบบการจัดการเรียนรู้ตาม สสวท. และมีการเสริมแรงเมื่อนักเรียนทำสำเร็จ	แบบฝึกทักษะและการเสริมแรงที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ เรื่อง อสมการ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ทำให้ผลสัมฤทธิ์หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
8	ประดิพัตร ช้างขาว	การพัฒนาความสามารถในการบวกของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้คณิตศาสตร์ โดยเทคนิคการวิเคราะห์งานร่วมกับการใช้นิ้วมือเป็นสื่อ โรงเรียนราชประชานุเคราะห์ 42 จังหวัดสตูล	การใช้เทคนิคการวิเคราะห์งานร่วมกับการใช้นิ้วมือเป็นสื่อและเสริมแรงทางบวกเพื่อให้ผู้เรียนเกิดความมั่นใจ	ความสามารถในการบวกของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้คณิตศาสตร์ โดยเทคนิคการวิเคราะห์งานร่วมกับการใช้นิ้วมือเป็นสื่อ ทำให้ความก้าวหน้าในการบวกของนักเรียนเพิ่มสูงขึ้น

ประเภทความบกพร่องทางการเรียนรู้	ชื่อครูนักวิจัย	ชื่อเรื่องงานวิจัยในชั้นเรียน	วิธีการใช้	ผลการพัฒนาการเรียนรู้
9	ปราโมทย์ ศิริอนันต์	การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคณิตศาสตร์ เรื่อง การบวก ลบ โดยใช้ชุดฝึกเลขคณิต สำหรับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนศึกษาสงเคราะห์นราธิวาส	การใช้ชุดฝึกทดลองเกี่ยวกับเลขคณิตบวกลบ และการปฏิบัติซ้ำๆ เดิมเพื่อให้เกิดความเคยชินและฝึกจากเลขที่ง่ายๆ ก่อน โดยทดลองใช้กับเด็กจำนวน 3 คน	ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคณิตศาสตร์ เรื่อง การบวก ลบ โดยใช้ชุดฝึกเลขคณิต สำหรับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่าก่อนเรียน ร้อยละ 67.43
10	ปรียาภรณ์ ลัพธวรรณ	การพัฒนาความสามารถในการบวก ที่มีผลลัพธ์และตัวตั้งไม่เกิน 100,000 ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่มีความบกพร่องทางด้านการเรียนรู้คณิตศาสตร์ โดยใช้เทคนิคตารางค่าประจำหลัก โรงเรียนราชประชานุเคราะห์ 40 จังหวัดปัตตานี	การใช้แนวคิดการเรียนรู้คณิตศาสตร์ร่วมกับหลักจิตวิทยา โดยรูปแบบเทคนิคตารางค่าประจำหลัก โดยฝึกกับเด็กกลุ่มที่มีความบกพร่อง จำนวน 2 คน	ความสามารถในการบวก ที่มีผลลัพธ์และตัวตั้งไม่เกิน 100,000 ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่มีความบกพร่องทางด้านการเรียนรู้คณิตศาสตร์ โดยใช้เทคนิคตารางค่าประจำหลัก หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน ร้อยละ 73.22

ประเภทความบกพร่องทางการเรียนรู้	ชื่อครูนักวิจัย	ชื่อเรื่องงานวิจัยในชั้นเรียน	วิธีการใช้	ผลการพัฒนาการเรียนรู้
11	รอสนะห์ มะลี	การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ เรื่อง การคูณของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ จากการสอนด้วยเทคนิคการหาผลคูณ โดยใช้ส่วนของเส้นตรง โรงเรียนราชประชานุเคราะห์ 41 จังหวัดยะลา	การใช้แบบฝึกโดยเทคนิคการหาผลคูณ และปฏิบัติซ้ำๆ เชื่อมโยงความรู้เดิมสู่ความรู้ใหม่	ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ เรื่อง การคูณของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ จากการสอนด้วยเทคนิคการหาผลคูณ โดยใช้ส่วนของเส้นตรง หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
12	ศุภกิจ ประสีระเก	การใช้ชุดกิจกรรมพัฒนาการเรียนรู้วิชาคณิตศาสตร์ เรื่อง การหาร นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ โรงเรียนราชประชานุเคราะห์ 43 จังหวัดสงขลา	การใช้ชุดกิจกรรมการเรียนรู้ร่วมกับการเรียนรู้ตามแนวของสถาบันส่งเสริมการสอนวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี (สสวท.) กับกลุ่มเด็ก 3 คน	ชุดกิจกรรมพัฒนาการเรียนรู้ วิชาคณิตศาสตร์ เรื่อง การหาร นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ โดยเครื่องมือมีประสิทธิภาพ 88.21/82/14 และมีค่าความเชื่อมั่น .81 โดยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ประเภทความบกพร่องทางการเรียนรู้	ชื่อครูนักวิจัย	ชื่อเรื่องงานวิจัยในชั้นเรียน	วิธีการใช้	ผลการพัฒนาการเรียนรู้
13	สรัญญา ชัยวิศิษฎ์	ผลการใช้ชุดฝึกทักษะและสื่อการเรียนรู้ค่าจำนวนตัวเลข 1-5 สำหรับนักเรียนบกพร่องทางสติปัญญา โรงเรียนราชประชานุเคราะห์ 50 จังหวัดขอนแก่น	การใช้ชุดฝึกทักษะทดสอบกับผู้เรียนที่มีความบกพร่อง โดยมีการทดสอบก่อนเรียน ใช้นวัตกรรมและทดสอบหลังเรียน	ชุดฝึกทักษะและสื่อการเรียนรู้ค่าจำนวนตัวเลข 1-5 สำหรับนักเรียนบกพร่องทางสติปัญญา ทำให้ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้น ร้อยละ 67.32
14	สายพิน อินสุวรรณ์	การพัฒนาทักษะการคูณโดยใช้ Cup song สูตรคูณและแบบฝึกการคูณของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนราชประชานุเคราะห์ 42 จังหวัดสตูล	การใช้ Cup song สูตรคูณและแบบฝึกการคูณของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ โดยร่วมกับการเสริมแรงทางบวกและการปฏิบัติซ้ำๆ และจัดกิจกรรมการเรียนรู้ให้มีความสนุกสนาน	ทักษะการคูณโดยใช้ Cup song สูตรคูณและแบบฝึกการคูณของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ทำให้มีผลการเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
15	สุนีย์ จุ่งดิลก	การพัฒนาการเรียนรู้ด้านคณิตศาสตร์ เรื่อง การคูณ โดยใช้แบบฝึกทักษะการคูณแบบตาข่ายของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4	การใช้แบบฝึกทักษะร่วมกับการเสริมแรง และทฤษฎีการสร้างองค์ความรู้ ร่วมกับแบบฝึกการคูณ	การเรียนรู้ด้านคณิตศาสตร์ เรื่อง การคูณ โดยใช้แบบฝึกทักษะการคูณแบบตาข่ายของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โดยแบบฝึกมีดัชนีประสิทธิผลเท่ากับ 0.918

ประเภทความบกพร่องทางการเรียนรู้	ชื่อครูนักวิจัย	ชื่อเรื่องงานวิจัยในชั้นเรียน	วิธีการใช้	ผลการพัฒนาการเรียนรู้
		โรงเรียนศึกษาสงเคราะห์ที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ โรงเรียนศึกษาสงเคราะห์แม่จัน		
16	สุจิตรา สมวาส	การศึกษาผลการใช้สูตรคูณแม่ 12 ที่มีผลต่อการพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน วิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนราชประชานุเคราะห์ 30 จังหวัดเชียงใหม่	การใช้การคูณร่วมกับการจัดการเรียนรู้แบบปกติ	ผลการใช้สูตรคูณแม่ 12 ที่มีผลต่อการพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน วิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้น
17	สุไรยา เจ๊ะแวดอเล๊าะ	เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนโดยใช้เกมคณิตศาสตร์ในการสอน เรื่อง การคูณ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ โรงเรียนราชประชานุเคราะห์ 41 จังหวัดยะลา	การใช้การสอนโดยเกมคณิตศาสตร์โดยมีสื่อการสอนที่เป็นเกมและจัดกิจกรรมการเรียนรู้ให้นักเรียนมีส่วนร่วมฝึกปฏิบัติกิจกรรม	ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนโดยใช้เกมคณิตศาสตร์ในการสอน เรื่อง การคูณ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนร้อยละ 84.88

ประเภทความบกพร่องทางการเรียนรู้	ชื่อครูนักวิจัย	ชื่อเรื่องงานวิจัยในชั้นเรียน	วิธีการใช้	ผลการพัฒนาการเรียนรู้
18	แสงจันทร์ กางถิ่น	รายงานผลการพัฒนาแบบฝึกทักษะคณิตศาสตร์ เรื่อง การบวกและการลบจำนวนที่มีผลลัพธ์และตัวตั้ง ไม่เกิน 20 สำหรับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนราชประชานุเคราะห์ 57 จังหวัดเพชรบูรณ์	การใช้แบบฝึกทักษะ โดยมีการทดสอบก่อนเรียน ใช้นวัตกรรม และทดสอบหลังเรียน ดูความก้าวหน้าและผลสัมฤทธิ์	ผลการพัฒนาแบบฝึกทักษะคณิตศาสตร์ เรื่องการบวกและการลบจำนวนที่มีผลลัพธ์และตัวตั้ง ไม่เกิน 20 สำหรับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
19	อังคณา ปานบุตร	การใช้แบบฝึกทักษะเพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคณิตศาสตร์ของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนสมเด็จพระปิยมหาราชมณียเขต	การใช้แบบฝึกทักษะ โดยการให้ผู้เรียนฝึกปฏิบัติซ้ำๆ และเชื่อมโยงความรู้เดิม และเสริมแรงให้กับผู้เรียนเมื่อทำได้ และทบทวนย้ำสิ่งเดิมบ่อยๆ	แบบฝึกทักษะเพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคณิตศาสตร์ของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน ร้อยละ 78.67

ประเภทความบกพร่องทางการเรียนรู้	ชื่อครูนักวิจัย	ชื่อเรื่องงานวิจัยในชั้นเรียน	วิธีการใช้	ผลการพัฒนาการเรียนรู้
ด้านการอ่านและเขียน				
1	จิตราภรณ์ ชาเรืองเดช	การพัฒนาแบบฝึกทักษะการอ่านและเขียนสะกดคำสำหรับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ ปีการศึกษา 2558 โรงเรียนราชประชานุเคราะห์ 27 จังหวัดหนองคาย	ใช้แบบฝึกทักษะการอ่านและเขียนสะกดคำสำหรับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ เมื่อเสร็จสิ้นการใช้แบบฝึกทักษะ ให้นักเรียนทำแบบทดสอบ	แบบฝึกทักษะการอ่านและเขียนสะกดคำสำหรับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ มีประสิทธิภาพ 85.43/86.47 และนักเรียนมีทักษะการอ่านและเขียนสะกดคำสูงขึ้น มีค่าเฉลี่ยร้อยละ 86.47
2	ประดิพัตร ช้างขาว	การศึกษาการพัฒนาความสามารถในการรู้จักอักษรภาษาอังกฤษพิมพ์เล็กของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ โดยใช้บัตรอักษรร่วมกับเกมตบบัตร	ใช้กิจกรรมการอ่านอักษรด้วยบัตรอักษรร่วมกับเกมตบบัตรเป็นการสร้างความคุ้นเคยกับตัวอักษร และใช้บ่อย ๆ	นักเรียนมีความรู้ ความจำ รู้จักอักษรภาษาอังกฤษพิมพ์เล็ก a-z และสามารถทำแบบทดสอบได้คะแนนเพิ่มขึ้นจากเดิม โดยเฉลี่ยคิดเป็นร้อยละ 53.07

ประเภทความบกพร่องทางการเรียนรู้	ชื่อครูนักวิจัย	ชื่อเรื่องงานวิจัยในชั้นเรียน	วิธีการใช้	ผลการพัฒนาการเรียนรู้
3	นันท์นภัส ขวัญคง	ผลการใช้แบบฝึกทักษะการอ่านและการเขียนคำ ควบกล้ำ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่บกพร่องทางการเรียนรู้ โรงเรียนราชประชานุเคราะห์ 21	ให้นักเรียนใช้แบบฝึกทักษะการอ่านและการเขียนคำควบกล้ำ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 บ่อย ๆ ในระยะเวลาสั้น ๆ	แบบฝึกทักษะการอ่านและการเขียนคำควบกล้ำ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 มีประสิทธิภาพสูงกว่าเกณฑ์ 80/80 นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน คิดเป็นร้อยละ 21.25 และนักเรียนมีความพึงพอใจต่อใช้แบบฝึกทักษะการอ่านและการเขียนคำควบกล้ำ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 อยู่ในระดับมากที่สุด
4	นงลักษณ์ ณ พัทลุง, ชนกนันท์ แสงกุดเรือ, วรางคณา พรหมราช	การศึกษาผลการใช้แบบฝึกทักษะการอ่านและการเขียนมาตราตัวสะกดร่วมกับการใช้เกมและเพลง สำหรับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ ระดับชั้นประถมศึกษา โรงเรียนศึกษาสงเคราะห์ธวัชบุรี จังหวัดร้อยเอ็ด ปีการศึกษา 2558	ใช้แบบฝึกทักษะการอ่านและการเขียนมาตราตัวสะกดร่วมกับการใช้เกมและเพลง	นักเรียนมีพัฒนาการด้านการอ่าน และการเขียนสูงขึ้น โดยมีค่าเฉลี่ยของคะแนนสูงขึ้น

ประเภทความบกพร่องทางการเรียนรู้	ชื่อครูนักวิจัย	ชื่อเรื่องงานวิจัยในชั้นเรียน	วิธีการใช้	ผลการพัฒนาการเรียนรู้
5	พัชรัตน์ วิชญภัทรนันท์	การศึกษาความสามารถในการอ่าน คิดวิเคราะห์ เขียนสื่อความ โดยใช้บทเพลง สำหรับนักเรียนที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนราชประชานุเคราะห์ 51 จังหวัดนางรอง	ใช้แบบฝึกทักษะการอ่าน คิดวิเคราะห์ เขียนสื่อความหมาย โดยใช้บทเพลง อย่างต่อเนื่องและฝึกฝนบ่อย ๆ	แบบฝึกทักษะการอ่าน คิดวิเคราะห์ เขียนสื่อความหมาย โดยใช้บทเพลง มีประสิทธิภาพ 88.99/86.66 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนสูงขึ้นกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 ค่าดัชนีประสิทธิผลของการเรียนรู้ มีค่าเท่ากับ 0.63 คิดเป็นร้อยละ 63 และนักเรียนมีความพึงพอใจต่อการใช้แบบฝึกทักษะการอ่าน คิดวิเคราะห์ และสื่อความ โดยใช้บทเพลง โดยรวมอยู่ในระดับมาก
6	สาวิตรี วงษ์ปัญญา	การพัฒนาทักษะการอ่านและเขียนภาษาไทย ของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ (LD) ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนราชประชานุเคราะห์ 45 โดยใช้แบบฝึกทักษะการอ่านและ	ใช้แบบฝึกทักษะการอ่านและเขียนสะกดคำตามมาตรา ตัวสะกดที่ไม่ตรงมาตรา อย่างสม่ำเสมอ	แบบฝึกทักษะการอ่านและเขียนสะกดคำตามมาตรา ตัวสะกดที่ไม่ตรงมาตรา มีประสิทธิภาพ 81.73/82.50 และนักเรียนมีความหน้าในการอ่านและเขียนก่อนและหลังการใช้แบบฝึกการอ่านและเขียนสะกดคำตามมาตรา ตัวสะกดที่ไม่ตรงมาตรา แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ประเภทความบกพร่องทางการเรียนรู้	ชื่อครูนักวิจัย	ชื่อเรื่องงานวิจัยในชั้นเรียน	วิธีการใช้	ผลการพัฒนาการเรียนรู้
		เขียนสะกดคำตามมาตราตัวสะกดที่ไม่ตรงมาตรา		
7	พรทวี วิเวกอรุณ	รายงานการพัฒนาทักษะการอ่านและเขียนคำพื้นฐานภาษาไทยสำหรับนักเรียนที่เรียนรู้ช้าโดยใช้แบบฝึกทักษะสาระการเรียนรู้ภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ปีการศึกษา 2558	จัดกิจกรรมการรู้โดยใช้แบบฝึกทักษะสาระการเรียนรู้ภาษาไทย เมื่อเสร็จสิ้นการใช้แบบฝึกทักษะ ให้นักเรียนทำแบบทดสอบหลังเรียน	แบบฝึกทักษะการอ่านมีประสิทธิภาพ 92.50/82.00 แบบฝึกทักษะการเขียนมีประสิทธิภาพ 86.00/81.00 และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านการอ่านและการเขียนของนักเรียนสูงขึ้น
8	นาตติยา อุ่นหนองกุ่ง , กนกวรรณ สาขา	รายงานการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้แบบฝึกการอ่านและเขียนคำสำหรับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1	ใช้แบบฝึกการอ่านและเขียนคำสำหรับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 เมื่อสอนเสร็จสิ้น ดำเนินการทดสอบหลังเรียน และตอบแบบสอบถาม	แบบฝึกการอ่านและเขียน มีประสิทธิภาพ 83.98/84.00 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนสูงขึ้นกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 และเจตคติต่อแบบฝึกการอ่านและเขียน สำหรับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ โดยรวมอยู่ในระดับมาก

ประเภทความบกพร่องทางการเรียนรู้	ชื่อครูนักวิจัย	ชื่อเรื่องงานวิจัยในชั้นเรียน	วิธีการใช้	ผลการพัฒนาการเรียนรู้
			เจตคติต่อแบบฝึกการอ่านและเขียน	
9	ไซนะ มะแซ	การศึกษาความสามารถจำรูปพยัญชนะของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้จากการฝึกด้วยกิจกรรมศิลปะ	ใช้กิจกรรมศิลปะ เพื่อเพิ่มความสามารถในการจำในรูปพยัญชนะ โดยให้นักเรียนลากเส้นตามรอยลงในกระดาษและปั้นดินน้ำมันเป็นรูปพยัญชนะ เมื่อสอนเสร็จสิ้นดำเนินการทดสอบหลังเรียน	นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้มีความสามารถในการจำรูปพยัญชนะสูงขึ้น
10	ทิพวรรณ แสนมงคล	รายงานผลการใช้สื่อประสมประกอบการอ่านและการเขียนวิชาภาษาไทยสำหรับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ปีการศึกษา 2558 โรงเรียนศึกษาสงเคราะห์เชียงดาว จังหวัดเชียงใหม่	ใช้สื่อประสมประกอบการอ่านและการเขียน ที่ผลิตด้วยคอมพิวเตอร์ โปรแกรม Microsoft PowerPointเมื่อสอนเสร็จสิ้นดำเนินการทดสอบหลังเรียน	นักเรียนมีความสามารถในการอ่านและการเขียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน และมีความกระตือรือร้นในการเรียนอยู่ในเกณฑ์ดี

ประเภทความบกพร่องทางการเรียนรู้	ชื่อครูนักวิจัย	ชื่อเรื่องงานวิจัยในชั้นเรียน	วิธีการใช้	ผลการพัฒนาการเรียนรู้
11	แจ่มศรี บุญทองจันทร์	การพัฒนาความสามารถการอ่านและการเขียนพยัญชนะของเด็กมีปัญหาทางพฤติกรรมและ อารมณ์ ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนฟ้าใสวิทยา โดยใช้วิธีการจับคู่ภาพกับพยัญชนะ	ใช้ตารางภาพ พยัญชนะไทย ก-ฮ โดยวิธีการจับคู่ภาพ ให้นักเรียนฝึกอ่านและเขียน แล้วทำการทดสอบ	นักเรียนมีความสามารถการอ่านและการเขียนพยัญชนะดีขึ้น
12	ดาว ขันพระแสง	การพัฒนาทักษะการอ่านและเขียนคำพื้นฐานภาษาไทย โดยใช้แบบฝึกทักษะสาระการเรียนรู้ภาษาไทย สำหรับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2558	การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนโดยใช้แบบฝึกทักษะภาษาไทย แบบฝึกทักษะการอ่านและการเขียนคำพื้นฐาน	แบบฝึกทักษะสาระการเรียนรู้ภาษาไทยสำหรับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2558 มีประสิทธิภาพ 85.47/86.47 สูงกว่าเกณฑ์ 80/80 ที่ตั้งไว้ และนักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านทักษะการอ่านและเขียนคำพื้นฐานสูงขึ้น มีค่าเฉลี่ยร้อยละ 86.47

ประเภทความบกพร่องทางการเรียนรู้	ชื่อครูนักวิจัย	ชื่อเรื่องงานวิจัยในชั้นเรียน	วิธีการใช้	ผลการพัฒนาการเรียนรู้
13	สุธนี จันทรมหา	การพัฒนาความสามารถในการอ่านคำ และการเขียนคำ ควบกล้ำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้	การใช้แบบฝึกการอ่านและเขียนคำควบกล้ำ ร ล ว และแบบทดสอบ เรื่องคำควบกล้ำ	นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ 0.05 และมีความพึงพอใจในการเรียนรู้โดยใช้แบบฝึกอยู่ในระดับมาก
14	คารมณ์ ประไพร	การพัฒนาทักษะการอ่านและเขียนคำศัพท์ของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ ชั้นประถมศึกษาปีที่3 โดยใช้เทคนิคฟิทซ์เจอรัลด์ร่วมกับบัตรคำและบัตรภาพ	ใช้เทคนิคฟิทซ์เจอรัลด์ร่วมกับบัตรคำและบัตรภาพ	นักเรียนมีความสามารถในการอ่านและเขียนคำศัพท์หลังเรียนเพิ่มขึ้น
15	รอบียะ แต	ศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนโดยใช้แบบฝึกเสริมทักษะในการสอนเรื่องการอ่านเขียนไม่ตรงตามมาตราตัวสะกดของนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่มีความ	ใช้แบบฝึกเสริมทักษะเรื่องการอ่านเขียนไม่ตรงตามาตราตัวสะกด ตัวสะกดแม่กก ตัวสะกดแม่กด ตัวสะกดแม่กน ตัวสะกดแม่กบ	ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนหลังใช้แบบฝึกเสริมทักษะในการสอนเรื่องการอ่านเขียนไม่ตรงตามมาตราตัวสะกดสูงขึ้น อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 ดัชนีประสิทธิผลของแบบฝึกเสริมทักษะเรื่องการอ่านเขียนไม่ตรงตามาตราตัวสะกด เท่ากับ 0.51 และนักเรียน

ประเภทความบกพร่องทางการเรียนรู้	ชื่อครูนักวิจัย	ชื่อเรื่องงานวิจัยในชั้นเรียน	วิธีการใช้	ผลการพัฒนาการเรียนรู้
		บกพร่องทางการเรียนรู้ โรงเรียนราชประชานุเคราะห์ 41 จังหวัดยะลา		มีความพึงพอใจในระดับมากต่อแบบฝึกเสริมทักษะเรื่องการอ่านเขียนไม่ตรงตามาตราตัวสะกด
16	ศิริวรรณ คงรอด	การพัฒนาความสามารถในการอ่านและเขียนคำที่มีตัวสะกดตรงมาตราของ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้โดยใช้วิธีการสอนอ่านและเขียนเป็นคำร่วมกับแบบฝึกอ่านและเขียน	ใช้แบบทดสอบอ่านและเขียนคำที่มีตัวสะกดตรงมาตรา และใช้วิธีการการสอนอ่านและเขียนเป็นคำร่วมกับแบบฝึกอ่านและเขียน	นักเรียนมีความสามารถในการอ่านและเขียนคำที่มีตัวสะกดตรงมาตราอยู่ในระดับดีมากและสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05
17	อรพรรณ แสนคำแพ	รายงานผลการศึกษาความสามารถในการอ่านและการเขียนคำพื้นฐานภาษาไทย โดยใช้แบบฝึกทักษะการอ่านและการเขียนคำพื้นฐานภาษาไทย สำหรับนักเรียนที่บกพร่องทางการเรียนรู้ด้านการ	ใช้แบบฝึกทักษะการอ่านและการเขียนคำพื้นฐานภาษาไทย จำนวน 4 บท	นักเรียนมีความสามารถในการอ่านและการเขียนคำพื้นฐานภาษาไทยสูงขึ้น มีคะแนนความก้าวหน้าเฉลี่ย 13.6 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 45.34

ประเภทความบกพร่องทางการเรียนรู้	ชื่อครูนักวิจัย	ชื่อเรื่องงานวิจัยในชั้นเรียน	วิธีการใช้	ผลการพัฒนาการเรียนรู้
		อ่านและการเขียนภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2558		
18	พิมพ์พิชมญชุ์ สุภายอง	การพัฒนาทักษะการเรียนรู้ เรื่อง สระ อา สำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โดยแบบฝึกทักษะ	ใช้แบบฝึกทักษะ เรื่องสระ อา แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนและหลังเรียน	นักเรียนมีความเข้าใจเกี่ยวกับ สระ อา ถูกต้องมากขึ้น และมีผลสัมฤทธิ์ทางด้านการเรียนดีขึ้น
19	สุจิตรา ปกรณ์ไพโรจน์	การพัฒนาทักษะการอ่านและการเขียนของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนราชประชานุเคราะห์ ๕๕ จังหวัดตาก	ใช้แบบฝึกเสริมทักษะ จำนวน 3 ชุดในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ เสร็จสิ้นจากการใช้แบบฝึกเสริมทักษะทำการทดสอบ	แบบฝึกเสริมทักษะทั้ง 3 ชุดมีประสิทธิภาพสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนด ผลสัมฤทธิ์ของนักเรียนด้านการอ่าน มีคะแนนเฉลี่ยร้อยละ 79.71 ความก้าวหน้าร้อยละ 55.89 และด้านการเขียนมีคะแนนเฉลี่ยร้อยละ 75.59 ความก้าวหน้าร้อยละ 59.71

ประเภทความบกพร่องทางการเรียนรู้	ชื่อครูนักวิจัย	ชื่อเรื่องงานวิจัยในชั้นเรียน	วิธีการใช้	ผลการพัฒนาการเรียนรู้
20	พิรุฬห์ลักษณ์ เจริญเดช	การพัฒนาทักษะการอ่าน การเขียนคำ ชุด หมวดคำที่ใช้ในชีวิตประจำวันของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้โดยใช้แบบฝึก	ใช้แบบฝึกทักษะการอ่าน การเขียนคำชุด หมวดคำที่ใช้ในชีวิตประจำวัน จำนวน 5 ชุด ประกอบด้วย หมวดกิจวัตรประจำวัน หมวดอุปกรณ์การเรียน หมวดเครื่องแต่งกาย หมวดอาชีพ และหมวดอาชีพ	แบบฝึกทักษะการอ่าน การเขียนคำ ชุด หมวดคำที่ใช้ในชีวิตประจำวันมีประสิทธิภาพ 85.66/ 81.33 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ 80/80 ที่ตั้งไว้ นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 และนักเรียนมีความพึงพอใจในระดับมากต่อแบบฝึก การอ่านคำ การเขียนชุด หมวดคำที่ใช้ในชีวิตประจำวัน ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3
21	นุจรี สินธุชัย	รายงานผลการใช้ชุดฝึกทักษะเพื่อพัฒนาการอ่าน การเขียนสะกดคำและแจกลูก ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่1 ที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ โรงเรียนศึกษาสงเคราะห์แม่จัน	ใช้แบบฝึกทักษะการอ่านและเขียนสะกดคำภาษาไทย	นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้น

บทที่ 5
สรุป อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อสังเคราะห์งานวิจัยในชั้นเรียนของครู ที่เกี่ยวกับการใช้นวัตกรรมเพื่อพัฒนาการเรียนรู้สำหรับผู้เรียนที่มีความต้องการจำเป็นพิเศษ สังกัดสำนักบริหารงานการศึกษาพิเศษ ที่พิมพ์เผยแพร่ในปี พ.ศ.2558 จำนวน 122 เรื่อง โดยกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้เป็นการเลือกแบบเจาะจง เป็นงานวิจัยในชั้นเรียนของครูที่เกี่ยวกับการใช้นวัตกรรมเพื่อพัฒนาการเรียนรู้ของผู้เรียนที่มีความต้องการจำเป็นพิเศษ สังกัดสำนักบริหารงานการศึกษาพิเศษ เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ แบบตรวจสอบรายการเพื่อสรุปงานวิจัยที่คณะผู้วิจัยสร้างขึ้น การสังเคราะห์งานวิจัยในชั้นเรียน จากแบบตรวจสอบรายการเพื่อศึกษาข้อมูลพื้นฐาน ได้แก่ เพศ ตำแหน่ง สาระการเรียนรู้ ระดับชั้นที่ทำวิจัย ข้อมูลเกี่ยวกับระเบียบวิธีวิจัย ได้แก่ วัตถุประสงค์ในการวิจัย ประเภทของการบกพร่องทางการเรียนรู้ กลุ่มเป้าหมาย เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ประกอบด้วย นวัตกรรมที่ใช้ เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล และการตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ รูปแบบการวิจัย สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล และการสรุปผลการใช้นวัตกรรมเพื่อพัฒนาการเรียนรู้ ใช้การวิเคราะห์เชิงปริมาณ สถิติที่ใช้ ได้แก่ ความถี่ และร้อยละ

สรุปผลการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ สรุปผลการสังเคราะห์ข้อความรู้และข้อค้นพบเกี่ยวกับการใช้นวัตกรรมเพื่อพัฒนาการเรียนรู้สำหรับผู้เรียนที่มีความต้องการจำเป็นพิเศษ สังกัดสำนักบริหารงานการศึกษาพิเศษ ดังนี้

ผลการสังเคราะห์งานวิจัยในชั้นเรียน

ข้อมูลพื้นฐานการวิจัย พบว่า ครูนักวิจัยส่วนใหญ่ร้อยละ 88.52 เป็นเพศหญิง เป็นงานวิจัยที่จัดทำโดยครูมากที่สุด ร้อยละ 30.33 มีการทำวิจัยในสาระการเรียนรู้ ภาษาไทยมากที่สุด ร้อยละ 80.33 ส่วนใหญ่มีวัตถุประสงค์ในการพัฒนาผลสัมฤทธิ์ ร้อยละ 88.52 ประเภทของกลุ่มเป้าหมายส่วนมากบกพร่องด้านการอ่าน ร้อยละ 48.37 กลุ่มเป้าหมายที่ใช้ในการทำวิจัยส่วนใหญ่ใช้ 1-5 คน คิดเป็นร้อยละ 82.79 และระดับชั้นที่มีการทำวิจัยสูงสุดได้แก่ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-3 ร้อยละ 43.44 งานวิจัยจำแนกตามนวัตกรรมที่ใช้ ส่วนมากเป็นแบบฝึกทักษะ ร้อยละ 50.82 เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลส่วนมากเป็นแบบทดสอบ ร้อยละ 88.52 และงานวิจัยทุกเรื่องผ่านการทดสอบคุณภาพเครื่องมือ โดยรูปแบบงานวิจัยส่วนมากเป็นการศึกษากลุ่มเดียววัดก่อนและหลังการทดลอง ร้อยละ 85.25 และใช้สถิติพื้นฐานในการวิเคราะห์ข้อมูล ร้อยละ 91.80

ประเด็นที่ได้จากการสังเคราะห์งานวิจัย

ประเด็นที่ได้จากการสังเคราะห์งานวิจัยครั้งนี้ ได้มีการสังเคราะห์ตามประเภทการบกพร่องของการเรียนรู้ของผู้เรียน ดังนี้

1. สื่อนวัตกรรมที่นำมาใช้ในการวิจัย

1.1 ด้านการคิดคำนวณ

งานวิจัยครั้งนี้ โดยภาพรวมสื่อที่ใช้ในการพัฒนาผู้เรียน ประกอบด้วย ชุดฝึกทักษะ ชุดกิจกรรม แบบฝึก เทคนิควิธีการสอน เพื่อพัฒนาการเรียนรู้ของเด็กที่มีความบกพร่อง เช่น เรื่องการบวก มีการใช้สื่อนิ้วมือ การใช้เบี้ยสอนบวก การเล่นเกม หรือเทคนิคตารางค่าประจำหลัก เป็นต้น เรื่องการคูณ มีการใช้แบบทดสอบสูตรคูณ เครื่องคำนวณ เทคนิคการท่องสูตรคูณ การสอนโดยใช้เกมคณิตศาสตร์ การคูณแบบตาข่าย เป็นต้น

1.2 ด้านการอ่าน

งานวิจัยครั้งนี้ โดยภาพรวมสื่อที่ใช้ในการพัฒนาผู้เรียน ประกอบด้วย แบบฝึกทักษะ ชุดการสอน CAI สื่อคาราโอเกะ บทเรียนการ์ตูน นิทาน เพลง เกม บัตรคำ และบัตรภาพ

1.3 ด้านการเขียน

งานวิจัยครั้งนี้ โดยภาพรวมสื่อที่ใช้ในการพัฒนาผู้เรียน ประกอบด้วย ชุดการสอน แบบฝึกการเขียน บัตรคำ (ภาพ/ความหมาย) เทคนิควิธีการสอนกิจกรรม กิจกรรมเพื่อนช่วยเพื่อน กิจกรรมพัฒนากล้ามเนื้อ และกิจกรรมด้านศิลปะ

สรุปผลการพัฒนาตามสื่อนวัตกรรมที่กล่าวมาข้างต้น ส่งผลให้ผู้เรียนมีความสามารถด้านการคิดคำนวณ การอ่าน และการเขียน ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้และพัฒนาการด้านอื่น ๆ ของผู้เรียนสูงขึ้น

2. ภูมิหลังของผู้เรียน

กลุ่มของผู้เรียนที่ทำการศึกษาวิจัยเป็นกลุ่มที่มีความบกพร่องทางด้านการอ่าน การเขียน ด้านการคิดคำนวณ โดยภูมิหลังของผู้เรียนมาจากแบบคัดกรอง โดยโรงเรียนจะมีการคัดกรองผู้เรียนจากแบบคัดกรองของสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน และมาจากการรับรองจากแพทย์ว่าเป็นเด็กที่มีความบกพร่องทางด้านการเรียนรู้ และมีกลุ่มผู้เรียนที่มาจากชนเผ่าซึ่งเด็กกลุ่มนี้จะมีปัญหาในเรื่องการอ่าน การเขียน ภาษาไทย

3. พฤติกรรมที่ส่งเสริมการเรียนรู้ของผู้เรียน

3.1 การจัดทำแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคล (IEP)

3.2 การสอนนักเรียนกลุ่มที่มีความบกพร่องควรสอนจากสิ่งที่ง่ายที่สุดก่อน

การเริ่มต้นที่ดีควรเริ่มสอนในสิ่งที่ต่ำกว่าความสามารถของเด็กเล็กน้อย เพื่อให้เด็กมีกำลังใจ มั่นใจ และพร้อมจะเรียนในระดับยากต่อไปได้ให้เด็กมีความสุขในการเรียน เด็กที่มีความสุขในการเรียนจะมองคนในแง่ดี และสามารถสร้างความสัมพันธ์ที่ดีกับเพื่อนและครูได้

3.3 การเสริมแรงอย่างสม่ำเสมอ

3.4 ให้เด็กเรียนจากเพื่อน (เพื่อนช่วยเพื่อน)

3.5 จัดห้องเรียนให้เอื้อต่อการเรียน

3.6 สอนโดยการเน้นย้ำซ้ำ เช่น ให้เด็กทำกิจกรรมนั้นซ้ำบ่อยๆ ด้วยวิธีการรับรู้ที่หลากหลากจากการดู การฟังการสัมผัส ใช้คำสั่งที่สั้นและเข้าใจ พยายามให้ความ

3.7 ครูผู้สอนควรให้ความช่วยเหลือให้เวลามากขึ้นกว่าเด็กทั่วไป มอบงานให้เหมาะสม

3.8 การใช้อุปกรณ์ช่วย เช่น เครื่องคิดเลข สื่อต่างๆ มาช่วยอำนวยความสะดวกและการฝึกให้เด็กเรียนรู้จากการปฏิบัติ

อภิปรายผลการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ เป็นสังเคราะห์งานวิจัยในชั้นเรียนของครูที่เกี่ยวกับการใช้นวัตกรรมเพื่อพัฒนาการเรียนรู้สำหรับผู้เรียนที่มีความต้องการจำเป็นพิเศษ สังกัดสำนักบริหารงานการศึกษาพิเศษ เพื่อให้ได้ข้อสรุปเกี่ยวกับ ข้อมูลพื้นฐานรวมทั้ง ข้อความรู้และข้อค้นพบเกี่ยวกับการใช้นวัตกรรมเพื่อพัฒนาการเรียนรู้ที่ปรากฏในรายงานวิจัยในชั้นเรียน ผู้วิจัยนำเสนอการอภิปรายดังต่อไปนี้

ข้อมูลพื้นฐาน

จากการสังเคราะห์ข้อมูลพื้นฐานของงานวิจัย พบว่า งานวิจัยในชั้นเรียนของครูในสังกัดสำนักบริหารงานการศึกษาพิเศษ เป็นครูเพศหญิงมากกว่าเพศชาย ครูส่วนใหญ่มีตำแหน่ง ครูอาจจะเนื่องมาจาก ครูเหล่านี้เป็นกลุ่มที่กำลังมีความสนใจและพยายามพัฒนาตนเองเพื่อส่งเสริมประสบการณ์ในการสอนให้มากขึ้นประกอบกับมีความสนใจ ทำงานวิจัยเพื่อขอเลื่อนตำแหน่งทางวิทยฐานะ เมื่อพิจารณาจากพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช2542 ที่มีการกำหนดให้ครูทำวิจัยในชั้นเรียน ผลการวิจัยก็พบว่า ในช่วงระหว่างปี พ.ศ. 2542 - 2543 ก็ยังไม่มีการทำวิจัยในชั้นเรียนเลย เริ่มมีการทำวิจัยในชั้นเรียนในปี พ.ศ.2544 เป็นต้นมา แต่ก็มีผลงานไม่มาก ส่วนประเภทของงานวิจัยในชั้นเรียนที่ผู้วิจัยเก็บรวบรวมมานั้น เป็นผลงานวิจัยในชั้นเรียนของครูที่เข้าร่วมการอบรมการทำวิจัยที่สำนักงานสำนักบริหารงานการศึกษาพิเศษ ได้ทำการอบรมเชิงปฏิบัติการให้กับครูแต่ละโรงเรียนในสำนักบริหารงานการศึกษาพิเศษ และให้ปฏิบัติลงมือทำงานวิจัยในชั้นเรียนและมี

การนำเสนอผลงาน ตลอดจนนำงานวิจัยจากการเข้าร่วมอบรมเชิงปฏิบัติ เนื่องจากเป็นการอบรมระยะสั้นทำให้ครูยังไม่มีความเข้าใจและสามารถทำงานวิจัยในชั้นเรียนได้ตามเกณฑ์ที่ใช้ประเมินนักจึงทำให้มีความบกพร่องในการทำงานวิจัยในชั้นเรียนในบางส่วน โดยสาระการเรียนรู้ที่ครูนักวิจัยทำวิจัยกันมากที่สุด คือ สาระการเรียนรู้ภาษาไทยและสาระการเรียนรู้คณิตศาสตร์ เนื่องจากสาระการเรียนรู้ดังกล่าวเป็นกลุ่มสาระการเรียนรู้ที่นักเรียนมีความบกพร่องมาก โดยเฉพาะด้านการอ่าน การเขียนและคิดคำนวณ ระดับชั้นที่ทำงานวิจัยมากที่สุด คือระดับชั้นประถมศึกษา อาจจะเนื่องมาจากกลุ่มนักเรียนในระดับประถมศึกษาเป็นกลุ่มนักเรียนที่มีความบกพร่องด้านการอ่าน และการเขียนตลอดจนการคิดคำนวณเป็นส่วนใหญ่ และจัดการเรียนการสอนทุกกลุ่มสาระการเรียนรู้โดยครูเพียงคนเดียว ทำให้ครูใกล้ชิดนักเรียนและมองเห็นสภาพปัญหาต่าง ๆ ได้ดีกว่าครูที่สอนในระดับชั้นมัธยมศึกษาที่จัดการเรียนการสอนเป็นรายชั่วโมงตามวิชาที่ครูถนัดและครูที่เข้าร่วมอบรมในการทำงานวิจัยในชั้นเรียนส่วนมากเป็นครูที่สอนในระดับชั้นประถมศึกษา

จากการสังเคราะห์งานวิจัยในชั้นเรียนที่เกี่ยวกับข้อความรู้และข้อค้นพบเกี่ยวกับการใช้นวัตกรรมเพื่อพัฒนาการเรียนรู้ พบว่า นวัตกรรมที่ครูนักวิจัยใช้พัฒนาการเรียนรู้มี 7 ประเภท คือ ชุดการสอน แบบฝึกทักษะ บทเรียนสำเร็จรูป นิทาน เกม เพลง เทคนิคการสอนบัตรคำ/บัตรภาพและกลอน ซึ่งแบบฝึกทักษะ เป็นนวัตกรรมกี่ครูนักวิจัยใช้มากกี่สุด ซึ่งทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียนที่มีความบกพร่องสูงขึ้น สอดคล้องกับ สุวิมล กัณหา (2551, บทคัดย่อ) การพัฒนาทักษะการเขียนสะกดคำมาตราตัวสะกด เด็กพิเศษเรียนร่วมประเภทบกพร่องทางการเรียนรู้ (LD) ด้านการเขียนสะกดคำทำให้เด็กพิเศษเรียนร่วมเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมทางการเรียนรู้ มีความสามารถด้านการเขียน สะกดคำมาตราตัวสะกดสูงขึ้น สามารถนำแบบฝึกไปจัดกิจกรรมการเรียนรู้ได้ และยังสอดคล้องกับสุภาพรรณ ชาญประเสริฐ (2554, บทคัดย่อ) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง การใช้แบบฝึกทักษะพัฒนาการอ่านคำมาตราตัวสะกดไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2/3 และการใช้แบบฝึกทักษะพัฒนาการอ่านคำชุดนี้ มีคุณภาพและประสิทธิภาพเป็นที่น่าพอใจส่งผลให้มาตรฐานการเรียนรู้ภาษาไทยสูงขึ้นเป็นไปตามวัตถุประสงค์ นอกจากนี้ ลำไย ชูประดิษฐ์ (2556, บทคัดย่อ) ได้ศึกษาวิจัยเรื่องการพัฒนาแบบฝึกการอ่านและเขียนสะกดคำตามมาตราตัวสะกดที่ไม่ตรงมาตรา และมุกดา เลี่ยมดี (2556, บทคัดย่อ) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง รายงานการพัฒนาทักษะการอ่านคำภาษาไทยของเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ซึ่งทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้น ผลการสังเคราะห์งานวิจัยในชั้นเรียน ครั้งนี้พบว่า มีการใช้แบบฝึกทักษะในทุกสาระการเรียนรู้ แต่ใช้มากที่สุดในสาระการเรียนรู้ ภาษาไทยเนื่องจากสาระการเรียนรู้ภาษาไทยเป็นวิชาที่อยู่ในกลุ่มทักษะ ต้องมีการฝึกฝนให้เกิดความคล่องแคล่วเพราะถือว่าทักษะทางภาษาเป็นเครื่องมือสำคัญในการดำรงชีวิต โดยเฉพาะการอ่านและการเขียนการที่จะทำให้นักเรียนมีทักษะในการใช้ภาษาให้ถูกต้องคล่องแคล่วตามอักขระวิธีได้นั้นจะต้องอาศัยแบบฝึกทักษะ และมีการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนสำหรับเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู ควรมุ่ง

พัฒนาศักยภาพความสามารถของเด็ก ช่วยเหลือเด็กไดเรียนรูตามเป้าหมาย โดยจัดลำดับของงานให้มีความยากง่ายต่างๆ กันไป สอดคล้องกับ สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ (2541, หน้า 83-86) กล่าวว่าปัญหาทางการเรียนรูมีขอบข่ายกว้างขวาง ทั้งพฤติกรรมการเรียนวิชาการและพฤติกรรมที่แสดงออกในเชิงรบกวนชั้นเรียน จึงไดเสนอแนะแนวทางในการจัดการเรียนการสอนเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรูในชั้นเรียนปกติ

จากการสังเคราะห์งานวิจัยในชั้นเรียนของครูที่เกี่ยวกับการใช้นวัตกรรมเพื่อพัฒนาการเรียนรู้ในครั้งนี้ พบว่า การใช้นวัตกรรมต่าง ๆ นั้นส่งผลให้นักเรียนมีการพัฒนาการเรียนรู้เป็นไปตามที่ครูนักวิจัยได้วางเป้าหมายไว้ แต่บอกไม่ได้ว่านวัตกรรมประเภทใดใช้ได้ดีที่สุด การจะใช้นวัตกรรมเพื่อพัฒนาการเรียนรู้ของนักเรียนให้ได้ผลดีนั้น ครูต้องคำนึงถึง กลุ่มเป้าหมายที่ศึกษา เนื้อหาสาระในแต่ละสาระการเรียนรู้ รวมทั้งเป้าหมายที่ต้องการพัฒนาและงานวิจัยทุกเรื่องผ่านการทดสอบคุณภาพเครื่องมือ เพื่อเป็นการหาคุณภาพของเครื่องมือ และใช้สถิติพื้นฐานในการวิเคราะห์ข้อมูลเป็นส่วนมาก เนื่องจากงานวิจัยส่วนใหญ่ทำกับเด็กที่มีความต้องการจำเป็นพิเศษที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ กลุ่มเล็กๆ 1-5 คน เพื่อดูพัฒนาการและความก้าวหน้า โดยรูปแบบงานวิจัยส่วนมากเป็นการศึกษากลุ่มเดียววัดก่อนและหลังการทดลองซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ศรียา นิยมธรรม (2545, หน้า 43-44) ที่มีการทดสอบเด็กเป็นรายบุคคลและมีเนื้อหาในการทดสอบ 6 หมวด คือ ซ้าย-ขวา การจำคำ การวาดภาพรูปทรง การจำตัวเลข การจัดหมวดหมู่ และการใช้ขาโดยทำการทดสอบก่อนและหลังเรียน อนงค์ ระเบียบ (2550, บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาเรื่อง การพัฒนาความสามารถในการอ่านคำตามมาตราตัวตัวสะกดไทย และพบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านหลังเรียนสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และประสิทธิภาพของแบบฝึกเป็นไปตามเกณฑ์ 70/70 อีกทั้งกรรณิการ์ ธิวงศ์ และศศิวิมล ประสม (2550, บทคัดย่อ) ได้ศึกษาวิจัยในชั้นเรียน เรื่อง ผลการใช้ชุดฝึกทักษะการอ่านออกเสียงเพื่อพัฒนาการอ่านออกเสียง ฉ ช พบว่า นักเรียนกลุ่มเป้าหมายมีคะแนนทดสอบหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนทุกคน และการวิเคราะห์หาประสิทธิภาพของชุดฝึกมีค่าเท่ากับ 83.25/82.20 ทำให้ผลการใช้ชุดฝึกประสบผลสำเร็จตามเกณฑ์ 70/70 นักเรียนทุกคนมีพัฒนาการด้านการอ่านออกเสียงพยัญชนะ ฉ ช ได้อย่างถูกต้อง

ประเด็นที่ได้จากการสังเคราะห์งานวิจัย การพัฒนาตามสื่อนวัตกรรมของครูที่ทำงานวิจัยในชั้นเรียนที่พัฒนาผู้เรียนมีความบกพร่องทางด้านการเรียนรู้นวัตกรรมต่าง ๆ ล้วนส่งผลให้ผู้เรียนมีความสามารถ ด้านการคิดคำนวณ การอ่าน และการเขียน ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้และพัฒนาการด้านอื่น ๆ ของผู้เรียนสูงขึ้น เนื่องมาจากครูมีการคัดกรองผู้เรียนรู้ข้อมูลพื้นฐานของผู้เรียนซึ่งสอดคล้องกับ ผดุง อารยะวิญญู (2551, หน้า 43-44) ได้สร้างเครื่องมือคัดแยกเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู เป็นแบบสำรวจโดยใช้มาตราส่วนประเมินค่า 5 ระดับ โดยครูผู้สอนเป็นผู้ประเมินเด็กแต่ละคนครูจะต้องรู้จักเด็กและคุ้นเคยกับเด็กเป็นอย่างดีโดยสังเกต เด็กติดต่อกันมาแล้วไม่น้อยกว่า 3 เดือน

ภูมิหลังของผู้เรียน กลุ่มของผู้เรียนที่ทำการศึกษาวิจัยเป็นกลุ่มที่มีความบกพร่องทางด้านการอ่าน การเขียน ด้านการคิดคำนวณ โดยภูมิหลังของผู้เรียนมาจากแบบคัดกรอง โดยโรงเรียนจะมีการคัดกรองผู้เรียนจากแบบคัดกรองของสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน และมาจากการรับรองจากแพทย์ว่าเป็นเด็กที่มีความบกพร่องทางด้านการเรียนรู้ และมีกลุ่มผู้เรียนที่มาจากชนเผ่าเด็กกลุ่มนี้จะมีปัญหาในเรื่องการอ่าน การเขียน ภาษาไทย ซึ่งภูมิหลังของผู้เรียนที่มีความแตกต่างกันก็จะส่งผลต่อสภาพปัญหาในการจัดการเรียนรู้ของเด็กที่มีความต้องการจำเป็นพิเศษ ดังนั้น สถานศึกษาจึงควรมีการสำรวจสภาพปัญหาที่เกิดขึ้นกับกลุ่มผู้เรียนกลุ่มนี้ ซึ่งสอดคล้องกับ บุญเกิด วิเศษรินทอง, อดุลยศักดิ์ สุนทรโรจน์, ศักดิ์พงศ์ หอมหวน และจำเนียร พลหาญ (2552, บทคัดย่อ) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง ปัญหาการดำเนินงานการจัดการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษในโรงเรียนแกนนำจัดการเรียนร่วม สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามหาสารคาม เขต 1 ผลการวิจัยพบว่า 1) ปัญหาการดำเนินงานจัดการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษในโรงเรียนแกนนำจัดการเรียนร่วม ตามความคิดเห็นของผู้บริหารสถานศึกษาและครูผู้รับผิดชอบเด็กที่มีความต้องการพิเศษ โดยภาพรวม อยู่ในระดับปานกลาง และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า มีปัญหาอยู่ในระดับปานกลาง โดยเรียงลำดับตามค่าเฉลี่ยจากมากไปน้อย ได้แก่ ด้านคุณภาพนักเรียน ด้านปัจจัย ด้านการบริหารจัดการ และด้านกระบวนการเรียนการสอน ซึ่งจะเห็นได้ว่าคุณภาพผู้เรียนเป็นปัญหาในลำดับแรกที่ส่งผลต่อการเรียนรู้ ดังนั้นในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้สำหรับผู้เรียนจึงมีความจำเป็นต้องคำนึงถึงภูมิหลังของผู้เรียน

พฤติกรรมที่ส่งเสริมการเรียนรู้ของผู้เรียนได้มีวิธีการที่หลากหลายโดยเฉพาะอย่างยิ่งการปฏิบัติซ้ำๆ เดิมๆ การเชื่อมโยงความรู้เดิมและการเสริมแรงซึ่งเป็นพฤติกรรมที่พบมากในการสังเคราะห์งานวิจัย ซึ่งสอดคล้องกับ มารี่ และเบริ์ดเทรม (MaryandBerttram, 1997, p.174-178) ไดศึกษากลวิธีการอ่านและเขียนสำหรับเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู จากครู การศึกษาพิเศษและนักการศึกษาทั่วไปศึกษาเด็กเกรด 2 และเกรด 5 ว่าใช้วิธีสอนแบบใดบ้าง ผลการสำรวจ พบว่า กลุ่มครูผู้สอนเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู ใช้วิธีการอ่านแล้วเติมตอบ (Guided Reading) 90% การอ่านเป็นรายบุคคล(Individualized Reading) 87% การแลกเปลี่ยนหนังสือกัน (Tradebook) 81.5% และการเปลี่ยนกันอ่าน (Round-Robin Reading) 74% เป็น 4 วิธีในระดับแรก และยังมีอีก 17 วิธีที่ใช้สอนเด็กปกติและเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู นอกจากพฤติกรรมการเรียนรู้ที่เหมาะสมแล้วการสำรวจสภาพปัญหาเพื่อค้นพบข้อบกพร่องของผู้เรียนก็สามารถช่วยส่งเสริมการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ให้มีความเหมาะสม สอดคล้องกับ ประภัสสร สรวนรัมย์, พรพิมล พงศ์สุวรรณ และกิ่งแก้ว ปะติตังโข (2554, บทคัดย่อ) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง สภาพและปัญหาการดำเนินการจัดการเรียนร่วมสำหรับเด็กพิเศษตามโครงสร้างซีท (SEATFramework) ในโรงเรียน ซึ่งจะช่วยให้ทราบสภาพปัญหาตลอดจนการจัดสภาพแวดล้อมที่เหมาะสมต่อการเรียนรู้ของผู้เรียนเพิ่มขึ้น

ข้อเสนอแนะ

สำหรับการสังเคราะห์วิจัยในชั้นเรียนของครูครั้งนี้ ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะ 3 ส่วน ดังนี้

1. ข้อเสนอแนะสำหรับการนำผลการวิจัยไปใช้

สำหรับครู

ควรนำข้อค้นพบที่ได้จากการวิจัยในชั้นเรียนไปใช้ในการปรับปรุงและ พัฒนาการจัดการเรียนรู้ให้กับนักเรียนและต่อยอดงานวิจัยในชั้นเรียนเพื่อให้ได้ข้อสรุปที่ชัดเจน จนเป็นองค์ความรู้ที่สามารถนำไปใช้ได้อย่างกว้างขวางและพัฒนาผู้เรียนให้เหมาะสมกับความบกพร่องต่อไป

สำหรับหน่วยงาน/สถานศึกษา

1. ผลงานวิจัยในครั้งนี้ทำให้ได้ข้อสรุปเกี่ยวกับผลงานวิจัยในชั้นเรียนของครูสำหรับผู้เรียนที่มีความต้องการจำเป็นพิเศษ สังกัดสำนักบริหารงานการศึกษาพิเศษ ข้อค้นพบที่ได้จากการสังเคราะห์ทำให้เห็นภาพที่ชัดเจนเกี่ยวกับงานวิจัยในชั้นเรียน ซึ่งจะเป็นประโยชน์ต่อสำนักบริหารงานการศึกษาพิเศษ ในการวางแผนกิจกรรมการดำเนินงานเพื่อพัฒนาศักยภาพของครูด้านการวิจัยต่อไป

2. ผลการวิจัยนี้ทำให้ได้ ข้อมูลเกี่ยวกับผลการวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการใช้นวัตกรรมในการจัดการเรียนการสอนสำหรับผู้เรียนที่มีความต้องการจำเป็นพิเศษ ซึ่งจะเป็นประโยชน์ต่อการนำไปใช้ในการพัฒนาการศึกษา เพื่อให้สอดคล้องกับเจตนารมณ์ของพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ ต่อไป

3. สถานศึกษาควรมีการพัฒนาครูให้มีความรู้ด้านการทำวิจัยในชั้นเรียนให้มากยิ่งขึ้นและควรมีการสร้างฐานข้อมูลงานวิจัยในชั้นเรียน เทคนิคการสอนเฉพาะสำหรับผู้เรียนที่มีความต้องการจำเป็นพิเศษ เพราะข้อมูลจากงานวิจัยในชั้นเรียน มีประโยชน์ หากมีการวางระบบที่ดีก็จะเป็นแหล่งความรู้ที่มีค่ามาก

4. หน่วยงานต้นสังกัดควรจัดให้มีระบบพี่เลี้ยงที่เข้มแข็งในการจัดทำงานวิจัยในชั้นเรียนสำหรับผู้เรียนที่มีความต้องการจำเป็นพิเศษ

5. หน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรให้ความสำคัญเกี่ยวกับการจัดทำวิจัยในชั้นเรียนสำหรับผู้เรียนที่มีความต้องการจำเป็นพิเศษเป็นระยะและจัดระบบการนิเทศ ติดตามผลอย่างต่อเนื่อง

6. หน่วยงานที่เกี่ยวข้อง/สถานศึกษาควรมีการสร้างขวัญกำลังใจสำหรับผู้ที่ทำงานเกี่ยวข้องกับนักเรียนที่มีความต้องการจำเป็นพิเศษ

2. ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัยต่อไป

1. จาการสังเคราะห์งานวิจัยพบว่า การเลือกนวัตกรรมที่นำมาใช้ในการแก้ปัญหาผู้เรียนที่มีความต้องการจำเป็นพิเศษ บางงานวิจัย นวัตกรรมที่นำมาใช้ยังไม่สอดคล้องกับประเภทของ

ความบกพร่อง ควรมีการศึกษาองค์ความรู้ เพื่อพัฒนานวัตกรรมให้มีความเหมาะสมและสอดคล้องกับปัญหาผู้เรียนเฉพาะบุคคลเพื่อการจัดทำงานวิจัยในชั้นเรียนที่มีความเหมาะสมต่อไป

2. จากการสังเคราะห์งานวิจัยในชั้นเรียนของครูครั้งนี้ พบว่า งานวิจัยในชั้นเรียนส่วนใหญ่มุ่งพัฒนาเพียงผลสัมฤทธิ์เท่านั้น ซึ่งไม่ครอบคลุมการพัฒนาแบบองค์รวม คือ ด้านพุทธิพิสัย ทักษะพิสัยและจิตพิสัยหรือกลุ่มเด็กที่มีความต้องการจำเป็นพิเศษ ดังนั้น หากครูจะทำวิจัยในชั้นเรียนควรให้ครอบคลุมเพื่อดูพัฒนาการหรือการศึกษารายกรณีและจัดทำงานวิจัยในเชิงคุณภาพ โดยมีการศึกษาผลที่เกิดขึ้นจากพัฒนาการของผู้เรียนมากยิ่งขึ้น

3. จากการสังเคราะห์งานวิจัยในครั้งนี้ พบว่า การนำเสนอผลงานวิจัยในรายงานวิจัยในชั้นเรียนของครูยังมีการนำเสนอข้อมูลที่ผิดพลาด เลือกใช้สถิติอ้างอิงที่ไม่ถูกต้องตามหลักการ รวมทั้งมีการระบุชื่อจริงของผู้เรียน หากมีการทำวิจัยในชั้นเรียนต่อไปครูควรมีการศึกษาความรู้ และปรึกษาผู้เชี่ยวชาญเกี่ยวกับระเบียบวิธีวิจัยในชั้นเรียน

4. ควรมีการสังเคราะห์งานวิจัยในชั้นเรียนของครูที่รับผิดชอบเกี่ยวกับนักเรียนที่มีความต้องการจำเป็นพิเศษในสังกัดอื่นๆ เพื่อให้ได้ข้อความรู้ ที่กว้างขึ้นและเป็นประโยชน์แก่หน่วยงานในการช่วยกันพัฒนาการศึกษาต่อไป

5. ควรมีการประเมินคุณภาพของงานวิจัยในชั้นเรียนสำหรับผู้เรียนที่มีความต้องการจำเป็นพิเศษ เพื่อให้เกิดการพัฒนาคุณภาพของงานวิจัย

6. ควรมีการศึกษาผลการสัมภาษณ์ครูที่ร่วมดำเนินการวิจัยเพื่อสะท้อนความคิด และแนวทางในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้เพื่อพัฒนากลุ่มผู้เรียนที่มีความต้องการจำเป็นพิเศษ

7. ควรมีการวิจัยและพัฒนากับกลุ่มผู้เรียนที่มีความต้องการจำเป็นพิเศษเพื่อให้เกิดความต่อเนื่องและจัดกลุ่มพี่เลี้ยง (Coaching Mentoring) เพื่อให้คำปรึกษาสำหรับครูที่สนใจเข้าร่วมในการพัฒนากลุ่มผู้เรียนที่มีความต้องการจำเป็นพิเศษ

3. ข้อเสนอแนะอื่นๆ เพื่อการวิจัยต่อไป

1. ครูที่รับผิดชอบ/ผู้ที่เกี่ยวข้องงานเรียนรวมในสถานศึกษาต้องได้รับการพัฒนาด้านการจัดการเรียนรู้สำหรับผู้เรียนที่มีความต้องการจำเป็นพิเศษอย่างสม่ำเสมอ

2. นอกจากการทำวิจัยในชั้นเรียนแล้วครูควรมีการขยายผลการวิจัยต่อสาธารณชนเพื่อเป็นการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ ร่วมกันกับผู้มีส่วนเกี่ยวข้องในการจัดการศึกษาและพัฒนากลุ่มเด็กที่มีความต้องการจำเป็นพิเศษมากขึ้น

ภาคผนวก ก

รายชื่อผู้ทรงคุณวุฒิและวิทยากร ทั้ง 4 กิจกรรม

รายชื่อผู้ทรงคุณวุฒิและวิทยากร ทั้ง 4 กิจกรรม

1. รองศาสตราจารย์ ดร.ดารณี ศักดิ์ศิริผล	กศ.ด. (การศึกษาพิเศษ) อาจารย์ประจำภาควิชาการศึกษาพิเศษ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
2. อาจารย์พัชรีวรรณ คุณชื่น	กศ.ม.(การศึกษาพิเศษ) อาจารย์ประจำภาควิชาการศึกษาพิเศษ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
3. อาจารย์ ดร. อิทธิพัทธ์ สุวทันพรกูล	อาจารย์ประจำภาควิชาการวัดผลและวิจัยการศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
4. อาจารย์บัณฑิตา ลิขสิทธิ์	กศ.ม.(การศึกษาพิเศษ) อาจารย์ประจำภาควิชาการศึกษาพิเศษ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
5. นางญาณกร จันทหาร	ผู้อำนวยการศูนย์การศึกษาพิเศษเขตการศึกษา 5 จังหวัดสุพรรณบุรี
6. นายดำรง กรเกศกมล	ข้าราชการบำนาญ
7. นางอัมไพพิศ บุนนาค	ครู ศูนย์การศึกษาพิเศษส่วนกลาง

ภาคผนวก ข

รายชื่อครูนักวิจัย

รายชื่อครูนักวิจัย

กชมนพรรณ บุญก่อน	รายงานผลการพัฒนาแบบฝึกหัดเสริมทักษะภาษาไทย เรื่องการเขียนสะกดคำที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราตัวสะกด สำหรับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนราชประชานุเคราะห์ 57 จังหวัดเพชรบูรณ์ (2558)
กนกวรรณ สาขาและนาตติยา อุ่นหนองกุ่ง	รายงานการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้แบบฝึกการอ่านและเขียนคำ สำหรับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนราชประชานุเคราะห์53 จังหวัดสกลนคร (2558)
กมลนิตย์ เมืองสง	การพัฒนาทักษะการเขียนอักษรภาษาอังกฤษ (A-Z) โดยใช้บัตรอักษรและภาพพร้อมแบบฝึกเขียนอักษรภาษาอังกฤษ (A-Z) ด้วยวิธีการสอนแบบ 5 E ของนักเรียนบกพร่องทางการเรียนรู้ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนราชประชานุเคราะห์ 35 จังหวัดพังงา (2558)
กรกมล นาคบังเกิด	ศึกษาผลการใช้กิจกรรมนิทาน 5 บรรทัด พัฒนาความสามารถในการอ่านจับใจความสำคัญ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา โรงเรียนราชประชานุเคราะห์ 35 จังหวัดพังงา (2558)
กฤษณา เกษแก้ว	การพัฒนาความสามารถในการอ่านคำศัพท์ที่มีตัวสะกดของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ โดยใช้สีเป็นตัวสะกดหน่วยเสียงในมาตราตัวสะกด โรงเรียนราชประชานุเคราะห์ 32 จังหวัดอุบลราชธานี (2558)
กาญจนา ผ่องแผ้ว	การศึกษาความสามารถในการอ่านสะกดคำของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ด้านการอ่านระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้แบบฝึกอ่านสะกดคำ โรงเรียนราชประชานุเคราะห์ 22 จังหวัดแม่ฮ่องสอน (2558)
กาญจนาวรรณ คิดดี	การพัฒนาทักษะการอ่านคำโดยใช้บทกลอนประกอบภาพสำหรับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ โรงเรียนราชประชานุเคราะห์ 56 จังหวัดน่าน (2558)
กานต์สินี สมแสน	ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์เรื่องโจทย์ปัญหาการบวกการลบสำหรับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนราชประชานุเคราะห์53 จังหวัดสกลนคร (2558)

กำธร ปินตา	ผลของการใช้แบบฝึกทักษะการอ่านที่มีต่อการพัฒนาทักษะการอ่านของนักเรียนเรียนร่วมชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2558 โรงเรียนราชประชานุเคราะห์ 55 จังหวัดตาก (2558)
กัตติกา จันทจิตร	การพัฒนาความสามารถอ่านสะกดคำที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราตัวสะกด ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้โดยใช้บัตรคำและบัตรภาพ โรงเรียนสมเด็จพระปิยมหาราชมณียเขต (2558)
ขนิตา แผนเสือ	การพัฒนาความสามารถการเขียนสะกดคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่มีความบกพร่องทางการเขียน โดยใช้แบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำ (2558)
คนางค์ สันแก้ว	การพัฒนาความสามารถด้านการอ่านมาตราตัวสะกด แม่ กก กา กด กบ กม กง จากหนังสือนิทานตัวสะกดของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ด้านการอ่าน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนศึกษาสงเคราะห์สุราษฎร์ธานี (2558)
คารมณ์ ประไพร	การพัฒนาทักษะการอ่านและเขียนคำศัพท์ของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โดยใช้เทคนิคฟิกซ์เจอรัลด์ร่วมกับบัตร คำและบัตรภาพ.โรงเรียนราชประชานุเคราะห์ 29 จังหวัดศรีสะเกษ (2558)
จงจิต พรหมจิต	การศึกษาความสามารถในการประสมสระนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้โดยวิธีการสอนแบบ การเล่นเกม “ลูกเต๋าประสมสระ” โรงเรียนราชประชานุเคราะห์ 51 จังหวัดบุรีรัมย์ (2558)
จิตรดา คำศรี	การศึกษาความสามารถในการอ่านคำแม่ ก กา ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้โดยประยุกต์ใช้แบบฝึกเสริมทักษะการอ่านร่วมกับสื่อประสม โรงเรียนราชประชานุเคราะห์ 54 จังหวัดอำนาจเจริญ (2558)
จินดา ภูวมาส	การพัฒนาความสามารถด้านการเขียน ของนักเรียน ชั้น ป. 4 ที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ โดยใช้บัตรคำบัตรภาพร่วมกับแบบฝึก โรงเรียนราชประชานุเคราะห์ 45 จังหวัดกาญจนบุรี (2558)
จิตราภรณ์ ชาเรืองเดช	การพัฒนาแบบฝึกทักษะการอ่านและเขียนสะกดคำ สำหรับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ ปีการศึกษา 2558 โรงเรียนราชประชานุเคราะห์ 27 จังหวัดหนองคาย (2558)

จีรพล อุดคำมี การพัฒนาความสามารถทางการเรียนเรื่องการบวกและการลบจำนวนนับที่มีผลลัพธ์และตัวตั้งไม่เกิน 1,000 ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ โรงเรียนราชประชานุเคราะห์ 25 จังหวัดแพร่ (2558)

จีระพร หมื่นจี้ การศึกษาและแก้ปัญหาการเขียนสะกดคำไม่ถูกต้องของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนศึกษาสงเคราะห์แม่จัน อำเภอแม่จัน จังหวัดเชียงราย (2558)

จันทร์จิรา จันทร์โกมุท การศึกษาความสามารถในการอ่านคำของเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้แบบฝึกการอ่านคำ 2 พยางค์ตามหมวดหมู่ โรงเรียนราชประชานุเคราะห์ 47 จังหวัดเพชรบุรี (2558)

จุฑารัตน์ กิ่งแก้ว การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน วิชาคณิตศาสตร์ เรื่องการบวกเลขไม่เกิน 2 หลัก แบบมีการทดของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้จากสอนด้วยเกมการศึกษา โรงเรียนราชประชานุเคราะห์36 จังหวัดภูเก็ต (2558)

จุฑาลักษณ์ พุฒดี การพัฒนาทักษะการอ่านคำที่มีสระประสมของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนราชประชานุเคราะห์ 24 จังหวัดพะเยา โดยใช้เพลง โรงเรียนราชประชานุเคราะห์ 24 จังหวัดพะเยา (2558)

แจ่มศรี บุญทองจันทร์ การพัฒนาความสามารถการอ่านและการเขียนพยัญชนะของเด็กมีปัญหาทางพฤติกรรมและอารมณ์ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนฟ้าใสวิทยา โดยใช้วิธีการจับคู่ภาพกับพยัญชนะ โรงเรียนฟ้าใสวิทยา (2558)

ชญาทิพพ์ กองมูล การใช้แบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ โรงเรียนราชประชานุเคราะห์ 30 จังหวัดเชียงใหม่ (2558)

ชนกนันท์ แสงกุดเรือ, นงลักษณ์ ณ พัทลุง และ วรางคณา พรหมราช การศึกษาผลการใช้แบบฝึกเสริมทักษะการอ่านและการเขียนมาตราตัวสะกดร่วมกับการใช้เกมและเพลง สำหรับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ ระดับชั้นประถมศึกษา โรงเรียนศึกษาสงเคราะห์ธวัชบุรี (2558)

ชนิตา ผาจวง การพัฒนาความสามารถในการอ่านและเขียนสะกดคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่มีความบกพร่องทางการเขียน โดยใช้แบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำ (2558)

ชลนิดา เชาว์ช่างเหล็ก ชุดฝึกการเขียนพยัญชนะจากภาพสำหรับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางด้านการเรียนรู้ (ด้านการเขียน) ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนราชประชานุเคราะห์ 19 จังหวัดนครศรีธรรมราช (2558)

ชวลิต บุ้งทอง การพัฒนาทักษะการคิดคำนวณสำหรับนักเรียนเรียนร่วมที่มีความบกพร่องด้านสติปัญญา เรื่องการคูณเลขไม่เกิน 2 หลัก โดยใช้เครื่องคิดเลข โรงเรียนราชประชานุเคราะห์ 32 จังหวัดอุบลราชธานี (2558)

ไซนะ มะแซ การศึกษาความสามารถจำรูปพยัญชนะของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้จากการฝึกด้วยกิจกรรมศิลปะ โรงเรียนราชประชานุเคราะห์ 39 จังหวัดนราธิวาส (2558)

ฐิธิมา วิสุทธิกุล การพัฒนาความสามารถอ่านคำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ โดยใช้ชุดคำศัพท์คล้องของภาษาอังกฤษ โรงเรียนราชประชานุเคราะห์ 38 จังหวัดระนอง (2558)

ฐะปะนีย์ พงษ์พัฒน์ การใช้เทคนิคการท่องสูตรคูณ เพื่อแก้ปัญหานักเรียนท่องสูตรคูณไม่คล่อง ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ประจำภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2558 โรงเรียนราชประชานุเคราะห์ 49 จังหวัดตราด (2558)

ณัชธิชา เฉลิมเลิ้ม การศึกษาความสามารถในด้านการอ่านของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางด้านการอ่านคำ โรงเรียนราชประชานุเคราะห์ 25 จังหวัดแพร่ (2558)

ณัฐญาดา แขวงเส็น การพัฒนาทักษะการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ โดยใช้แบบฝึกอ่านที่มี ตัว ร ล ว ควบกล้ำ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3/1 โรงเรียนราชประชานุเคราะห์ 36 จังหวัดภูเก็ต (2558)

ณัฐชนันท์พร ศรีมะโรงนาม การศึกษาความสามารถอ่านของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ จากการใช้บัตรคำประกอบภาพร่วมกับเทคนิคการสอบแบบ BBL โรงเรียนราชประชานุเคราะห์ 28 จังหวัดยโสธร (2558)

ณัฐพิมล อสัมภินวัฒน์ การพัฒนาความสามารถในการรู้จักอักษรภาษาอังกฤษพิมพ์เล็กของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ โดยใช้บัตรอักษรร่วมกับเกมตบบัตร โรงเรียนราชประชานุเคราะห์ 42

	จังหวัดสตูล (2558)
ณัฐวัฒน์ จันทร์พิภพ	การพัฒนาทักษะการแก้ปัญหา เรื่องการคูณเลข 2 หลัก โดยใช้แบบฝึกทักษะการคูณสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนฟ้าใสวิทยา จังหวัดนครปฐม (2558)
ณัฐิดา ศรีพรม	การพัฒนาความสามารถในการอ่าน สะกดคำของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5/1 ที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ โดยแบบฝึกอ่านสะกดคำและบัตรคำ โรงเรียนราชประชานุเคราะห์ 32 จังหวัดอุบลราชธานี (2558)
ดาณี ไชยทิพย์	การพัฒนาทักษะการเขียนคำที่ใช้ในชีวิตประจำวันสำหรับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางกาเรียนรู้ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โดยใช้แบบฝึกทักษะการเขียนคำจากภาพ โรงเรียนราชประชานุเคราะห์ 24 จังหวัดพะเยา (2558)
ดาว ขันพระแสง	การพัฒนาทักษะการอ่านและเขียนคำพื้นฐานภาษาไทย โดยใช้แบบ ฝึกทักษะสาระการเรียนรู้ภาษาไทย สำหรับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2558 โรงเรียนราชประชานุเคราะห์ 37 จังหวัดกระบี่ (2558)
ดุจเดือน ตั้งสมบูรณ์	การใช้บัตรคำ และบัตรภาพ พัฒนาทักษะการอ่านคำประสมด้วยสระเสียงยาวในแม่ ก กา ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2558 โรงเรียนศึกษาสงเคราะห์เชียงดาว (2558)
ทิพวรรณ ตันยี่	การใช้เกมบัตรคำเพื่อพัฒนาการเขียนมาตราตัวสะกดในวิชาภาษาไทยของผู้เรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ โรงเรียนราชประชานุเคราะห์ 21 จังหวัดแม่ฮ่องสอน (2558)
ทิพวรรณ แสนมงคล	รายงานผลการใช้สื่อประสมประกอบการอ่านและการเขียนวิชาภาษาไทยสำหรับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ปีการศึกษา 2558 โรงเรียนศึกษาสงเคราะห์เชียงดาว จังหวัดเชียงใหม่ (2558)
ทิพรัตน์ สุตระ	การพัฒนาการใช้ชุดการสอน เรื่องสระ เพื่อพัฒนาทักษะการอ่านแบบแจกลูกคำ สำหรับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนราชประชานุเคราะห์ 35 จังหวัดพังงา (2558)

ทัศน์วรรณ กลิ่นเกตุ	ผลการใช้ชุดฝึกอ่านออกเสียงสะกดคำภาษาอังกฤษที่มีความสามารถในการอ่านของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ โรงเรียนราชประชานุเคราะห์ 38 จังหวัดระนอง (2558)
ธนชาติ ยืนยง	การศึกษาความสามารถการอ่านคำศัพท์ ของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5/2 จากการใช้บัตรภาพคู่บัตรคำ โรงเรียนศึกษาสงเคราะห์จิตต์อารีฯ ลำปาง (2558)
ธนสรรพ์ กลางบุรัมย์	การพัฒนาความสามารถในการอ่านคำของนักเรียนที่มีปัญหาในการเรียนรู้ด้านการอ่านการใช้เทคนิคการสอนอ่านด้วยบทร้อยกรองประกอบภาพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนราชประชานุเคราะห์ 28 จังหวัดยโสธร (2558)
ธนิษฐ์ กลิ่นเลขา	การฝึกด้วยกิจกรรมศิลปะการปั้นเพื่อเพิ่มความสามารถในการจำรูปพยัญชนะของนักเรียนที่มีภาวะบกพร่องทางการเรียนรู้ โรงเรียนราชประชานุเคราะห์ 43 จังหวัดสงขลา (2558)
ธัญพิชชา ฟองลอย	การพัฒนาแบบฝึกทักษะการอ่านสะกดคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนศึกษาสงเคราะห์แม่ฮ่องสอนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ด้านการอ่าน โดยใช้เทคนิคการสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อน (Peer Assist) โรงเรียนศึกษาสงเคราะห์แม่ฮ่องสอน (2558)
นงเยาว์ โจลัตสาห์กุล	การศึกษาผลของการสอนอ่านภาษาไทยจาก เรื่องสั้นต่อความสามารถในการอ่านของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ โรงเรียนราชประชานุเคราะห์ 46 จังหวัดชัยนาท (2558)
นภชนก พรมสอน	การศึกษาผลการเขียนของนักเรียนบกพร่องทางสติปัญญา โรงเรียนศึกษาสงเคราะห์บางกรวย (2558)
นวรัตน์ ดอกบัว	การพัฒนาความสามารถในการอ่านคำศัพท์ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ด้านการอ่าน โดยใช้ชุดฝึกทักษะการอ่าน โรงเรียนศึกษาสงเคราะห์บางกรวย (2558)
นุจรี สินธุ์ชัย	ผลการใช้ชุดฝึกทักษะเพื่อพัฒนาการอ่าน การเขียนสะกดคำและแจกลูกของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ โรงเรียนศึกษาสงเคราะห์แม่จัน (2558)
นิตยา บุตรยศ	การพัฒนาทักษะการอ่านโดยใช้ชุดฝึกมาตราตัวสะกด สำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4/2. โรงเรียนราชประชานุเคราะห์ 50 จังหวัดขอนแก่น (2558)

นิตยา สาริพันธ์	การพัฒนาความสามารถการอ่านคำของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ (ด้านการอ่าน) โดยการใช้ แบบฝึกการอ่านคำตามมาตรา ตัวสะกดที่ไม่ตรงตามมาตรา โรงเรียนราชประชานุเคราะห์ 28 จังหวัดยโสธร (2558)
นูรีชา สะนิ	ผลการใช้แบบฝึกทักษะและการเสริมแรงที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ เรื่อง อสมการ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ โรงเรียนราชประชานุเคราะห์ 39 จังหวัดนราธิวาส (2558)
นันท์นภัส ขวัญคง	ผลการใช้แบบฝึกทักษะการอ่านและการเขียนคำควบกล้ำระดับมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่บกพร่องทางการเรียนรู้. โรงเรียนราชประชานุเคราะห์ 21 จังหวัดแม่ฮ่องสอน (2558)
นันธิกา ธรรมวรรณ	การศึกษาความสามารถในการ อ่านคำพื้นฐานของเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้วิธีการสอนอ่านเป็นค่าด้วยเทคนิคการใช้แบบฝึกทักษะการอ่าน. โรงเรียนราชประชานุเคราะห์ 52 จังหวัดเลย (2558)
ประดิพัตร ช้างขาว	การพัฒนาความสามารถในการบวกของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ด้านคณิตศาสตร์ โดยเทคนิคการวิเคราะห์งานร่วมกับการใช้นิ้วมือเป็นสื่อ โรงเรียนราชประชานุเคราะห์ 42 จังหวัดสตูล (2558)
ประภัสสร แก้วโยธา	การศึกษาการพัฒนาการอ่าน สระกดรูปในรายวิชาภาษาไทยของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการ เรียนรู้ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนราชประชานุเคราะห์ 26 จังหวัดลำพูน (2558)
ปราณฤทัย เสาร์เทพ	ผลของการใช้เกมวิทยาศาสตร์ เพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ เรื่อง การสังเคราะห์ด้วยแสงของพืช สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ โรงเรียนราชประชานุเคราะห์ 55 จังหวัดตาก (2558)
ปราโมทย์ ศิริอนันต์	การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคณิตศาสตร์ เรื่องการบวก ลบ โดยใช้ชุดการฝึกเลขคณิต สำหรับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนศึกษาสงเคราะห์นราธิวาส (2558)
ปิยะนาถ ฉุนหอม	การพัฒนาทักษะการเขียนสะกดคำที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนราชประชานุเคราะห์ 56 จังหวัดน่าน (2558)

ปรียาภรณ์ โพธิ์ทอง	การพัฒนาความสามารถในการอ่านคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ด้วยการใช้แบบฝึกการอ่านสะกดคำ โรงเรียนราชประชานุเคราะห์ 23 จังหวัดพิษณุโลก (2558)
ปรียาภรณ์ ลัพธวรรณ	การพัฒนาความสามารถในการบวก ที่มีผลลัพธ์และตัวตั้งไม่เกิน 100,000 ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่มีความบกพร่องทางด้านการเรียนรู้คณิตศาสตร์ โดยใช้เทคนิคตารางค่าประจำหลัก โรงเรียนราชประชานุ-เคราะห์ 40 จังหวัดปัตตานี (2558)
เปมิกา คำเรืองศรี	การพัฒนา ความสามารถในการอ่าน โดยใช้แบบฝึกทักษะการอ่านสะกดคำ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ โรงเรียนราชประชานุเคราะห์ 53 จังหวัดสกลนคร (2558)
พรทวี วิเวกอรุณ	รายงานการพัฒนาทักษะการอ่าน และเขียนสำหรับนักเรียนที่เรียนช้าโดยใช้แบบฝึกทักษะสาระการเรียนรู้ภาษาไทย หน่วยชุมชนของฉันของนักเรียนชั้น ประถมศึกษาปีที่ 4 ปีการศึกษา 2558 โรงเรียนศึกษาสงเคราะห์พัทลุง (2558)
พรทิพย์ รัตนกระจ่าง	การพัฒนาความสามารถการเขียนคำโดยใช้เทคนิคฟิทซ์เจอรัลร่วมกับเกมจับคู่พิชิตแม่กนสำหรับผู้เรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนราชประชานุเคราะห์ 19 จังหวัดนครศรีธรรมราช (2558)
พรสวรรค์ ภัทรบรรพต	การพัฒนาความสามารถในการอ่านคำที่มีอักษรนำ อักษรควบของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้โดยใช้การมีส่วนร่วมของคู่หูดูโอ้ โรงเรียนราชประชานุเคราะห์ 23 จังหวัดพิษณุโลก (2558)
พิมพ์พิชมญชุ์ สุภายอง	การพัฒนาทักษะการเรียนรู้ เรื่องสระอา สำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โดยแบบฝึกทักษะ โรงเรียนราชประชานุเคราะห์ 31 จังหวัดเชียงใหม่ (2558)
พิรุฬห์ลักษณ์ เจริญเดช	การพัฒนาการอ่าน การเขียนคำที่ใช้ในชีวิตประจำวันของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้โดยใช้แบบฝึกโรงเรียนราชประชานุเคราะห์ 31 จังหวัดเชียงใหม่ (2558)
เพ็ญพรรณ จันทร์สว่าง	การศึกษาการสอนเขียนภาษาไทยนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โดยใช้แบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำ โรงเรียนราชประชานุเคราะห์ 27 จังหวัดหนองคาย (2558)

เพ็ญศรี มีชัย	การพัฒนาความสามารถการเขียนสะกดคำ เรื่อง คำที่มีตัวการันต์ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ ด้านการเขียน โรงเรียนศึกษาสงเคราะห์ เชียงใหม่ (2558)
พัชนันท์ภรณ์ โหล่เจ	การพัฒนาความสามารถการอ่านคำของนักเรียนที่มีความบกพร่องชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ด้านการอ่านโดยการใช้วงล้อแสนสนุก. โรงเรียนราชประชานุเคราะห์ 22 จังหวัดแม่ฮ่องสอน (2558)
พัชรัตน์ วิชญภัทรนันท์	การศึกษาความสามารถในการอ่านคิดวิเคราะห์เขียนสื่อความหมาย โดยใช้บทเพลงสำหรับนักเรียนที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนราชประชานุเคราะห์ 51 จังหวัดบุรีรัมย์ (2558)
ภคินี ดวงแก้ว	การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านคำโดยใช้ชุดการสอนนักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา. โรงเรียนพิบูลประชาสรรค์ (2558)
ภัทรพงศ์ ภูษา	การศึกษาความสามารถด้านการอ่านคำภาษาไทยของนักเรียน ที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยใช้แบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงภาษาไทย โรงเรียนราชประชานุเคราะห์ 37 จังหวัดกระบี่ (2558)
มนสิชา ภมรพิทักษ์	การพัฒนาการอ่านคำที่มีตัวสะกดตรงตามมาตรโดยใช้แบบ ฝึกทักษะให้นักเรียนบกพร่องทางการเรียนรู้แก่นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4/1 โรงเรียนราชประชานุเคราะห์ 33 จังหวัดลพบุรี (2558)
มาลินี สุขสวัสดิ์	การพัฒนาความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษ โดยใช้แบบฝึกอ่าน TRAVELING RANONG ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ โรงเรียนราชประชานุเคราะห์ 38 จังหวัดระนอง (2558)
ยุภาวดี เย็นรัมย์	การพัฒนาทักษะในด้านการอ่านของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนราชประชานุเคราะห์ 49 จังหวัดตราด (2558)
รอบียะ แต	ศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนโดยใช้แบบฝึกเสริมทักษะ ในการสอนเรื่องการอ่านเขียนไม่ตรงมาตราตัวสะกดของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ โรงเรียนราชประชานุเคราะห์ 41 จังหวัดยะลา (2558)

รอสนะห์ มะลี	การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ เรื่องการคูณของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้จากการสอนด้วยเทคนิคการหาผลคูณโดยการใช้ส่วนของเส้นตรง โรงเรียนราชประชานุเคราะห์ 41 จังหวัดยะลา (2558)
รุ่งนภา ผิวศรี	การพัฒนาความสามารถอ่านคำมาตราแม่ ก กา ของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โดยใช้บทเรียนการ์ตูน โรงเรียนราชประชานุเคราะห์ 46 จังหวัดชัยนาท (2558)
รัชนีกร เรืองรุก	รายงานการพัฒนาการใช้ชุดการสอนเรื่องสระเพื่อพัฒนาการอ่าน สำหรับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้. โรงเรียนศึกษาสงเคราะห์สุราษฎร์ธานี (2558)
ละอองดาว พึ่งสุข	การศึกษาความสามารถในการเรียนค่าของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปี่ที่ 2 ที่มีความบกพร่อง ทางการเรียนรู้ โดยใช้เทคนิค Fitzgerald Method ร่วมกับการเขียน บนพื้นผิวสัมผัส โรงเรียนราชประชานุเคราะห์50 จังหวัดขอนแก่น (2558)
วรรณา แก้วกัลยา	รายงานการพัฒนาความสามารถในการเขียนสะกดคำ โดยใช้แบบฝึกเสริมทักษะการเขียนคำศัพท์ภาษาไทย กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย โรงเรียนราชประชานุเคราะห์ 47 จังหวัดเพชรบุรี (2558)
วรรณา สยามพันธ์	การพัฒนาผลสัมฤทธิ์การเขียนสะกดคำตรงมาตราที่ใช้สระลดรูปและเปลี่ยนรูปโดยใช้เพลงและแบบฝึกกับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนศึกษาสงเคราะห์พัทลุง จังหวัดพัทลุง ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2558. โรงเรียนศึกษาสงเคราะห์พัทลุง (2558)
วรรณิสา นาคกราย	การพัฒนาทักษะการอ่านความบกพร่องทางการเรียนรู้ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนราชประชานุเคราะห์ 33 จังหวัดลพบุรี (2558)
วรพนิต โสภามาตย์	การศึกษาความสามารถด้านการอ่านสะกดคำที่มีสระประสมของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางด้านการเรียนรู้ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1/2 โรงเรียนราชประชานุเคราะห์ 29 จังหวัดศรีสะเกษ โดยการสอนอ่านร่วมกับการใช้แบบฝึก (2558)

วรารัตน์ ชายบุญแก้ว ศึกษาความสามารถในการอ่านสะกดคำเฉพาะ โดยใช้กระดานแม่เหล็กประกอบบัตรคำหน่วยการเรียนรู้ที่ 7 เรื่อง เอกภพ สำหรับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนราชประชานุเคราะห์ 40 จังหวัดปัตตานี (2558)

วิจิตรา สุตตานนท์ การพัฒนาทักษะการอ่านมาตราตัวสะกด แม่ ก กา ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ โดยใช้โทรทัศน์จำลอง โรงเรียนราชประชานุเคราะห์51 จังหวัดบุรีรัมย์ (2558)

วิชา ภิมุข การพัฒนาความสามารถอ่านคำศัพท์เครื่องดนตรีไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ โดยใช้วิธีสอนอ่านเป็นคำร่วมกับเทคนิค Picture Me Reading โรงเรียนราชประชานุเคราะห์ 24 จังหวัดพะเยา (2558)

วิลาวัลย์ สุวรรณเทพ การพัฒนาทักษะการอ่านคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ โดยใช้แบบฝึกอ่านสะกดคำ โรงเรียนราชประชานุเคราะห์ 23 จังหวัดพิษณุโลก (2558)

วัชรี ไพรพา การแก้ปัญหาการเขียนคำในภาษาไทยไม่ถูกต้องของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ โรงเรียนราชประชานุเคราะห์ 20 จังหวัดชุมพร (2558)

วันดี ฐานันดรวิไล การพัฒนาทักษะการอ่านสะกดคำที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โดยใช้แบบฝึกการอ่านคำตัวสะกดไม่ตรงมาตรา โรงเรียนราชประชานุเคราะห์ 34 จังหวัดแม่ฮ่องสอน (2558)

วันทนี สุขกรม รายงานผลการใช้แบบฝึกอ่านภาพประกอบคำตามมาตราตัวสะกดที่มีต่อความสามารถในการอ่านคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ โรงเรียนราชประชานุเคราะห์ 45 กาญจนบุรี (2558)

ศศิญดา กิตติพัฒนพงษ์ การพัฒนาทักษะการเขียนสะกดคำของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้โดยใช้แบบฝึกการเขียนสะกดคำ โรงเรียนราชประชานุเคราะห์ 48 จังหวัดจันทบุรี (2558)

ศิริวรรณ คงรอด การพัฒนาความสามารถในการอ่านและเขียนคำที่มีตัวสะกดตรงมาตราของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ โดยใช้วิธีการสอนอ่านและเขียนเป็นคำร่วมกับแบบฝึกอ่านและเขียน โรงเรียนราชประชานุเคราะห์ 47 จังหวัดเพชรบุรี (2558)

ศุภกิจ ประสีระเก การใช้ชุดกิจกรรมพัฒนาการเรียนรู้ วิชาคณิตศาสตร์เรื่องการหาร นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ โรงเรียนราชประชานุเคราะห์ 43 จังหวัดสงขลา (2558)

สรัญญา ชัยวิศิษฎ์ ผลการใช้ชุดฝึกทักษะและสื่อการเรียนรู้ค่าจำนวนตัวเลข 1-5 สำหรับนักเรียนบกพร่องทางสติปัญญา โรงเรียนราชประชานุเคราะห์ 50 จังหวัดขอนแก่น (2558)

สายพิน อินสุวรรณ์ การพัฒนาทักษะการคูณโดยใช้ Cup song สูตรคูณและแบบฝึกการคูณของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนราชประชานุเคราะห์ 42 จังหวัดสตูล (2558)

สารีนา ยะโกะ การศึกษาความสามารถในการอ่านจับใจความของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้จากการสอนโดยใช้นิทาน โรงเรียนราชประชานุเคราะห์ 39 จังหวัดนราธิวาส (2558)

สาวิตรี วงษ์ปัญญา การพัฒนาทักษะการอ่านและเขียนภาษาไทย ของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียน (LD) ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โดยใช้แบบฝึกทักษะการอ่านและเขียนสะกดคำตามมาตราตัวสะกดที่ไม่ตรงมาตรา โรงเรียนราชประชานุเคราะห์ 45 กาญจนบุรี (2558)

สุนีย์ จุ่งดิลก การพัฒนาการเรียนรู้ด้าน คณิตศาสตร์เรื่อง การคูณโดยใช้แบบฝึกทักษะการคูณแบบตาข่าย ของนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนศึกษาสงเคราะห์ที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ โรงเรียนศึกษาสงเคราะห์แม่จัน (2558)

สุพิชฌาย์ บุญพรประสิทธิ์ การศึกษาการพัฒนาการอ่านมาตราตัวสะกด ในรายวิชา ภาษาไทย ของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนราชประชานุเคราะห์ 26 จังหวัดลำพูน (2558)

สุภาภรณ์ นาคบัว การศึกษาผลการใช้แบบฝึกบางเสริมทักษะการเขียนสะกดคำตามมาตราตัวสะกดที่ไม่ตรงตามมาตรา สำหรับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนศึกษาสงเคราะห์กรวย (2558)

สุมนา ทองยิ้ม การพัฒนาความสามารถในการอ่านคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ด้านการอ่าน โดยใช้แบบฝึกทักษะการอ่านคำ โรงเรียนราชประชานุเคราะห์ 48 จังหวัดจันทบุรี (2558)

สุจิตรา ปกรณ์ไพโรจน์ การพัฒนาทักษะการอ่านและการเขียนของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนราชประชานุเคราะห์ 55 จังหวัดตาก (2558)

สุจิตรา สมวาส การศึกษาผลการใช้สูตรคูณแม่ 12 ที่มีผลต่อการพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน วิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนราชประชานุเคราะห์ 30 จังหวัดเชียงใหม่ (2558)

สุพรรัตน์ วิจารณรงค์ การสอนอ่านด้วยแบบการสอน อ่านเป็นค่าโดยใช้ภาพประกอบ เพื่อเพิ่มความสามารถในการอ่านคำพื้นฐานภาษาไทยของนักเรียนที่บกพร่องทางการเรียนรู้ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนราชประชานุเคราะห์ 52 จังหวัดเลย (2558)

สุภาพร จุระ การศึกษาความสามารถในการอ่าน โดยใช้วิธีการสอนอ่านเป็นค่าด้วยเทคนิคการใช้รูปแบบ เพื่อเพิ่มความสามารถในการอ่าน คำพื้นฐานของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนราชประชานุเคราะห์ 52 จังหวัดเลย (2558)

สุธนี จันทรมหา การพัฒนาความสามารถในการอ่านคำและการเขียน คำควบกล้ำของนักเรียนชั้น ประถมศึกษาปีที่ 4 ที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ โรงเรียนศึกษาสงเคราะห์สุราษฎร์ธานี (2558)

สุไรยา เจ๊ะแวดอเล๊าะ เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนโดยใช้เกมคณิตศาสตร์ในการสอนเรื่องการคูณ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ โรงเรียนราชประชานุเคราะห์ 41 จังหวัดยะลา (2558)

สุรัสวดี บริรักษ์ การพัฒนาความสามารถการอ่านคำศัพท์รูปสระวิสรรชนีย์ประหลังพยัญชนะเป็นสระอะ โดยใช้สื่อมัลติมีเดียของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4/2 โรงเรียนราชประชานุเคราะห์ 37 จังหวัดกระบี่ (2558)

แสงจันทร์ กางถิ่น รายงานผลการพัฒนาแบบฝึกทักษะคณิตศาสตร์ เรื่อง การบวกและการ ลบจำนวนที่มีผลลัพธ์และตัวตั้ง ไม่เกิน 20 สำหรับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนราชประชานุเคราะห์ 57 จังหวัดเพชรบูรณ์ (2558)

โสภาพรรณ เดชรักษา การพัฒนาความสามารถในการเขียนพยัญชนะ ก ค จ ท ล อ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โดยใช้แบบฝึกเส้นพื้นฐาน 13 เส้น โรงเรียนราชประชานุเคราะห์ 36 จังหวัดภูเก็ต (2558)

อรพรรณ แสนคำแพ	รายงานผลการศึกษาความสามารถในการอ่านและการเขียนคำพื้นฐานภาษาไทย โดยใช้แบบฝึกทักษะการอ่านและการเขียนคำพื้นฐานภาษาไทยสำหรับนักเรียนที่บกพร่องทางการเรียนรู้ด้านการอ่านและการเขียนภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2558 โรงเรียนศึกษาสงเคราะห์เชียงดาว (2558)
อรวรรณ ฤทธิสุนทร	การใช้แบบฝึกเตรียมความพร้อมก่อนการเขียน สำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนศึกษาสงเคราะห์พัทลุง (2558)
อรวรรณ์ บริสุทธิ์	การพัฒนาความสามารถอ่านจับใจความของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ โดยใช้บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน โรงเรียนราชประชานุเคราะห์ 19 จังหวัดนครศรีธรรมราช (2558)
อรวรินทร์ จันดีเทพ	การพัฒนาความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจที่คงทนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่มีปัญหาทางการเรียนรู้โดยใช้หนังสือ นิทานภาพ โรงเรียนราชประชานุเคราะห์ 54 จังหวัดอำนาจเจริญ (2558)
อรอุมา จันทร์อ่อน	การศึกษาความสามารถการอ่านคำที่ไม่มีตัวสะกดของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้โดยใช้แบบฝึกทักษะการอ่าน ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนศึกษาสงเคราะห์นราธิวาส (2558)
อุสณี ภูกองไชย	การพัฒนาแบบฝึกเสริมทักษะการอ่านและการเขียนคำพื้นฐานนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ โรงเรียนราชประชานุเคราะห์ 33 จังหวัดลพบุรี (2558)
อังคณา ปานบุตร	การใช้แบบฝึกทักษะเพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชา คณิตศาสตร์ของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนสมเด็จพระปิยมหาราชมณียเขต (2558)

ภาคผนวก ค

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

แบบตรวจสอบรายการเพื่อสรุปการวิจัย

วัน/เดือน/ปี...../...../.....

คำชี้แจง โปรดเขียน ✓ ลงใน ○ ข้อความที่สอดคล้องกับสภาพที่เป็นจริงของงานวิจัย และเติมข้อความลงในช่องว่าง

ตอนที่ 1 ข้อมูลพื้นฐานของงานวิจัย

1. ชื่องานวิจัย

.....

.....

2. ชื่อ - สกุล ผู้ทำการวิจัย

.....

3. เพศ ○ ชาย ○ หญิง

4. ตำแหน่งของครู

○ ครูอัตราจ้าง ○ พนักงานราชการ

○ ครูผู้ช่วย ○ ครู คศ.1

○ ครู คศ.2 ชำนาญการ ○ ครู คศ.3 ชำนาญการพิเศษ

5. สาระการเรียนรู้

○ ภาษาไทย ○ สุขศึกษาและพลศึกษา

○ คณิตศาสตร์ ○ ศิลปศึกษา

○ วิทยาศาสตร์ ○ การงานอาชีพและเทคโนโลยี

○ สังคมศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม ○ ภาษาต่างประเทศ

○ กิจกรรมพัฒนาผู้เรียน.....

ตอนที่ 2 ข้อมูลเกี่ยวกับระเบียบวิธีวิจัย

1. วัตถุประสงค์ในการวิจัย

○ เพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ ○ เพื่อพัฒนาพฤติกรรม

○ เพื่อพัฒนาทักษะ/กระบวนการ ○ อื่น ๆ ระบุ.....

2. ประเภทของกลุ่มเป้าหมายด้านการบกพร่องทางการเรียนรู้

○ ด้านการอ่าน ○ ด้านการเขียน

○ ด้านการอ่านและการเขียน ○ ด้านการคิดคำนวณ

○ อื่น ๆ ระบุ.....

3. กลุ่มเป้าหมาย

3.1 จำนวนกลุ่มเป้าหมาย

○ จำนวน 1-5 คน ○ จำนวน 6-10 คน

○ จำนวน 11-15 คน ○ จำนวน 16-20 คน

○ มากกว่า จำนวน 20 คน

3.2. ระดับช่วงชั้นที่ทำวิจัย

○ อนุบาล

○ ประถมศึกษาปีที่ 1–3 ○ ประถมศึกษาปีที่ 4–6

○ มัธยมศึกษาปีที่ 1–3 ○ มัธยมศึกษาปีที่ 4-6

4. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

4.1 เครื่องมือที่ใช้ทดลอง

○ ชุดการสอน ○ แบบฝึกทักษะ

○ บทเรียนสำเร็จรูป ○ นิทาน เกม เพลง

○ เทคนิควิธีการสอน ○ อื่น ๆ ระบุ.....

4.2 เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล

○ แบบสัมภาษณ์ ○ แบบสังเกต

○ แบบสอบถาม ○ แบบวัดเจตคติ

○ แบบทดสอบ ○ อื่น ๆ ระบุ.....

4.3 การตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ

○ ไม่ผ่านการตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ

○ ผ่านการตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ

○ IOC…..

5. รูปแบบการวิจัย

○ กรณีศึกษา

○ ศึกษากลุ่มเดียววัดเฉพาะหลังทดลอง

○ ศึกษากลุ่มเดียววัดก่อนและหลังทดลอง

○ อื่น ๆ ระบุ.....

6. การวิเคราะห์ข้อมูล

○ ข้อมูลเชิงปริมาณ

○ ไม่ใช้สถิติ

○ ใช้สถิติพื้นฐาน

○ ใช้สถิติอื่น ๆ ระบุ.....

○ ข้อมูลเชิงคุณภาพ

7. ข้อค้นพบในงานวิจัย/ผลการวิจัย

.....

.....

8. การอภิปรายผล

.....

.....

9. ข้อเสนอแนะในการวิจัย

.....

.....

ลงชื่อ.....ผู้วิจัย

(……..)

ภาคผนวก ง

โครงการพัฒนาประสิทธิภาพการจัดการเรียนร่วม (Inclusive Education)
ในโรงเรียนศึกษาสงเคราะห์

โครงการ	พัฒนาประสิทธิภาพการจัดการเรียนร่วม (Inclusive Education) ในโรงเรียนศึกษาสงเคราะห์
กิจกรรม	สังเคราะห์งานวิจัยในชั้นเรียนสำหรับผู้เรียนที่มีความต้องการจำเป็นพิเศษ
แผนงาน	ขยายโอกาสและพัฒนาคุณภาพการศึกษา
ผลผลิตที่ ๔	เด็กพิการได้รับการศึกษาขั้นพื้นฐานและพัฒนาสมรรถภาพ
ลักษณะโครงการ	โครงการใหม่
ระยะเวลาดำเนินการ	ธันวาคม ๒๕๕๘ – ๓๐ กันยายน ๒๕๕๙
ผู้รับผิดชอบโครงการ	๑. นางสาวทัศนีย์ สิงหวงค์ ผู้อำนวยการโรงเรียนราชประชานุเคราะห์ ๕๓ ๒. นางสุภาพร พาภักดี ผู้อำนวยการโรงเรียนราชประชานุเคราะห์ ๔๘
งบประมาณที่ใช้	จากกองทุนส่งเสริมและพัฒนาการศึกษาสำหรับคนพิการ ๒,๔๔๘,๕๑๐ บาท

๑. หลักการและเหตุผล

พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๔๒ และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๔๕ ที่แสดงเจตนารมณ์ในการยกระดับการศึกษาของประชาชนให้สูงขึ้น โดยกำหนดสิทธิและโอกาสของประชาชนในการได้รับการศึกษาขั้นพื้นฐานไม่น้อยกว่า ๑๒ ปี ที่รัฐต้องจัดโดยไม่เสียค่าใช้จ่าย เด็กและเยาวชนคนพิการทุกประเภทมีสิทธิและโอกาสได้รับการศึกษาขั้นพื้นฐานเป็นพิเศษ และแผนการศึกษาแห่งชาติ ฉบับปรับปรุง (พ.ศ. ๒๕๕๒–๒๕๕๙) ที่ได้ให้ความสำคัญกับการนำแผนสู่การปฏิบัติเพื่อเป็นกลไกขับเคลื่อนข้อเสนอปฏิรูปการศึกษาในทศวรรษที่สอง ที่เน้นเป้าหมาย ๓ ด้าน คือ การพัฒนาคุณภาพการศึกษา การยายโอกาสทางการศึกษา และการส่งเสริมการมีส่วนร่วมในการบริหารจัดการศึกษา สอดคล้องกับพระราชบัญญัติการจัดการศึกษาสำหรับคนพิการ พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๕ ที่กล่าวถึงสิทธิทางการศึกษาของคนพิการในการได้รับโอกาสและบริการทางการศึกษาในทุกระบบและทุกรูปแบบที่หลากหลายอย่างมีคุณภาพและดำรงชีวิตอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุขตามศักยภาพของแต่ละบุคคล และมาตรา๓๐ให้สถานศึกษาพัฒนากระบวนการเรียนการสอนที่มีประสิทธิภาพรวมทั้งการส่งเสริมให้ผู้สอนสามารถวิจัยเพื่อพัฒนาการเรียนรู้ที่เหมาะสมกับผู้เรียนในแต่ละระดับการศึกษาปรัชญาการศึกษาการศึกษาที่เกี่ยวข้องดังนั้น เพื่อเป็นการประกันสิทธิและโอกาสทางการศึกษาการประเมินคุณภาพและโอกาสทางการศึกษา ตลอดจนการประกันคุณภาพของการให้บริการทางการศึกษาให้กับเด็กและเยาวชนคนพิการ จำเป็นต้องจัดการศึกษาในรูปแบบของ “การจัดการเรียนร่วม (Inclusive School)” เพื่อให้เด็กและเยาวชนคนพิการสามารถเข้าถึงการศึกษาได้อย่างทั่วถึง

การวิจัยในชั้นเรียนเป็นการศึกษาอย่างเป็นระบบ ถึงปรากฏการณ์ทุกอย่างในกระบวนการเรียนการสอนของครู เป้าหมายสำคัญอยู่ที่การพัฒนาการจัดการเรียนการสอนของครู ลักษณะของการวิจัย

เป็นการวิจัยเชิงปฏิบัติการ (Action Research) คือ เป็นการวิจัยควบคู่กับการปฏิบัติงานจริง นำผลการวิจัยไปใช้ในการพัฒนาการจัดการเรียนการสอนแล้วพัฒนาความรู้ที่ได้ให้มีความถูกต้องเป็นสากลและเป็นประโยชน์มากยิ่งขึ้นต่อการพัฒนาการเรียนการสอนเพื่อพัฒนาผู้เรียนให้มีคุณภาพยิ่งขึ้น

ดังนั้นสำนักบริหารงานการศึกษาพิเศษ จึงให้มีนโยบายในการพัฒนาครูและบุคลากรทางการศึกษาให้สามารถจัดการศึกษาสำหรับนักเรียนที่มีความต้องการจำเป็นพิเศษ ซึ่งมีโรงเรียนศึกษาสงเคราะห์ทั่วประเทศที่เป็นโรงเรียนต้นแบบการจัดการเรียนร่วม เพื่อให้ครูสามารถพัฒนาผู้เรียนให้ตรงตามศักยภาพโดยใช้การวิจัยและพัฒนา จึงได้จัดให้มีกิจกรรมนี้ขึ้นมา

๒. วัตถุประสงค์

๑. เพื่อให้ครูมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการทำวิจัยในชั้นเรียนและสามารถจัดทำวิจัยในชั้นเรียนได้

๒. เพื่อให้ครูสามารถนำความรู้ที่ได้ไปประยุกต์ใช้เพื่อพัฒนาการเรียนการสอนโดยมุ่งเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญได้

๓. เพื่อให้ครูได้ร่วมแลกเปลี่ยนเรียนรู้กับทีมวิทยากรและระหว่างผู้เข้าอบรมด้วยกัน เพื่อเป็นการจุดประกายในการจัดทำวิจัยในชั้นเรียน

๓. กลุ่มเป้าหมาย

เป้าหมายเชิงปริมาณ

ครูผู้สอนเรียนร่วมในโรงเรียนศึกษาสงเคราะห์ โรงเรียนละ ๓ คน รวม ๑๕๓ คน

เป้าหมายเชิงคุณภาพ

ผู้เข้าอบรมมีความรู้ ความเข้าใจ และสามารถจัดทำวิจัยในชั้นเรียนสำหรับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ

๔. ระยะเวลาดำเนินงาน

๑ ตุลาคม ๒๕๕๘ – ๓๐ กันยายน ๒๕๕๙

๕. กิจกรรมการดำเนินงาน

กิจกรรมที่ ๑อบรมปฏิบัติการจัดทำเค้าโครงการวิจัยในชั้นเรียนทางการศึกษาพิเศษ ครู ๑๕๓ คน เป็นเวลา ๓ วัน

กิจกรรมที่ ๒ปฏิบัติการวิจัยในโรงเรียนศึกษาสงเคราะห์ เป็นเวลา๑ ภาคเรียน ของคณะวิจัยทั้ง ๑๕๓ คน

กิจกรรมที่ ๓ ประชุมนำเสนอผลงานของคณะวิจัยทั้ง ๑๕๓ คน และวิพากษ์งานวิจัย

3.1สังเคราะห์งานวิจัยในชั้นเรียนสำหรับผู้เรียนที่มีความต้องการจำเป็นพิเศษ

๖. งบประมาณ

ได้รับงบประมาณจากกองทุนส่งเสริมและพัฒนาการศึกษาสำหรับคนพิการ จำนวน ๒,๔๔๘,๕๑๐ บาท ดังรายละเอียดประมาณการรายจ่าย ดังต่อไปนี้ (ถัวจ่ายทุกรายการ)

กิจกรรมที่ ๑ อบรมปฏิบัติการจัดทำเค้าโครงการวิจัยในชั้นเรียนทางการศึกษาพิเศษ ครู ๑๕๓ คน เป็นเวลา ๓ วัน

โครงการ / รายการ	งบประมาณ			
	ตอบแทน	ใช้สอย	วัสดุ	รวม
๑. ค่าตอบแทนวิทยากร วิทยากรนอกราชการ ๑,๒๐๐ บาท x ๓ วัน x ๖ ชั่วโมง	๒๑,๖๐๐	-	-	**๒๑,๖๐๐**
๒. ค่าที่พัก 168 คน x ๖๐๐ บาท x ๓ คืน	302,4๐๐	-	-	**302,400**
๓. ค่าอาหาร อาหารกลางวัน 168 คน x ๓๐๐บาท x ๓ มื้อ อาหารเย็น 168 คน x ๒๕๐บาท x ๒ มื้อ	-	1๕๑,๒00 ๘๔,๐00	-	**2๓๕,๒00**
๔. ค่าอาหารว่าง และเครื่องดื่ม 168 คน x ๕๐ บาท x ๖ มื้อ	-	50,400	-	**50,400**
๕. ค่าพาหนะเดินทาง ผู้เข้าประชุม 168 คน x ๑,๘๐๐ บาท วิทยากร ๖ คน x ๑,๘๐๐ บาท	-	302,400 ๑๐,๘๐๐	-	**313,200**
๖. ค่าวัสดุ อุปกรณ์ และเอกสาร 153 คน x ๑๕๐ บาท	-	-	22,950	**22,950**
๗. อื่นๆ		๔,๘10		**๔,๘10**
รวมทั้งสิ้น	**324,000**	**๖๐๓,610**	**22,950**	**950,560**

กิจกรรมที่ ๒ ปฏิบัติการวิจัยในโรงเรียนศึกษาสงเคราะห์ เป็นเวลา ๑ ภาคเรียน ของคณะวิจัยทั้ง ๑๕๓ คน

โครงการ / รายการ	งบประมาณ			
	ตอบแทน	ใช้สอย	วัสดุ	รวม
๑. ค่าดำเนินการทดลองนวัตกรรม/เก็บข้อมูลและรายงานผลการวิจัยของคณะวิจัย ๒,๐๐๐ บาท x๑๕๓ คน		-	๓๐๖,๐๐๐	**๓๐๖,๐๐๐**
๒. อื่นๆ		4,๐๐๐		**4,๐๐๐**
รวมทั้งสิ้น		4,๐๐๐	๓๐๖,๐๐๐	**๓๑0,๐๐๐**

กิจกรรมที่ ๓ ประชุมนำเสนอผลงานของคณะวิจัยทั้ง ๑๕๓ คน และวิพากษ์งานวิจัย

โครงการ / รายการ	งบประมาณ			
	ตอบแทน	ใช้สอย	วัสดุ	รวม
๑. ค่าตอบแทนวิทยากร จำนวน ๑๒ คน บุคลากรของรัฐ ๘ คน x ๖๐๐ บาท x ๒ วัน x ๖ ชั่วโมง บุคลากรของเอกชน ๔ คน x ๑,๒๐๐ บาท x ๒ วัน x ๖ ชั่วโมง	๕๗,๖๐๐ ๕๗,๖๐๐	-	-	**๑๑๕,๒๐๐**
๒. ค่าที่พัก 168 คน x ๖๐๐ บาท x ๒ คืน	201,600	-	-	201,600
๓. ค่าพาหนะเดินทาง 168 คน x ๑,๘๐๐ บาท	-	302,400	-	302,400
๔. ค่าอาหาร (ไม่ครบ ๓ มื้อ) อาหารกลางวัน 168 คน x ๓๐๐ บาท x ๒วัน อาหารเย็น ๑๖๘ คน x ๒๕๐ บาท x ๒ วัน	-	๑๐๐,๘ 00 ๘๔,๐๐๐	-	184,800
๕. ค่าอาหารว่างและเครื่องดื่ม 168 คน x ๕๐ บาท x ๔ มื้อ	-	33,600	-	**33,600**

โครงการ / รายการ	งบประมาณ			
	ตอบแทน	ใช้สอย	วัสดุ	รวม
๖. ค่าวัสดุ ๑๕๓ คน x ๑๐๐ บาท	-	-	๑๕,๓๐๐	**๑๕,๓๐๐**
๗. ค่าเอกสารทั่วไป ๑๕๓ คน x ๕๐ บาท	-	-	๗,๖๕๐	**๗,๖๕๐**
๗. ค่าบันทึกภาพนิ่ง + ภาพเคลื่อนไหว		๕,๐๐๐		**๕,๐๐๐**
๘. อื่นๆ		8,900		**8,900**
รวมทั้งสิ้น	**316,800**	**534,700**	**๒๒,๙๕๐**	**874,450**

3.2 สังเคราะห์งานวิจัยในชั้นเรียนสำหรับผู้เรียนที่มีความต้องการจำเป็นพิเศษ

โครงการ / รายการ	งบประมาณ			
	ตอบแทน	ใช้สอย	วัสดุ	รวม
๑. ค่าตอบแทนวิทยากร บุคลากรของรัฐ ๘ คน x ๖๐๐ บาท x ๓ วัน x ๖ ชั่วโมง บุคลากรของเอกชน ๔ คน x ๑,๒๐๐ บาท x ๓ วัน x ๖ ชั่วโมง	๘๖,๔๐๐ ๘๖,๔๐๐	-	-	**๑๗๒,๘๐๐**
๒. ค่าที่พัก คณะผู้ดำเนินโครงการ ๑๐ คน x ๖๐๐ บาท x ๓ คืน ผู้เชี่ยวชาญ ๑๒ คน x ๖๐๐ บาท x ๓ คืน	๑๘,๐๐๐ ๒๑,๖๐๐	-	-	**๓๙,๖๐๐**
๓. ค่าพาหนะ ๒๒ คน x ๑,๘๐๐ บาท	-	๓๙,๖๐๐	-	**๓๙,๖๐๐**
๔. ค่าอาหาร (ไม่ครบ ๓ มื้อ) อาหารกลางวัน ๒๒ คน x ๓๐๐ บาท x 3 วัน อาหารเย็น ๒๒ คน x ๒๕๐ บาท x 3 วัน	-	19,800 16,500	-	**๓๖,๓๐๐**
๕. ค่าอาหารว่างและเครื่องดื่ม	-	๖,๖๐๐	-	

๒๒ คน x ๕๐ บาท x ๖ มื้อ				**๖,๖๐๐**
๖. ค่าวัสดุ ๒๒ คน x ๑๐๐ บาท	-	-	๒,๒๐๐	**๒,๒๐๐**
๗. ค่าจัดทำเอกสารงานวิจัยเผยแพร่ ๕๑ เล่ม x ๒๐๐ บาท	-	-	๑๐,๒๐๐	**๑๐,๒๐๐**
๘. อื่นๆ		6,200	-	**6,200**
รวมทั้งสิ้น	**๒๑๒,๔๐๐**	**88,700**	**๑๒,๔๐๐**	**313,500**

๗. การประเมินผล

รายการประเมิน	**วิธีการประเมิน**	**เครื่องมือที่ใช้**
๑. ความรู้ความเข้าใจของผู้เข้ารับการอบรมในเนื้อหาที่ได้รับการอบรม ๒. ความสามารถของผู้เข้ารับการอบรมการจัดทำวิจัยในชั้นเรียนสำหรับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้และการนำเสนอผลการวิจัย ๓. ความพึงพอใจในการเข้ารับการอบรม	สอบถามความคิดเห็น	แบบสอบถามความคิดเห็น

๘. ผลที่คาดว่าจะได้รับ

๑. ครูมีความรู้เบื้องต้นในการทำวิจัยในชั้นเรียนและสามารถจัดทำวิจัยในชั้นเรียนได้อย่างมีคุณภาพ

๒. มีการรวบรวมองค์ความรู้ที่สังเคราะห์ได้จากงานวิจัยและนำมาใช้ประโยชน์ในการพัฒนาการเรียนการสอนและพัฒนาผู้เรียนได้

ลงชื่อ ผู้เสนอโครงการ

(นางสาวทัศนีย์ สิงหวงค์)

ผู้อำนวยการโรงเรียนราชประชานุเคราะห์ ๕๓ จังหวัดสกลนคร

ภาคผนวก ง

รูปภาพกิจกรรม

คณะทำงาน

1. นางอนงค์ พืชสิงห์	ผู้อำนวยการโรงเรียนศึกษาสงเคราะห์ธวัชบุรี
2. นางกนกวลี กรเกศกมล	ผู้อำนวยการโรงเรียนราชประชานุเคราะห์ ๕๑ จังหวัดบุรีรัมย์
3. นางสาวมาณี ฉัตรชัยวงศ์	ผู้อำนวยการโรงเรียนราชประชานุเคราะห์ ๔๒ จังหวัดสตูล
4. นางอภิชา ถีระพันธ์	ผู้อำนวยการโรงเรียนราชประชานุเคราะห์ ๕๐จังหวัดขอนแก่น
5. นางสุภาพร พาภักดี	ผู้อำนวยการโรงเรียนราชประชานุเคราะห์ ๔๘ จังหวัดจันทบุรี
6. นางสาวทัศนีย์ สิงหวงค์	ผู้อำนวยการโรงเรียนราชประชานุเคราะห์ ๕๓ จังหวัดสกลนคร
7. นายสายัณห์ พันธ์ไม้	รองผู้อำนวยการโรงเรียนราชประชานุเคราะห์๔๘ จังหวัดจันทบุรี
8. นางประเทือง หนูแก้ว	รองผู้อำนวยการโรงเรียนราชประชานุเคราะห์ ๓๙ จังหวัดนราธิวาส
9. นางปวริศา สิงห์อุดร	รองผู้อำนวยการโรงเรียนราชประชานุเคราะห์ ๕๖ จังหวัดน่าน
10. นางวรนุช ปานบุตร	รองผู้อำนวยการโรงเรียนสมเด็จพระปิยมหาราชรมณียเขต
11. นางสาวณัฐพิมล อสัมภินวัฒน์	ครู โรงเรียนราชประชานุเคราะห์ ๔๒ จังหวัดสตูล
12. นางสาวณัฐธนัญา บุญถึง	ครู โรงเรียนราชประชานุเคราะห์ ๓๑ จังหวัดเชียงใหม่
13. นายณัฐพล พรมลี	ครู โรงเรียนราชประชานุเคราะห์ ๒๘ จังหวัดยโสธร
14. นางสุทธิถาพร ทวยหมื่น	ครู โรงเรียนศึกษาสงเคราะห์ธวัชบุรี
15. นางสาวยุพิน ปัญญาประชุม	ครู โรงเรียนราชประชานุเคราะห์ ๕๓ จังหวัดสกลนคร
16. นางสาวปรียาภรณ์ แว่นศิลา	ครู โรงเรียนราชประชานุเคราะห์ ๕๓ จังหวัดสกลนคร
17. นางสาวปิยฉัตร ประทุมรัตน์	ครู โรงเรียนราชประชานุเคราะห์ ๕๓ จังหวัดสกลนคร
18. นายสุทธิพงศ์ กันวะนา	ครู โรงเรียนราชประชานุเคราะห์ ๕๓ จังหวัดสกลนคร
19. นางศิริกุล พานพล	สำนักบริหารงานการศึกษาพิเศษ
20. นางศรีทร สักลอ	สำนักบริหารงานการศึกษาพิเศษ
21. นายประกิจ ถิ่นนา	สำนักบริหารงานการศึกษาพิเศษ
22. นางสาวรัชนีกร กลางคาร	สำนักบริหารงานการศึกษาพิเศษ

แบบตรวจสอบรายการเพื่อสรุปการวิจัย

วัน/เดือน/ปี...../...../.....

คำชี้แจง โปรดเขียน ✓ ลงใน ○ ข้อความที่สอดคล้องกับสภาพที่เป็นจริงของงานวิจัย และเติมข้อความลงในช่องว่าง

ตอนที่ 1 ข้อมูลพื้นฐานของงานวิจัย

1. ชื่องานวิจัย

.....

.....

2. ชื่อ - สกุล ผู้ทำการวิจัย

.....

3. เพศ ○ ชาย ○ หญิง

4. ตำแหน่งของครู

○ ครูอัตราจ้าง ○ พนักงานราชการ

○ ครูผู้ช่วย ○ ครู คศ.1

○ ครู คศ.2 ชำนาญการ ○ ครู คศ.3 ชำนาญการพิเศษ

5. สาระการเรียนรู้

○ ภาษาไทย ○ สุขศึกษาและพลศึกษา

○ คณิตศาสตร์ ○ ศิลปศึกษา

○ วิทยาศาสตร์ ○ การงานอาชีพและเทคโนโลยี

○ สังคมศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม ○ ภาษาต่างประเทศ

○ กิจกรรมพัฒนาผู้เรียน.....

ตอนที่ 2 ข้อมูลเกี่ยวกับระเบียบวิธีวิจัย

1. วัตถุประสงค์ในการวิจัย

○ เพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ ○ เพื่อพัฒนาพฤติกรรม

○ เพื่อพัฒนาทักษะ/กระบวนการ ○ อื่น ๆ ระบุ.....

2. ประเภทของกลุ่มเป้าหมายด้านการบกพร่องทางการเรียนรู้

○ ด้านการอ่าน ○ ด้านการเขียน

○ ด้านการอ่านและการเขียน ○ ด้านการคิดคำนวณ

○ อื่น ๆ ระบุ.....

3. กลุ่มเป้าหมาย

3.1 จำนวนกลุ่มเป้าหมาย

○ จำนวน 1-5 คน ○ จำนวน 6-10 คน

○ จำนวน 11-15 คน ○ จำนวน 16-20 คน

○ มากกว่า จำนวน 20 คน

3.2. ระดับช่วงชั้นที่ทำวิจัย

○ อนุบาล

○ ประถมศึกษาปีที่ 1–3 ○ ประถมศึกษาปีที่ 4–6

○ มัธยมศึกษาปีที่ 1–3 ○ มัธยมศึกษาปีที่ 4-6

4. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

4.1 เครื่องมือที่ใช้ทดลอง

○ ชุดการสอน ○ แบบฝึกทักษะ

○ บทเรียนสำเร็จรูป ○ นิทาน เกม เพลง

○ เทคนิควิธีการสอน ○ อื่น ๆ ระบุ.....

4.2 เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล

○ แบบสัมภาษณ์ ○ แบบสังเกต

○ แบบสอบถาม ○ แบบวัดเจตคติ

○ แบบทดสอบ ○ อื่น ๆ ระบุ.....

4.3 การตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ

○ ไม่ผ่านการตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ

○ ผ่านการตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ

○ IOC…..

5. รูปแบบการวิจัย

○ กรณีศึกษา

○ ศึกษากลุ่มเดียววัดเฉพาะหลังทดลอง

○ ศึกษากลุ่มเดียววัดก่อนและหลังทดลอง

○ อื่น ๆ ระบุ.....

6. การวิเคราะห์ข้อมูล

○ ข้อมูลเชิงปริมาณ

○ ไม่ใช้สถิติ

○ ใช้สถิติพื้นฐาน

○ ใช้สถิติอื่น ๆ ระบุ.....

○ ข้อมูลเชิงคุณภาพ

7. ข้อค้นพบในงานวิจัย/ผลการวิจัย

.....

.....

8. การอภิปรายผล

.....

.....

9. ข้อเสนอแนะในการวิจัย

.....

.....

ลงชื่อ.....ผู้วิจัย

(……..)

กิจกรรมที่ ๑
อบรมปฏิบัติการจัดทำเค้าโครงการวิจัยในชั้นเรียนทางการศึกษาพิเศษ

นางสาวทัศนีย์ สิงหวงค์ ผู้อำนวยการโรงเรียนราชประชานุเคราะห์ ๕๓ จังหวัดสกลนคร ผู้รับผิดชอบโครงการ ให้คำแนะนำการทำวิจัยในชั้นเรียน ให้กับผู้เข้ารับการอบรม

รองศาสตราจารย์ ดร.ดารณี ศักดิ์ศิริผล

ภาควิชาการศึกษาพิเศษ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทริโรฒ

วิทยากรในหัวข้อ“วิธีการสอนและเทคนิคการสอนเด็กที่มีความต้องการพิเศษ”

อาจารย์ ดร.อิทธิพัทธ์ สุวทันพรกูล

ภาควิชาการวัดผลและวิจัยการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทริโรฒ

วิทยากรในหัวข้อ “วิจัยในชั้นเรียน”

ผู้เข้ารับการอบรมทำกิจกรรมแนวคิดและเทคนิคการวิจัยปฏิบัติการในชั้นเรียน

กิจกรรมที่ ๒

ปฏิบัติการวิจัยในโรงเรียนศึกษาสงเคราะห์ เป็นเวลา ๑ ภาคเรียน

นาตติยา อุ่นหนองกุ่ง รายงานการจัดกิจกรรมการเรียนรู้
โดยใช้แบบฝึกการอ่านและเขียนคำ สำหรับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนราชประชานุเคราะห์ 53 จังหวัดสกลนคร

ละอองดาว พึ่งสุข การศึกษาความสามารถในการเรียนค่าของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2
ที่มีความบกพร่อง ทางการเรียนรู้ โดยใช้เทคนิค Fitzgerald Method ร่วมกับการเขียนบนพื้นผิวสัมผัส
โรงเรียนราชประชานุเคราะห์ 50 จังหวัดขอนแก่น

จิตรดา คำศรี การศึกษาความสามารถในการอ่านคำแม่ ก กา ของนักเรียน
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้โดยประยุกต์ใช้แบบฝึกเสริมทักษะการอ่าน
ร่วมกับสื่อประสม โรงเรียนราชประชานุเคราะห์ 54 จังหวัดอำนาจเจริญ

ณัฐพิมล อสัมภินวัฒน์ การพัฒนาความสามารถในการรู้จักอักษรภาษาอังกฤษพิมพ์เล็ก
ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้
โดยใช้บัตรอักษรร่วมกับเกมตบบัตร โรงเรียนราชประชานุเคราะห์ 42 จังหวัดสตูล

กิจกรรมที่ ๓

การประชุมนำเสนอผลงานวิจัยในชั้นเรียนสำหรับผู้เรียนที่มีความต้องการจำเป็นพิเศษ

ของครูโรงเรียนศึกษาสงเคราะห์ สำนักบริหารงานการศึกษาพิเศษ

นายพะโยม ชิณวงศ์ รองเลขาธิการสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน

เป็นประธานในพิธีเปิดการประชุมนำเสนอผลงานวิจัย

นายพะโยม ชิณวงศ์ รองเลขาธิการสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน

ถ่ายภาพพร้อมคณะผู้บริหาร

นายพะโยม ชิณวงศ์ รองเลขาธิการสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน
เยี่ยมชมการจัดนิทรรศการนำเสนอผลงานวิจัย

การจัดนิทรรศการนำเสนอวิจัยในชั้นเรียน

กิจกรรมที่ ๔

การประชุมสังเคราะห์งานวิจัยในชั้นเรียนสำหรับผู้เรียนที่มีความต้องการจำเป็นพิเศษ ของครูโรงเรียนศึกษาสงเคราะห์ สำนักบริหารงานการศึกษาพิเศษ

การประชุมสังเคราะห์งานวิจัยในชั้นเรียน

การประชุมสังเคราะห์งานวิจัยในชั้นเรียนสำหรับผู้เรียนที่มีความต้องการจำเป็นพิเศษ

ของครูโรงเรียนศึกษาสงเคราะห์ สำนักบริหารงานการศึกษาพิเศษ

ประชุมสังเคราะห์งานวิจัยในชั้นเรียนสำหรับผู้เรียนที่มีความต้องการจำเป็นพิเศษ

คณะทำงานสังเคราะห์งานวิจัยในชั้นเรียน ถ่ายรูปเป็นที่ระลึก

บรรณานุกรม

กระทรวงศึกษาธิการ. (2543). **แนวทางการจัดการเรียนร่วมในโรงเรียนประถมศึกษา.** กรุงเทพฯ:

กระทรวงศึกษาธิการ. (2545). **รายงานการวิจัยการติดตามผลการดำเนินงานตามนโยบายการจัดการศึกษาสำหรับคนพิการ.** กรุงเทพฯ:กระทรวงศึกษาธิการ.

กรรณิการ์ ธิวงศ์ และ ศศิวิมล ประสม. (2550). **ผลการใช้ชุดฝึกทักษะการอ่านออกเสียงเพื่อพัฒนาการอ่านออกเสียง ฉ ช ของนักเรียนชั้น ม.1/3 โรงเรียนทุ่งกว๋าววิทยาคม ปีการศึกษา 2550.** ลำปาง: โรงเรียนทุ่งกว๋าววิทยาคม.

เบญจา ชลธาร์นนท์. (2546). **คู่มือการบริหารจัดการเรียนร่วมโดยใช้โครงสร้างซีท.** กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์คุรุสภา.

บุญเกิด วิเศษรินทอง, อดุลยศักดิ์ สุนทรโรจน์, ศักดิ์พงศ์ หอมหวน และจำเนียร พลหาญ. (2552). **ปัญหาการดำเนินงานการจัดการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษในโรงเรียนแกนนำจัดการเรียนร่วม สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามหาสารคาม เขต 1.** มหาสารคราม: มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคราม.

ประภัสสร สรวนรัมย์, พรพิมล พงศ์สุวรรณ และกิ่งแก้ว ปะติตังโข. (2554). **สภาพและปัญหาการดำเนินงานจัดการเรียนร่วมสำหรับเด็กพิเศษตามโครงสร้างซีท ตามความคิดเห็นของผู้บริหารสถานศึกษาและครูผู้สอนเด็กพิเศษในโรงเรียน สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาบุรีรัมย์เขต2**. บุรีรัมย์: มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์.

ผดุง อารยะวิญญู และคนอื่นๆ. (2550). **วิธีสอนเด็กสมาธิสั้น.** กรุงเทพฯ: แว่นแก้ว. (2551). **การวิจัยเพื่อพัฒนาโรงเรียนต้นแบบในการเรียนรวมระหว่างเด็กปกติกับเด็กที่มีความต้องการพิเศษ.** กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

http://www.dekd.com/education /25913/. **ภาวะความบกพร่องทางการเรียนรู้.** [ออนไลน์]. เข้าถึงได้ จาก [สืบค้นเมื่อวันที่ 30 ธันวาคม 2556].

มุกดา เลี่ยมดี. (2556). **รายงานการพัฒนาทักษะการอ่านคำภาษาไทยของเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ในสถานศึกษาที่จัดการเรียนรวม โดยใช้หนังสือส่งเสริมการอ่านร้อยกรองประกอบภาพ.**

ลำไย ชูประดิษฐ์. (2556). **การพัฒนาแบบฝึกการอ่านและเขียนสะกดคำตามมาตราตัวสะกดที่ไม่ตรงมาตราสำหรับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนกระบุรีวิทยาจังหวัดระนอง สำนักงานเขตการศึกษามัธยมศึกษา เขต 14**. ระนอง: สำนักงานเขตการศึกษามัธยมศึกษา เขต 14.

ศันสนีย์ ฉัตรคุปต์. (2551). **สร้างด้วยใจเพื่อเด็กแอลดี.** กรุงเทพฯ: ส่วนส่งเสริมการผลิตสื่อการศึกษาเพื่อคนพิการ. สำนักงานส่งเสริมการศึกษานอกระบบและการศึกษาตามอัธยาศัย.

ศรินธร วิทยะศิรินันท์ (2544). **การพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนการสอนแบบเรียนร่วมสำหรับเด็กพิการก่อนวัยเรียน.** วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ศรียา นิยมธรรม. (2545). **การเรียนร่วมสำหรับเด็กปฐมวัย** (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ: เจริญพัฒนศรีเรือนแก้วกังวาน.

สมลักษณ์ สะหรั่งบิน. (2553). **การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่องโจทย์ปัญหาการบวกและเจตคติต่อคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้จากการสอนซ่อมเสริม โดยใช้เทคนิคของพอลโลเวย์และแพตตันร่วมกับการใช้เส้นจำนวน**. วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

สุภาพรรณ ชาญประเสริฐ. (2554). **การใช้แบบฝึกทักษะพัฒนาการอ่านค ามาตราตัวสะกดไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2/3**

สุรพล บุญธรรม. (ม.ป.ป.). **การบริหารจัดการศึกษานักเรียนพิการเรียนร่วมในโรงเรียน.** นครศรีธรรมราช: ศูนย์การศึกษาพิเศษประจำจังหวัดนครศรีธรรมราช.

สุวิมล กัณหา. (2551). **การพัฒนาทักษะการเขียนสะกดคำมาตราตัวสะกด เด็กพิเศษเรียนร่วมประเภทบกพร่องทางการเรียนรู้ (LD) ด้านการเขียนสะกดคำ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนบ้านสาโรงพลัน สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาศรีสะเกษ เขต 3.** ศรีสะเกษ: โรงเรียนบ้านสาโรงพลัน

สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ. (2541). **การติดตามนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษ : รายงานการวิจัยเชิงคุณภาพ ใน เอกสารทางวิชาการของสำนักงานคณะกรรมการประถมศึกษาแห่งชาติ.** กรุงเทพฯ: สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ.

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแหงชาติ. (2544). **แผนพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการแหงชาติ (พ.ศ. 2545– 2549)**. กรุงเทพฯ: ชวนพิมพ์.

สำนักงานสภาสถาบันราชภัฏ. (2544). **การจัดการศึกษาสำหรับนักเรียนเรียนรวม.** กรุงเทพฯ: กระทรวงศึกษาธิการ.

อนงค์ ระเบียบ. (2550). **การพัฒนาความสามารถในการอ่านค าตามมาตราตัวตัวสะกดไทยสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนวัดหนองบัว อำเภอพนมสารคาม จังหวัดฉะเชิงเทรา**. ฉะเชิงเทรา : สำนักวิทยบริการและเทคโนโลยีสารสนเทศ มหาวิทยาลัยราชภัฏราชนครินทร์.

Smit, M.C., and Stahl, N.A. (1999). Adults reading practices and activities: age, educationaland occupational effects [online]. Available from: http://www.eric.ed.gov/ERIC WebPortal/recordDetial? accno=450339 [August 23, 2010]